Nikolai Nosov

Aventurile lui Habarnam
şi ale prietenilor săi

CAPITOLUL I
Prichindeii din Oraşul Florilor

Era odată un oraş de basm, locuit de prichindei. Li se spunea prichindei pentru că erau mici, mici de tot.

Oricare dintre ei nu era mai înalt decât un castravete, şi nici acela prea mare. Însă oraşul lor era tare frumos. Pe lângă fiecare casă creşteau sumedenie de flori: margarete, romaniţe, păpădii. Până şi străzile la ei aveau nume de flori: strada Campanulelor, aleea Romaniţelor, bulevardul Albăstrelelor. Iar oraşul se numea chiar Oraşul Florilor. Şi era aşezat pe malul unui pârâu. Prichindeii îi ziceau apei acesteia Pârâul Castraveţilor pentru că pe malul lui creşteau foarte mulţi castraveţi.

Pe celălalt mal al pârâului se întindea pădurea. Prichindeii îşi făceau bărcuţe din coajă de mesteacăn, treceau pârâul şi se afundau în pădure după fructe, după ciuperci sau după alune. Micuţi cum erau, le venea greu să culeagă poamele sălbatice, şi când era vorba de alune, trebuiau să se caţăre pe trunchiurile înalte, ducând cu ei un fierăstrău. Asta pentru că nici unul dintre prichindei n-ar fi putut rupe o alună numai cu mâinile goale — ele trebuiau desprinse cu ajutorul fierăstrăului. Şi ciupercile le retezau tot cu fierăstrăul. Tăiau de jos ciuperca, lângă rădăcină, după aceea o fierăstruiau în părţi mai mici, apoi o cărau acasă bucată cu bucată.

Prichindeii erau şi ei de două feluri: prichindei băieţei şi prichindei fetiţe adică prichinduţe. Prichindeii purtau întotdeauna fie pantaloni lungi, fie pantalonaşi scurţi cu bretele, iar prichinduţelor le plăcea să se îmbrace cu rochiţe din materiale pestriţe, viu colorate. Prichindeii nu se prea omorau cu pieptănatul, de aceea se tundeau cât mai scurt, în schimb prichinduţele aveau un păr lung până aproape de talie. Se străduiau să-şi facă tot felul de pieptănături dichisite, îşi împleteau părul în cozi lungi, prinzând în ele panglici şi fundiţe.

Mulţi prichindei se mândreau că ei sunt prichindei şi nici nu voiau să audă de prichinduţe. Iar prichinduţele se mândreau că ele sunt prichinduţe şi se fereau să se împrietenească cu prichindeii. Dacă vreo prichinduţă întâlnea pe stradă un prichindel, de cum îl zărea, îndată tre cea pe cealaltă parte a străzii. Şi foarte bine făcea, pentru că printre prichindei erau destui din aceia care nu puteau trece liniştiţi pe lângă o prichinduţă — negreşit îi spuneau o vorbă urâtă sau o îmbrânceau, ba şi mai rău, o trăgeau de cozi. Bineînţeles că nu toţi prichindeii erau aşa, însă asta nu le stătea scris pe frunte, şi de aceea prichinduţele socoteau că e mai cuminte să treacă din vreme pe partea cealaltă a străzii, să nu dea nas în nas cu ei. Din pricina asta mulţi prichindei le ziceau prichinduţelor băţoasele — poftim, ce nume le-au mai scornit! — iar multe prichinduţe le spuneau prichindeilor bătăuşi şi alte porecle jignitoare.

Unii dintre cititori vor spune, din capul locului, că toate astea sunt, de bună seamă, scorneli, că în realitate nu există asemenea prichindei. Dar, la drept vorbind, nimeni nu susţine că ei ar exista cu adevărat. Una este realitatea în viaţă şi cu totul alta într-un oraş de basm. În oraşul de basm poate exista orice.

Într-o căsuţă de pe strada Campanulelor locuiau laolaltă şaisprezece prichindei. Cel mai de seamă dintre ei era un prichindel numit Ştietot. Îl porecliseră Ştietot pentru că într-adevăr ştia foarte multe lucruri.

Şi ştia foarte multe pentru că citea fel de fel de cărţi. La el, pe masă, pe sub masă, pe pat, pe sub pat, numai cărţi şi iar cărţi. Nu găseai un locşor în odaia lui în care să nu dai de cărţi. Datorită cărţilor citite Ştietot devenise foarte înţelept. De aceea toţi îi dădeau ascultare şi-l iubeau nespus.

Ştietot purta întotdeauna haine negre, iar când se aşeza la masă, cu ochelarii pe nas şi începea să citească o carte, semăna leit cu un profesor.

În aceeaşi căsuţă mai locuia vestitul doctor Pilulă, cel care-i vindeca pe pitici de orice boală. El umbla îmbrăcat mereu în halat alb, şi pe cap cu o tichie tot albă, cu pompon. Mai locuiau aici renumitul mecanic Şurubel cu ajutorul său — Piuliţă; locuia apoi Zahăr Zaharescu Limonada, care ajunsese celebru pentru că îi plăcea la disperare apa gazoasă cu sirop. Era un pitic foarte politicos. Pretindea să i te adresez cu numele întreg şi strâmba

din nas când cineva îi spunea pur şi simplu: măi, Limonada. Mai locuia în casa asta vânătorul Glonţişor. El îl avea pe căţeluşul Strop şi mai avea o puşcă cu dopuri. Veneau apoi la rând pictorul Acuarelă, muzicantul Guslă şi alţi prichindei: Grăbilă, Dondănel, Tăcutul, Gogoaşă, Zăpăcilă, cei doi fraţi Posibil şi Probabil. Însă cel mai vestit dintre toţi era prichindelul zis Habarnam. Îl porecliseră Habarnam pentru că nu ştia nimic.

Acest Habarnam purta o pălărie albastră-albastră, pantaloni galben-canar şi o bluziţă portocalie cu cravată verde. Îi plăceau lui culorile tari. Astfel, gătit ca un papagal, Habarnam hoinărea zile-n şir prin oraş şi născocea fel de fel de aiureli pe care le povestea tuturor.

În afară de asta le jignea cu orice prilej pe prichinduţe. De aceea, cum îi zăreau de departe bluziţa portocalie, prichinduţele făceau calea-ntoarsă şi se ascundeau în casele lor. Habarnam avea un prieten, pe numitul Peticel de pe strada Margaretelor. Cu Peticel, Habarnam putea pălăvrăgi ore întregi. Se certau de douăzeci de ori pe zi şi tot de douăzeci de ori pe zi se împăcau.

Habarnam devenise cunoscut mai ales datorită următoarei întâmplări:

Tot hoinărind prin oraş, se trezi în câmp. În jur — ţipenie de om. Tocmai atunci trecu pe acolo în zbor un cărăbuş. Fără să-l bage de seamă, cărăbuşul îl lovi pe Habarnam drept în ceafă. Habarnam se duse de-a dura la pământ. Cărăbuşul îşi văzu de drum şi se pierdu în depărtare. Habarnam sări în picioare şi începu să iscodească în toate părţile, doar-doar îl va descoperi pe cel care-1 trântise. Dar nu văzu pe nimeni.

"Oare cine m-a lovit? se întreba Habarnam. Poate a căzut ceva din cer?"

Îşi dădu capul pe spate şi privi în sus, dar nici acolo nu zări nimic. Doar soarele strălucea luminos deasupra capului său.

"Înseamnă că a dat peste mine ceva de la soare, hotărî Habarnam. Desigur, s-a desprins o bucată din soare şi m-a lovit în cap."

Porni grăbit spre casă, dar pe drum întâlni un cunoscut de-al său, căruia-i spuneau Lentilă.

Acest Lentilă era un astronom renumit. Din nişte cioburi de sticlă îşi făcea o lentilă. Dacă te uitai prin lentila asta la lucrurile din jur, ţi se păreau mult mai mari. Din câteva lentile a meşterit o lunetă mare, prin care puteai privi luna şi stelele. Aşa a

devenit el astronom.

— Ascultă, Lentilă, i-a zis Habarnam. Auzi ce mi s-a întâmplat: s-a desprins o bucată de soare şi m-a lovit în cap.

— Nu mai spune, Habarnam! izbucni în rîs Lentilă. Dacă s-ar fi desprins o bucată din soare, te-ar fi strivit de rămâneai acolo lat. Că doar soarele e foarte mare. E mai mare decât întregul nostru Pământ.

— Nu-i adevărat, răspunse Habarnam. Eu cred că soarele nu-i mai mare decât o farfurie.

— Ni se pare doar că e aşa, pentru că soarele e foarte departe de noi. Soarele e un uriaş glob incandescent. Am văzut asta prin luneta mea. Dacă s-ar desprinde din soare fie şi numai o mică părticică — ar distruge în întregime oraşul nostru.

— I-auzi! se miră Habarnam. Nu ştiam că soarele-i atât de mare. Mă duc să le spun şi la ai noştri, s-ar putea ca ei să nu fi aflat încă nimic despre asta. Insă tu mai uită-te o dată la soare, tot prin luneta aia a ta, nu cumva să fie ştirbit într-o parte!

Habarnam porni spre casă povestindu-le la toţi cei pe care-i întâlnea:

— Fraţilor, ştiţi cum e soarele? E mai mare decât tot Pământul nostru. Da, aşa e soarele. Şi să ştiţi, fraţilor, că din soare s-a desprins o bucată care zboară drept către noi. În curând o să cadă şi o să ne strivească pe toţi. Mare nenorocire ne aşteaptă. N-aveţi decât să vă duceţi să-l întrebaţi pe Lentilă.

Râdeau cu toţii, deoarece îl cunoşteau pe palavragiul de Habarnam. Iar Habarnam porni în goană spre casă şi se puse pe răcnit:

— Fraţilor, Salvaţi-vă! Se prăbuşeşte bucata!

— Care bucată? îl întrebau.

— Bucata, fraţilor! S-a rupt o bucată din soare. Şi când o să detune acuşica, s-a zis cu noi. Ştiţi cum e soarele? E mai mare decât tot Pământul nostru.

— Da' ştiu că le născoceşti!

— Nu născocesc nimic. Aşa mi-a spus Lentilă. A văzut el prin luneta lui.

Au ieşit cu toţii în curte şi au început să se uite la soare. S-au uitat, s-au tot uitat, până ce au început să le lăcrimeze ochii. Şi cum nu mai vedeau bine, începu să li se pară ca, într-adevăr, soarele e ştirbit. Iar Habarnam răcnea înainte:

— Salvaţi-vă care cum poate! E prăpăd!

Se repeziră cu toţii să-şi adune lucrurile. Acuarelă îşi înşfăcă vopselele şi pensula, Guslă — instrumentele muzicale: vioara, balalaica şi trombonul de alamă.

Doctorul Pilulă se frământa căutând prin toată casa mica farmacie portativă, care se rătăcise pe undeva. Gogoaşă îşi înhăţă galoşii şi umbrela şi ieşi în goana mare, dar abia trecuse de poartă când se auzi deodată glasul lui Ştietot:

— Liniştiţi-vă, fraţilor! Nu e nici o primejdie. Parcă voi nu ştiţi că Habarnam e un palavragiu? A născocit toate astea.

— Am născocit? răcni Habarnam. N-aveţi decât să vă duceţi să-l întrebaţi pe Lentilă.

Porniră în goană către Lentilă şi acolo se lămuri că totul nu era ecât o scorneală a lui Habarnam. Ei, şi ce veselie a fost! Râdeau cu toţii de Habarnam şi ziceau:

— Ne mirăm doar de noi, cum de te-am crezut!

— Iar eu, pe cât îmi dau seama, nu mă mir deloc! răspunse Habarnam. Pentru că eu am crezut cu adevărat.

Iată ce caraghios era acest Habarnam.

CAPITOLUL II

Cum a devenit Habarnam muzicant

Când Habarnam se apuca de vreo treaba, o făcea tot de-a-ndoaselea, aşa că totul îi ieşea anapoda. Ştia să citească numai silabisind şi putea să scrie doar cu litere de tipar.

Mulţi spuneau că, desigur, în capul lui cam bătea vântul, dar asta nu poate fi adevărat, pentru că dacă ar fi fost aşa, cum se face că el dovedea, totuşi, o anumită înţelegere? Sigur, înţelegea greu, dar ghetele şi le punea în picioare şi nu pe cap — iar pentru asta îţi trebuie un dram de înţelegere.

Habarnam nu era chiar atât de rău. Ar fi vrut cu tot dinadinsul să înveţe şi el ceva, dar nu-i plăcea munca. Voia sa capete învăţătura dintr-o dată, fără nici un efort, ori aşa ceva, bineînţeles că n-ar fi izbutit nici cel mai deştept dintre pitici.

Prichindeilor şi prichinduţelor le plăcea foarte mult muzica, iar Guslă era un muzicant minunat. Avea fel de fel de instrumente şi cânta deseori la ele. Ceilalţi ascultau şi apoi nu mai conteneau cu laudele. Habarnam fierbea de invidie că Guslă era lăudat şi atunci începu să-l roage:

— Învaţă-mă şi pe mine să cânt. Vreau şi eu să fiu muzicant.

— Te învăţ, se învoi Guslă. La ce vrei să cânţi?

— La ce-i mai uşor?

— La balalaică.

— Ei, atunci, haide, dă încoace balalaica, să încerc.

Guslă i-a dat balalaica. Habarnam şi-a trecut degetele pe strune. Pe urmă a zis:

— Nu, balalaica sună prea încet. Dă-mi altceva, care să cânte mai tare.

Guslă i-a dat vioara. Habarnam scârţâi puţin cu arcuşul pe coarde şi spuse:

— Dar ceva şi mai tare nu ai?

— Mai am trombonul, răspunse Guslă.

— Ia, dă-l încoace, să încercăm.

Guslă i-a dat trombonul cel mare, de alamă. Şi unde nu suflă o dată Habarnam în el, de guiţă trombonul ca un apucat.

— Uite, ăsta-i un adevărat instrument! se bucură Habarnam. Ce tare cântă!

— Ei, atunci învaţă să cânţi la trombon, dacă-ţi place, se învoi Guslă.

— Păi, de ce să mai învăţ? Gata, acum ştiu să cânt, răspunse Habarnam.

— Nu-i adevărat, încă nu ştii să cânţi.

— Ba ştiu, ştiu! Uite, ascultă! ţipă Habarnam şi se apucă să sufle din răsputeri în trombon.

— Bu-bu-bu-u! Tu-tu-tu-u!

— Tu doar trombonezi, nu cânţi, i-a răspuns Guslă.

— Cum nu cânt? se supără Habarnam. Ba cânt şi încă foarte bine! Tare!

— Eh, vai de capul tău! Aici nu-i vorba de tărie. Trebuie să fie frumos.

— Păi, am cântat chiar foarte frumos.

— Ba nu-i frumos deloc, spuse Guslă. După câte văd nu ai nici un talent pentru muzică.

— Ba tu nu ai talent! se înfurie Habarnam. Spui asta doar din invidie. Vrei ca numai pe tine să te asculte şi să te laude toţi.

— Nici vorbă de aşa ceva, spuse Guslă. Ia trombonul şi cântă cât pofteşti, dacă socoti că nu trebuie să înveţi. N-au decât să te laude şi pe tine.

— Păi, chiar am să cânt, răspunse Habarnam.

Şi începu să sufle în trombon, dar neştiind să cânte, trombonul urla şi horcăia, şi ţipa, şi grohăia. Guslă ascultă cât ascultă... În cele din urmă se plictisi. Îşi îmbrăcă haina de catifea, îşi prinse la gât funduliţa trandafirie pe care o purta în loc de cravată şi plecă în vizită.

Seara, când toţi prichindeii se adunaseră acasă, Habarnam luă din trombonul şi se apucă să sufle în el:

— Bu-bu-bu-u! Du-du-du-u!

— Ce-i cu zgomotul ăsta? strigară cu toţii.

— Asta nu-i zgomot, răspunse Habarnam. E cântecul meu.

— Încetează imediat! strigă Ştie tot. Ne spargi urechile cu muzica ta!

— Asta pentru că nu te-ai obişnuit încă cu muzica mea. După ce-o să te obişnuieşti n-o să-ţi mai sparg urechile.

— Şi dacă nu vreau să mă obişnuiesc? Nu vreau!

Dar Habarnam nu-1 mai asculta şi continuă să cânte:

— Bu-bu-bu-bu! Hâr-r-r! Hr-r-r! Ţiu! Ţiu!

— Termină odată! se năpustiră asupra lui toţi prichindeii. Cară-te de-aici cu trombonul ăsta nesuferit!

— Păi, unde să mă car?

— Du-te pe câmp şi cântă acolo.

— Păi, în câmp n-are cine să mă asculte.

— Ce, parcă tu ai nevoie să te asculte cineva neapărat?

— Neapărat.

— Atunci ieşi în stradă, acolo or să te asculte vecinii.

Habarnam a ieşit în stradă şi s-a pornit să cânte lângă casa vecină, dar vecinii l-au rugat să nu mai facă gălăgie sub ferestrele lor. S-a dus la altă casă — dar şi de-acolo l-au alungat. S-a mutat la a treia casă — unde păţi la fel — însă el socoti că poate să le facă în ciudă şi să cânte, să nu se oprească.

Vecinii s-au înfuriat, au năvălit afară şi l-au pus pe fugă. Cu chiu cu vai a izbutit să scape de ei, cu trombonul lui cu tot.

De atunci Habarnam n-a mai cântat niciodată la trombon.

— Nu-mi înţeleg muzica, spunea el. încă nu s-au ridicat până la muzica mea. Când or să se ridice or să mă roage singuri, dar va fi prea târziu. N-am să le mai cânt.

CAPITOLUL III

Cum a devenit Habarnam pictor

Acuarelă era un pictor foar te bun. Umbla întotdeauna într-o bluză lungă, căreia îi zicea "halat". Era de-ajuns să-l priveşti cum stă, gătit în halatul său şi cu părul lung dat pe spate, în faţa şevaletului cu paleta în mână. Oricine îşi dădea seama că are în faţa sa un pictor adevărat.

Dacă a văzut că nimeni nu-i apreciază muzica, Habarnam se hotărî să se facă pictor. S-a dus la Acuarelă şi i-a spus:

— Ascultă, Acuarelă, m-am hotărât să mă fac şi eu pictor. Dă-mi nişte vopsele şi o pensulă.

Acuarelă nu era defel zgârcit, aşa că îi dărui lui Habarnam vopselele lui vechi şi o pensulă. Chiar atunci veni la Habarnam prietenul sau Peticel. Habarnam i-a spus:

— Aşază-te, Peticel, imediat am să-ţi fac portretul.

Bucuros, Peticel se aşeză repede pe un scaun şi Habarnam începu să-i facă portretul. Cum voia să-l înfăţişeze cât mai frumos, îi picta un nas roşu, urechi verzi, buze vinete şi ochi portocalii. Peticel era nerăbdător să-şi vadă mai repede portretul. De nerăbdare nu putea sta locului pe scaun şi se tot mişca.

— Stai într-un loc, nu te mai mişca, îi spunea Habarnam, altfel n-o să-ţi semene.

— Dar acuma îmi seamănă? întrebă Peticel.

— Aidoma, răspunse Habarnam şi-i aplică o pereche de mustăţi cu vopsea violetă.

— Hai, arată-mi, sa văd ce-a ieşit! se rugă Peticel când Habarnam îi termină portretul.

Acesta i-l arătă.

— Cum, aşa arăt eu? strigă speriat Peticel.

— Bineînţeles că aşa. Păi cum altfel?

— Dar mustăţi, de ce mi-ai desenat? Că doar eu n-am mustăţi.

— Ei, odată şi-odată or să-ţi crească.

— Şi nasul de ce e roşu?

— Asta ca să fie mai frumos portretul.

— Iar părul de ce e albastru? Ce, parcă părul meu e albastru?

— E albastru, răspunse Habarnam. Dar dacă nu-ţi place aşa, îl pot face verde.

— Nu, ăsta nu-i un portret bun, spuse Peticel. Dă-mi-l să-l rup.

— Vrei să distrugi o operă de artă? se împotrivi Habarnam.

Peticel vru să-i ia portretul şi atunci începu bătaia. Auzind zgomot, veniră îndată Ştietot, doctorul Pilulă şi alţi prichindei.

— De ce vă bateţi? i-au întrebat.

— Uitaţi-vă, strigă Peticel, judecaţi şi voi, care din noi are dreptate: spuneţi, cine e înfăţişat aici? Nu-i aşa că nu sunt eu acela?

— Bineînţeles că nu eşti tu, răspunseră prichindeii. Aici e desenată o sperietoare.

Habarnam zise:

— Nu pricepeţi ce e, pentru că nu scrie cine e. Iată, am să scriu îndată şi totul o să se lămurească.

Şi luând un creion, scrise dedesubtul portretului cu litere de tipar: PETICEL. După aceea agăţă portretul pe perete şi spuse:

— Să stea atârnat aici. Să-l privească toată lumea, nu-i este interzis nimănui.

— Nu-i nimic, zise Peticel, după ce-o să te culci şi-ai să adormi, eu o să vin şi-o să-l rup.

— Iar eu noaptea asta n-am să mă culc şi n-am să dorm, ci am să stau de pază, răspunse Habarnam.

Peticel se supără şi plecă acasă, iar Habarnam, într-adevăr, nu se culcă în seara aceea. După ce toţi ceilalţi adormiră, el luă vopselele şi începu să-l picteze pe fiecare. Pe Gogoaşă îl desenă atât de gras că nici nu încăpu în tablou. Lui Zăpăcilă îi pictă nişte picioruşe subţiri, iar la spate îi adăugă, nu se ştie de ce, o coadă de câine. Pe vânătorul Glonţişor Îl înfăţişă călare pe căţelul Strop. Doctorului Pilulă îi puse în loc de nas un termometru. Lui Ştietot îi desenă, fără motiv, nişte urechi de măgar. Într-un cuvânt, îi înfăţişă pe toţi cât mai caraghios şi mai năstruşnic. Către dimineaţă agăţă toate portretele astea pe pereţi şi scrise sub fiecare ce înfăţişa, aşa că ieşi o adevărată expoziţie. Cel dintâi se trezi doctorul Pilulă. Când văzu portretele de pe pereţi, începu să râdă. Îi plăcură aşa de tare încât îşi puse ochelarii pe nas şi începu să le cerceteze cu multă atenţie. Se apropia pe rând de fiecare desen şi râdea cu hohote.

— Bravo, Habarnam, se minuna doctorul Pilulă. Niciodată în viaţa mea n-am râs atâta!

În cele din urmă se opri în dreptul portretului său şi întrebă

cu severitate:

— Da' ăsta cine e? Nu cumva sunt eu? Nu, nu sunt eu. Ăsta-i un portret total neizbutit. Mai bine scoate-l de-aici.

— De ce să-l scot? Lasă-l să atârne acolo, răspunse Habarnam.

Doctorul Pilulă se supără şi spuse:

— Se vede treaba, Habarnam, că eşti bolnav. S-a întâmplat ceva cu ochii tăi. Când ai văzut tu că aş avea un termometru în loc de nas? O să trebuiască să-ţi dau discară ulei de ricin.

Tare nu-i plăcea lui Habarnam uleiul de ricin. Se sperie şi zise:

— Nu, nu! Acum văd şi eu că portretul e neizbutit!

El scoase de pe perete portretul lui Pilulă şi-l rupse. După Pilulă se trezi vânătorul Glonţişor. Şi lui îi plăcură portretele. Cât pe ce să plesnească de râs, privindu-le. Însă după ce-l văzu şi pe al său, buna lui dispoziţie se risipi îndată.

— Asta e un portret rău, spuse el. Nu seamănă cu mine. Scoate-l de-acolo, că altfel n-o să te mai iau niciodată la vânătoare.

Habarnam fu nevoit să-l ia de pe perete şi pe vânătorul Glonţişor. Aşa s-a întâmplat şi cu toţi ceilalţi. Tuturor le plăceau portretele altora şi nu le plăceau ale lor. Ultimul se trezi Acuarelă, care, din obişnuinţă, dormea mai mult ca toţi ceilalţi. Când îşi văzu portretul pe perete se supără straşnic şi spuse că acela nu-i un portret ci o mâzgăleală fără valoare şi antiartistică.

După aceea rupse portretul de pe perete şi-i luă lui Habarnam vopselele şi pensula.

Singurul rămas pe perete era portretul lui Peticel. Habarnam îl desprinse de acolo şi se duse la prietenul său.

— Peticel, vrei să-ţi dăruiesc portretul tău? În schimb, împacă-te cu mine, îi propuse Habarnam.

Peticel luă portretul, îl rupse în bucăţele şi zise:

— Bine, hai să ne împăcăm. Dar să ştii că dacă măcar o singură dată mă mai pictezi, n-am să mă mai împac cu tine pentru nimic în lume.

— Iar eu n-am să mai pictez niciodată, răspunse Habarnam. Că uite, pictezi, pictezi, şi nimeni nu-ţi spune măcar mulţumesc, nu ştiu decât să te certe. Nu mai vreau să fiu pictor.

CAPITOLUL IV
Cum a început Habarnam să scrie poezii

Neizbutind să ajungă pictor, Habarnam hotărî să devină poet şi să scrie versuri. Cunoştea un poet care locuia pe strada Păpădiilor. Numele lui era Tăbâltoc, dar, după cum se ştie, tuturor poeţilor le plac numele frumoase. De aceea când Tăbâltoc a început să scrie poezii, şi-a ales un alt nume, şi-a zis Floricică.

Într-o zi Habarnam a venit la Floricică şi i-a spus:

— Ascultă, Floricică, învaţă-mă şi pe mine să fac versuri. Vreau să fiu şi eu poet.

— Dar ai talent pentru asta? întrebă Floricică.

— Desigur, am. Sunt foarte înzestrat, i-a răspuns Habarnam.

— Trebuie să verificăm, spuse Floricică. Ştii ce-nseamnă rimă?

— Rimă? Nu ştiu.

— Rimă este atunci când două cuvinte au terminaţii asemănătoare, îl lămuri Floricică. De exemplu: raţă — dimineaţă, prăjitură uscată — îngheţată. Ai înţeles?

— Am înţeles.

— Ei, atunci spune-mi o rimă pentru "toiag".

— Covrig, răspunse Habarnam.

— Păi, ce fel de rimă-i asta: toiag — covrig? Cuvintele astea nu rimează defel!

— De ce nu rimează? Doar amândouă se termină la fel.

— Nu-i de-ajuns, spuse Floricică. Trebuie ca aceste cuvinte să se asemene în aşa fel încât să iasă ceva armonios. Uite, ascultă: toiag — moşneag, visare — lumânare, hârtie — pălărie.

— Am înţeles, am înţeles, strigă Habarnam. Toiag — moşneag, visare — lumânare, hârtie — pălărie! E grozav! Ha ha ha!

— Ei, acum găseşte o rimă pentru "câlţi", spuse Floricică.

— Mâlţi, răspunse Habarnam.

— Ce-s aceia "mâlţi?" se miră Floricică. Există un asemenea cuvânt?

— Dar ce, nu există?

— Bineînţeles că nu există.

— Ei, atunci, "bâlţi".

— Ce mai sunt şi "bâlţii" ăştia? se miră din nou Floricică.
— Ei, asta-i când cobâlţâi ceva, atunci se fac "bâlţi", lămuri Habarnam.
— Numai minciuni spui, zise Floricică, nu există un asemenea cuvânt. Trebuie alese doar cuvinte care există, nu nişte născociri.
— Şi dacă cu nu pot alege alt cuvânt?
— Înseamnă că n-ai talent pentru poezie.
— Ei, atunci găseşte tu o rimă pentru câlţi, răspunse Habarnam.
— Îndată, se învoi Floricică.
El se opri în mijlocul camerei, îşi încrucişa braţele pe piept, înclină capul spre un umăr şi începu să se gândească. Apoi îşi răsturnă capul pe spate şi iar se gândi, fîxându-şi privirile în tavan, după aceea îşi prinse bărbia în mâini şi continuă să se gândească uitându-se în podea. În sfârşit începu să se plimbe prin cameră mormăind încetişor, pentru sine:
— Câlţi, vâlţi, dâlţi, nâlţi, sâlţi, mâlţi... Mormăi astfel multă vreme, apoi spuse: La naiba! Ce cuvânt mai e şi ăsta? Nu rimează cu nimic!
— Ai văzut? se bucură Habarnam. Chiar tu foloseşti cuvinte care nu rimează cu nimic şi mai spui că eu sunt lipsit de talent.
— Ei, bine, eşti talentat, foarte talentat, dar lasă-mă în pace! spuse Floricică. A început să mă doară capul. Scrie în aşa fel încât să aibă înţeles şi rimă, şi gata poezia.
— Oare c chiar aşa de simplu? se miră Habarnam.
— Bineînţeles că c simplu. Principalul c să ai talent.
Habarnam s-a dus acasă şi îndată s-a apucat să scrie poezii. A hălăduit toată ziua prin cameră, a privit când în podea, când în tavan, s-a prins şi cu mâinile de bărbie şi tot mormăia câte ceva pentru sine. În cele din urmă poeziile au fost gata şi el vorbi:
— Ascultaţi, fraţilor, ce poezii am făcut eu.
— Să auzim, să auzim, despre ce sunt poeziile? se interesară cu toţii.
— Poeziile sunt despre voi, mărturisi Habarnam. Iată, întâi una despre Ştietot:

Ştietot se plimba-n ploaie
Şi-a sărit peste o oaie.

— Cum? strigă Ştietot. Când am sărit eu peste o oaie?

— Ei, asta-i aşa, doar în poezie, pentru rimă, ne lămuri Habarnam.

— Vasăzică, din pricina rimei o să născoceşti fel de fel de minciuni despre mine? îşi ieşi din fire Ştietot.

— Desigur, răspunse Habarnam. Ce nevoie am să născocesc lucruri adevărate? Adevărul nu trebuie să fie născocit, el există oricum.

— Dacă mai încerci, o să-ţi arăt cu de ce trebuie să născoceşti lucruri adevărate! îl ameninţă Ştietot. Să vedem ce-ai mai născocit despre alţii?

— Iată, ascultaţi acum despre Grăbilă, spuse Habarnam:

Grăbilă, flămând cât zece
'Nghiţi un fier de călcat rece.

— Fraţilor! ţipă Grăbilă. Ce-a născocit ăsta despre mine? N-am înghiţit nici un fier de călcat rece.

— Nu mai ţipa, i-a răspuns Habarnam. Am spus şi cu aşa, doar pentru rimă că fierul de călcat era rece.

— Dar eu n-am înghiţit nici un fier de călcat, nici rece, nici fierbinte! strigă Grăbilă.

— Păi, nici cu nu spun că ai înghiţit unul fierbinte, aşa că linişteşte-te, răspunse Habarnam. Iată, ascultaţi poezia despre Probabil:

Probabil sub pernă are
O brânzoaică dulce, mare.

Probabil se apropie de patul său, se uită sub pernă şi spuse:

— Minciuni! Nu-i nici o brânzoaică aici.

— Nu te pricepi deloc la poezie, răspunse Habarnam. Asta e un fel de a spune, doar aşa, pentru rimă, că se află, dar de fapt brânzoaică nu se află acolo. Uite, am mai făcut o poezie şi pentru Pilulă!

— Fraţilor! strigă doctorul Pilulă. Trebuie să oprim bătaia asta de joc! Oare o să ascultăm, liniştiţi, toate minciunile lui despre fiecare?

— Ajunge! strigară cu toţii. Nu mai vrem să ascultăm! Astea

nu-s poezii ci nişte scorneli neruşinate.

Dar Ştietot, Grăbilă şi Probabil strigau:

— Lăsaţi-l să citească! O dată ce-a citit despre noi, să citească şi despre alţii.

— Nu-i nevoie! Noi nu vrem! strigau ceilalţi.

— Ei, dacă voi nu vreţi, atunci o să mă duc să le citesc vecinilor, spuse Habarnam.

— Cum? răcniră cu toţii. Să te duci să ne faci de râs şi faţă de vecini? Încearcă numai! Că după aceea nu mai ai ce căuta acasă.

— Ei bine, fraţilor, n-o să mă duc, se învoi Habarnam. Dar să nu mai fiţi supăraţi pe mine.

De atunci Habarnam hotărî să nu mai scrie poezii.

CAPITOLUL V

Cum s-a plimbat Habarnam în automobilul cu apă gazoasă

Mecanicul Şurubel şi ajutorul lui, Piuliţă, erau nişte meşteri foarte buni.

Semănau unul cu celălalt, doar că Şurubel era niţeluş mai înalt, iar Piuliţă niţeluş mai scund de statură. Amândoi purtau vestoane din piele. În buzunarele vestoanelor aveau întotdeauna chei pentru piuliţe, cleşti, pile şi alte instrumente de fier. Dacă vestoanele n-ar fi fost din piele, demult li s-ar fi desprins buzunarele. Aveau şi şepci tot din piele şi ochelari de protecţie.

Ochelarii aceştia şi-i puneau când lucrau, ca să nu le intre ceva în ochi.

Şurubel şi Piuliţă rămâneau zile întregi în atelierul lor şi reparau primusuri, cratiţe, ceainice, tigăi, iar când nu aveau ce repara, făceau triciclete şi biciclete pentru pitici.

Odată, Şurubel şi Piuliţă, fără să spună vreo vorbă, s-au închis în atelierul lor şi au început să meşterească ceva.

O lună încheiată au pilit, au dat la rindea, au nituit, au sudat şi n-au arătat nimic nimănui, iar când s-a încheiat luna se constată că alcătuiseră un automobil.

Era un automobil acţionat cu apă gazoasă şi sirop. În mijlocul maşinii se afla o bancă pentru şofer, iar în faţa acesteia

era aşezat rezervorul cu apă gazoasă. Gazul din rezervor trecea printr-o ţeavă, într-un cilindru de aramă şi acţiona un piston de fier. Sub presiunea gazului pistonul se mişca înainte şi înapoi şi învârtea roţile. Sus, deasupra banchetei, era fixat un borcan cu sirop. Siropul se scurgea prin altă ţeavă în rezervor şi servea la unsul întregului mecanism.

Acest tip de automobil cu apă gazoasă era foarte răspândit printre pitici. Dar automobilului construit de Şurubel şi Piuliţă îi fusese adusă o foarte importantă perfecţionare: la un perete lateral al rezervorului era legată o mică ţeavă elastică din cauciuc, cu robinet, pentru a se putea bea apă în timpul mersului, fără a opri maşina.

Grăbilă învăţă să conducă acest automobil şi pentru oricine dorea să facă o plimbare, el pornea imediat la drum fără să refuze vreodată pe cineva.

Cel mai mult îi plăcea să se plimbe cu automobilul lui Limonadă, pentru că pe drum putea să bea apă gazoasă cu sirop cât îi poftea inima. Şi lui Habarnam îi plăcea plimbarea cu automobilul, aşa că Grăbilă îl avea adesea ca muşteriu. Însă Habarnam dorea să înveţe să conducă singur maşina, aşa că începu să-l roage pe Grăbilă:

— Lasă-mă pe mine să conduc automobilul. Vreau să-nvăţ a-l conduce singur.

— N-ai să poţi, spuse Grăbilă. Doar e vorba de o maşină. Trebuie să te pricepi.

— Ce-i aici de priceput? i-a răspuns Habarnam. Am văzut la tine cum se conduce. Tragi de manete şi învârţi volanul. E foarte simplu.

— Pare numai că e simplu, dar de fapt e o treabă grea. O să te accidentezi şi tu şi-o distrugi şi automobilul.

— Lasă, Grăbilă, nu-i nimic! s-a supărat Habarnam. Când o să-mi ceri şi tu ceva, nici eu n-am să-ţi dau.

Într-o zi, când Grăbilă nu era acasă, Habarnam se furişă în automobilul aflat în curte şi începu să tragă de manete şi să apese pedalele. La început nu se întâmplă nimic, dar deodată maşina începu să huruie şi o luă razna. Piticii văzură totul de la fereastră şi ieşiră în goană din casă.

— Ce faci? strigară ei. Ai să te accidentezi!

— N-am să mă accidentez, răspunse Habarnam şi în aceeaşi clipă se izbi de coteţul câinelui care se afla în mijlocul curţii.

Buf-poc! Coteţul se făcu surcele. Bine cel puţin că Strop avusese timp să sară de acolo, că altfel Habarnam l-ar fi strivit.

— Uite, vezi ce-ai făcut? strigă Ştietot. Opreşte-te imediat!

Habarnam se sperie, vru să oprească maşina şi trase de o manetă.

Dar maşina, în loc să se oprească, porni şi mai repede. În drumul ei dădu peste un chioşc. Buf-poc! Chioşcul se desfăcu în bucăţi. Habarnam fu îngropat sub un morman de aşchii. O scândură i se agăţă de spate, alta îl izbi în ceafa.

Se lăsă pe volan şi încercă să vireze. Automobilul se învârtea prin curte, iar Habarnam striga cât îl ţinea gura:

— Fraţilor, deschideţi mai repede poarta, altfel o să strivesc totul pe aici!

Piticii au deschis poarta, Habarnam a ieşit din curte şi a pornit în goană pe stradă. Atraşi de zgomot, piticii năvăliră de prin toate curţile.

— Păzea! striga Habarnam şi gonea înainte.

Ştietot, Probabil, Şurubel, doctorul Pilulă şi alţi pitici alergau după el. Dar ţi-ai găsii! Nu l-au putut ajunge din urmă.

Habarnam tot trecea de pe o stradă pe alta şi nu ştia cum să oprească maşina.

În sfârşit, automobilul se apropie de râu, se dădu peste cap şi porni de-a dura pe povârniş. Habarnam fu aruncat afară şi rămase întins pe mal, iar automobilul cu apă gazoasă căzu în apă şi se scufundă.

Ştietot, Probabil, Şurubel şi doctorul Pilulă îl înşfacară pe Habarnam şi-l duseră acasă. Cu toţii credeau că e mort.

Acasă l-au aşezat pe pat şi abia atunci a deschis Habarnam ochii. El privi în jur şi întrebă:

— Fraţilor, mai sunt viu?

— Viu, viu, răspunse doctorul Pilulă. Numai, te rog, stai liniştit, trebuie să te examinez.

El îl dezbrăcă pe Habarnam şi începu să-l examineze. După aceea spuse:

— Uimitor! Toate oasele sunt întregi, are doar nişte contuzii şi câteva aşchii.

— Păi, mi s-a agăţat o scândură de spate, spuse Habarnam.

— O să trebuiască să scoatem aşchiile, clătină din cap Pilulă.

— Şi-o să mă doară? se sperie Habarnam.

— Nu, nici un pic. Uite, ţi-o scot chiar acum pe cea mai mare.

— A-a-au! ţipă Habarnam.

— Ce a-a-au? Ce? Te doare? se miră Pilulă.

— Sigur că mă doare!

— Ei, rabdă, rabdă. Ţi se pare doar că te doare.

— Nu, nu mi se pare! Au-au-au!

— Dar de ce ţipi de parcă te-aş tăia? Că doar nu te tai.

— Mă doare! Mi-ai spus că n-o să mă doară, şi acuma mă doare!

— Ei, mai încet, mai încet... Mai am de scos o singură aşchie.

— Au, lasă, lasă! Mai bine rămân cu aşchia.

— Nu se poate, o să facă puroi.

— Au-au-au!

— Ei, gata. Acum trebuie doar să ungem cu iod.

— Şi asta o să mă doară?

— Nu, când dau cu iod nu te doare. Stai cuminte.

— A-a-au!

— Nu mai zbiera! Îţi place să te plimbi cu maşina, dar să rabzi puţin la durere nu-ţi place!

— Vai! Ce tare mă usturä!

— O să te usture puţin şi-o să te lase. Acum o să-ţi pun termometrul.

— Uf, nu-mi trebuie termometru. Nu-mi trebuie!

— De ce?

— O să mă doară!

— Păi, termometrul nu doare.

— Mi-ai spus mereu că nu mă doare şi pe urmă m-a durut.

— Tare sucit mai eşti! Oare nu ţi-am pus niciodată termometrul?

— Niciodată.

— Ei, uite, o să vezi acuma că asta nu doare, spuse Pilulă şi se duse după termometru.

Habarnam ţâşni din pat, sări pe fereastră şi fugi la prietenul său Peticel. Doctorul Pilulă se întoarse cu termometrul, dar ia-l pe Habarnam de unde nu-i!

— Ei, poftim de tratează un astfel de bolnav, mormăi Pilulă. Tu te străduieşti să-l vindeci, iar el sare pe fereastră şi-o ia la sănătoasa. E inadmisibil!

CAPITOLUL VI
Cum a conceput Ştietot un balon

Ştietot, căruia îi plăcea foarte mult să citească, aflase din cărţi despre ţări îndepărtate şi despre fel de fel de călătorii. Adesea, seara, când n-avea ce face, el le povestea prietenilor săi despre ceea ce citise în cărţi.

Prichindeii se dădeau în vânt după asemenea istorisiri. Le plăcea să asculte despre ţări pe care nu le văzuseră niciodată, dar mai ales îi atrăgeau povestirile despre călătorii, pentru că cei care călătoresc trec prin tot felul de întâmplări nemaipomenite şi aventuri dintre cele mai neobişnuite.

Tot ascultând istorisiri din acestea, prichindeii începură să creadă că ar putea pleca şi ei într-o călătorie. Unii propuseră să o facă pe jos, alţii să plutească pe râu cu bărcile, iar Ştietot propuse:

— Haideţi să construim un balon şi să zburăm cu balonul.

Ideea asta au găsit-o cu toţii excelentă. Până atunci nu zburaseră niciodată cu balonul şi socoteau că ar fi foarte interesant. Bineînţeles, nimeni nu ştia cum se construieşte un balon, dar Ştietot a promis că va chibzui el totul şi le va explica apoi şi lor.

Aşa că Ştietot începu să se gândească. Se gândi trei zile şi trei nopţi şi hotărî să facă un balon din cauciuc. Prichindeii ştiau cum se obţine cauciucul. În oraşul lor creşteau nişte flori asemănătoare cu ficuşii. Dacă faci o crestătură pe tulpina acestei flori, începe să se scurgă din ea o zeamă albă. Zeama asta, numită lichid de cauciuc, se îngroaşă încet-încet şi se transformă în cauciuc, din care se pot confecţiona mingi şi galoşi.

După ce Ştietot a născocit asta, le-a poruncit prichindeilor să adune lichid de cauciuc. Începură cu toţii să care lichidul alb în butoiul pregătit anume de Ştietot. Se duse şi Habarnam să adune lichid, dar se întâlni pe drum cu prietenul său, Peticel, care se juca cu două prichinduţe, sărind coarda.

— Ascultă, Peticel, ce chestie am născocit noi! spuse Habarnam. O să plesneşti de invidie când o să afli, măi frate-miu!

— Ba să ştii că n-am să plesnesc deloc, îi răspunse Peticei.

Ce, n-am altă treabă decât să plesnesc?

— O să plesneşti, o să plesneşti! căuta să-l convingă Habarnam. Să vezi ce chestie, frăţioare! Nici în vis n-ai văzut aşa ceva.

— Ei, despre ce chestie e vorba? se interesă Peticei.

— Îndată o să meşterim o băşică plină cu aer şi o să zburăm cu ea departe.

Pe Peticel îl cuprinse invidia. Vrând să se laude şi el cu ceva, spuse:

— Mare lucru, o băşică! Eu în schimb m-am împrietenit cu prichinduţele.

— Cu care prichinduţe?

— Uite, cu ele, spuse Peticel şi le arătă cu degetul pe prichinduţe. Pe asta o cheamă Gâzuţa şi pe asta Ţintişoara.

Gâzuţa şi Ţintişoara stăteau ceva mai departe şi-l priveau cu îngrijorare pe Habarnam.

Habarnam se uită la ele încruntat şi zise:

— Aha, aşa deci! Dar tu parcă eşti prieten cu mine!

— Sunt prieten cu tine, dar şi cu ele. Una n-o împiedică pe cealaltă.

— Ba o împiedică, răspunse Habarnam. Cine e prieten cu prichinduţele e şi el o prichinduţă. Vreau să te cerţi îndată cu ele!

— De ce să mă cert?

— Îţi cer eu să te cerţi! Altfel o să mă cert eu cu tine.

— N-ai decât, ceartă-te! Mare scofală!

— Uite că mă cert, iar Gâzuţei şi Ţintişoarei tale o să le arăt cu!

Habarnam îşi strânse pumnii şi se năpusti asupra prichinduţelor. Peticel îi tăie calea şi-i repezi un pumn în frunte. Începură să se bată iar Gâzuţa şi Ţintişoara o luară la goană speriate.

— Vasăzică, din pricina acestor prichinduţe mi-ai dat un pumn în frunte? strigă Habarnam încercând să-l lovească pe Peticel în nas.

— Dar de ce le jigneşti? întrebă Peticei împungând cu pumnii în toate părţile.

— Ia uite ce mai apărător s-a găsit! răspunse Habarnam şi-şi izbi prietenul în creştetul capului cu atâta putere, că acesta se clătină şi o luă repede la goană.

— Sunt certat cu tine! îi strigă Habarnam din urmă.

— N-ai decât! răspunse Peticel. Tot tu o să vii primul să te împaci.

— Ai să vezi că n-am să vin! Noi o să facem o călătorie zburând cu băşica plină cu aer!

— O să zburaţi de pe acoperiş — în pod!

— Ba nu, voi o să zburaţi de pe acoperiş în pod! răspunse Habarnam şi plecă să adune lichid de cauciuc.

După ce butoiul se umplu cu lichid, Ştietot îl amestecă grijuliu şi-i porunci lui Piuliţă să aducă o pompă din acelea cu care se umflă roţile de automobil. La aceasta pompă el ataşă un tub lung de cauciuc, turnă peste capătul tubului puţin lichid şi-i porunci lui Piuliţă să dea uşor la pompă.

Piuliţă începu să pompeze şi îndată, din lichidul de cauciuc prinse să se formeze o băşică, la fel cu acelea din spumă de săpun. Ştietot adăuga mereu lichid de cauciuc pe băşica aceasta, iar Piuliţă nu contenea să pompeze aer, astfel că băşica se umfla treptat, tot mai mult, prefăcându-se într-un mare balon.

Ştietot nu mai pridideа să adauge lichid de cauciuc pe toate părţile. Atunci el ceru celorlalţi prichindei să-l ajute. Cu toţii se puseră îndată pe treabă. Pentru fiecare se găsi ceva de făcut în jurul balonului, numai Habarnam se tot învârtea, fluierând, de colo-colo. Se străduia să se ţină cât mai departe de balon, îl măsura din când în când cu privirea şi gura nu-i mai tăcea:

— O să crape băşica! Uite, acuşi o să crape! Uf!

Dar balonul nu crăpa ci devenea cu fiecare minut mai mare, tot mai mare. Curând fu atât de umflat că prichindeii erau nevoiţi să se caţere în tufa de alun, din mijlocul curţi i, pentru a-l putea unge pe deasupra şi pe părţi.

Lucrul la umflatul balonului durǎ două zile şi fu întrerupt doar atunci când balonul ajunse de mărimea unei case. După aceea, Ştietot legă cu o sfoară tubul care se afla dedesubtul balonului, pentru ca aerul să nu iasă, şi zise:

— Acum balonul trebuie lăsat să se usuce, iar noi o să ne apucăm de altă treabă.

El fixă cu o frânghie balonul de tufa alunului, să nu-l ia vântul, după care îi împărţi pe prichindei în două grupuri. Primului îi ordonă să adune gogoşi de mătase, de pe care să depene firele şi să facă din ele aţă de mătase. Apoi să

împletească din ea o plasă uriaşă. Celuilalt grup Ştietot îi porunci să alcătuiască un coş mare din coajă subţire de mesteacăn.

În vreme ce Ştietot şi prietenii săi erau prinşi cu această muncă, locuitorii din Oraşul Florilor veneau şi priveau balonul uriaş legat de tufa de alun. Fiecare vroia să atingă balonul cu mâna, ba unii încercau chiar să-l ridice.

— Balonul e uşor, spuneau ei, îl poţi lesne ridica doar cu o mână.

— De uşor e uşor, dar după părerea mea, n-o să poată zbura, spuse prichindelul Cărbunaş.

— De ce să nu zboare? întrebară ceilalţi.

— Păi, cum să zboare? Dacă ar putea zbura, s-ar înălţa în sus, dar aşa el stă rezemat de pământ. Înseamnă că, deşi e uşor — e totuşi greu, răspunse Cărbunaş.

Piticii căzură pe gânduri.

— Hm! Hm! ziceau ei. Balonul e uşor şi totuşi e greu. Asta-i adevărat. Şi-atunci cum o să zboare?

Încercară să-l iscodească pe Ştietot, dar acesta le spuse:

— Aveţi puţină răbdare. În curând o să vă lămuriţi.

Întrucât Ştietot nu le explică nimic piticilor, aceştia începură să se îndoiască şi mai mult. Cărbunaş umbla prin oraş şi răspândea tot felul de zvonuri prosteşti.

— Ce forţă ar putea ridica balonul în sus? întreba el şi-şi răspundea singur: nu există o astfel de forţă! Păsările zboară pentru că au aripi, dar băşica de cauciuc n-are cum să se ridice. Ea poate zbura doar în jos.

Până la urmă nimeni din oraş nu mai credea în năzbâtia asta. Cu toţii nu făceau decât să râdă, se apropiau de căsuţa lui Ştietot, se uitau la balon de după gard şi spuneau:

— Uitaţi-vă, uitaţi-vă! A-nceput să zboare! Ha-ha-ha!

Dar Ştietot nu dădea atenţie acestor ironii. După ce plasa de mătase a fost gata, ci porunci să îmbrace cu ea balonul de sus până jos. Astfel, plasa fu trecută peste balon, acoperindu-l complet.

— Uitaţi-vă! strigară piticii de după gard. Vor să prindă balonul în plasă. Se tem c-o să zboare. Ha-ha-ha!

Ştietot ceru prietenilor săi să lege balonul cu o frânghie, pe care apoi s-o treacă peste creanga alunului şi să-l ridice.

Imediat Grăbilă şi Piuliţă se urcară cu funia în alun şi

începură să tragă balonul. Asta îi înveseli nespus pe cei ce priveau.

— Ha-ha-ha! râdeau ei. Se vede că ăsta-i un balon pe care trebuie să-l tragi în sus cu frânghia. Cum o să zboare, dacă e nevoie de funie ca să fie ridicat?

— Chiar aşa vor face, răspundea Cărbunaş. Ei or să se aşeze pe balon, or să tragă de funie şi atunci balonul o să zboare.

Când balonul fu ridicat de la pământ, plasa de pe marginile sale se lăsă în jos şi Ştietot porunci să fie legat de capetele ei coşul împletit din coajă de mesteacăn. Coşul avea formă pătrată. Înăuntru, pe fiecare latură, era prinsă o băncuţă şi pe fiecare băncuţă puteau să încapă câte patru prichindei.

După ce coşul fu legat de plasă în cele patru colţuri, Ştietot anunţă că lucrul la construcţia balonului a luat sfârşit. Grăbilă îşi închipuia că vor zbura imediat, însă Ştietot spuse că mai trebuie pregătite paraşute pentru toţi.

— De ce paraşute? întrebă Habarnam.

— Dacă balonul crapă? În cazul ăsta va trebui să sărim cu paraşutele.

În ziua următoare Ştietot şi prietenii lui fură ocupaţi cu confecţionatul paraşutelor. Fiecare dintre ei îşi meşterea singur paraşuta, din pufuleţi de păpădie, iar Ştietot le arăta tuturor cum anume s-o facă.

Locuitorii oraşului vedeau că balonul atârnă nemişcat pe creangă şi-şi spuneau unul altuia:

— O să stea atârnat aşa până o să crape. N-o să zboare niciodată.

— Ei, haide, de ce nu zburaţi? strigau ei de dincolo de gard. Trebuie să zburaţi până ce n-apucă balonul să crape.

— Nu vă neliniştiţi, le răspunse Ştietot. O să zburăm mâine dimineaţă la ora opt.

Mulţi prichindei izbucniră în râs, dar unii începură să aibă îndoieli.

— Te pomeneşti c-or să zboare cu adevărat! îşi spuneau ei. Trebuie să venim mâine să vedem.

CAPITOLUL VII
Pregătiri de călătorie

În dimineaţa următoare Ştietot îşi sculă prietenii mai devreme. Deîndată începură să se pregătească de drum. Şurubel şi Piuliţă îşi îmbrăcară vestoanele de piele.

Vânătorul Glonţişor se încălţă cu cizmele din piele, favoritele lui. Carâmbii acestor cizme ajungeau mai sus de genunchi şi se încheiau deasupra cu catarame. Asemenea cizme erau foarte comode pentru călătorie. Grăbilă îşi îmbrăcă costumul său "fulger". Despre costumul ăsta se cuvine să dăm câteva amănunte. Grăbilă, care se grăbea întotdeauna şi nu-i plăcea să-şi piardă timpul degeaba, născocise un costum special pentru el, care nu avea nici măcar un singur nasture. Se ştie doar că la îmbrăcat sau la dezbrăcat cel mai mult timp se pierde pentru descheiatul şi încheiatul nasturilor.

Costumul lui Grăbilă nu era format din cămaşă şi pantaloni: acestea erau împreunate într-un singur tot, ceva de felul salopetei. Salopeta se încheia sus, cu un singur buton, aşezat spre ceafa. Era de-ajuns să desfaci butonul şi, ca prin farmec, întregul costum cădea de pe umeri şi se lăsa fulgerător la picioare. Gogoaşă cel rotofei îşi îmbrăcă costumul de zile mari. El preţuia cel mai mult la un costum buzunarele. Pentru el costumul era cu atât mai bun cu cât avea mai multe buzunare. Cel mai luxos costum al său avea şaptesprezece buzunare.

Vestonul avea zece buzunare: două la piept, două pe poale, două pe laturi, trei în interior şi un buzunar secret pe spate. Pantalonii aveau: două buzunare în faţă, două la spate, două lateral şi un buzunar jos, la genunchi. În viaţa obişnuită astfel de costume, cu şaptesprezece buzunare, din care unul la genunchi, poţi întâlni numai la operatorii de film.

Limonadă se găti într-un costum în carouri. El purta întotdeauna costume în carouri. Şi pantalonii erau în carouri, şi vestonul în carouri, şi şapca tot în carouri. Ori de câte ori îl vedeau de departe, piticii spuneau: "Priviţi, uitaţi-vă, vine tabla de şah!"

Probabil se găti în costumul de schi pe care-l socotea foarte comod pentru călătorie. Posibil îmbrăcă o flanea în dungi jambiere în dungi, iar în jurul gâtului îşi înfăşură un fular în dungi. Cu asemenea costum era dungat din cap până-n picioare,

încât văzându-l de departe ziceai că-i o saltea în dungi, nu Posibil. Într-un cuvânt, toţi s-au îmbrăcat cu ce-au putut, numai Zăpăcilă, care avea obiceiul să-şi arunce lucrurile pe unde nimerea, nu reuşi cu nici un chip să-şi găsească vestonul. Şi şapca şi-o băgase pe undeva, aşa că, oricât a căutat-o, n-a găsit-o pe nicăieri. În cele din urmă dădu, sub pat, peste căciula de iarnă, cu urechi.

Pictorul Acuarelă hotărî să picteze tot ceea ce va vedea în timpul călătoriei. El îşi luă vopselele şi pensula şi le aşeză din timp în coşul balonului. Guslă se hotărî să ia cu sine piculina. Doctorul Pilulă îşi luă mica farmacie portativă şi o puse de asemenea în coş, sub bancă. Asta era o treabă foarte bine gândită, deoarece în timpul călătoriei s-ar fi putut îmbolnăvi cineva.

Încă înainte de ora şase dimineaţa se adunase acolo aproape întregul oraş. Mulţi dintre cei care vroiau să vadă zborul se căţăraseră pe garduri şi pe acoperişurile caselor.

Grăbilă fu cel dintâi care intră în coş şi-şi alese locul cel mai comod. În urma lui urcă Habarnam.

— Uitaţi-vă, strigau spectatorii adunaţi în jur, au şi început să se aşeze!

— Voi de ce v-aţi suit în coş? spuse Ştietot. Daţi-vă jos, e încă prea devreme.

— De ce e prea devreme? Doar suntem gata de zbor, răspunse Habarnam.

— Ce pricepi tu! Înainte de toate balonul trebuie umplut cu aer cald.

— De ce cu aer cald? întrebă Grăbilă.

— Pentru că aerul cald e mai uşor decât cel rece şi întotdeauna se ridică. Când vom umple balonul cu aer cald, acest aer cald se va înălţa şi va trage după el balonul, lămuri Ştietot.

— Aaa, înseamnă că mai trebuie şi aer cald! zise tărăgănat Habarnam şi apoi împreună cu Grăbilă se dădură jos din coş.

— Uitaţi-vă, strigă cineva de pe acoperişul casei vecine, se dau jos! S-au răzgândit, nu mai zboară.

— Vezi bine că s-au răzgândit, li se răspunse de pe alt acoperiş. Parcă poţi zbura cu un astfel de balon! Asta-i o înşelătorie şi nimic altceva!

În acest timp Ştietot le porunci piticilor să umple câţiva saci

cu nisip şi să-i pună în coş. Îndată Grăbilă, Tăcutul, Probabil şi alţi prichindei se repeziră să toarne nisip în saci şi să-i care în coş.

— Asta ce-o mai fi? se întrebau unii pe alţii spectatorii. De ce pun saci cu nisip în coş?

— Ei, ce nevoie aveţi de saci cu nisip? strigă Cărbunaş, care şedea călare pe gard.

— De-aia! Ca să-i aruncăm în capul vostru când o să ne ridicăm, răspunse Habarnam.

Bineînţeles, Habarnam nu ştia nici el de ce era nevoie de saci cu nisip. Zisese şi el aşa, într-o doară.

— Dar mai întâi ridicaţi-vă! strigă Cărbunaş.

Prichindelul Fărâmiţă, care stătea pe gard lângă Cărbunaş, spuse:

— Probabil că le e frică şi trimit să zboare, în locul lor, sacii cu nisip.

Cei din jur izbucniră în râs:

— Vezi bine că le e frică! Numai că de ce să le fie frică? Oricum, balonul n-o să zboare.

— Dar poate că totuşi o să zboare, spuse una dintre prichinduţele care priveau şi ele prin crăpăturile gardului.

Pe când în jurul lor se discuta astfel, Ştietot dădu ordin să se aprindă un foc zdravăn în mijlocul curţii şi atunci văzură cu toţii cum Şurubel şi Piuliţă scot din atelierul lor un cazan mare, de aramă, pe care-l pun pe foc. Cazanul acela ei îl făcuseră cu mult înainte, pentru încălzit aerul. Cazanul se închidea ermetic, cu un capac în care se afla un orificiu. Într-o parte fusese potrivită o pompă pentru pompat aer în cazan. Acolo aerul se încălzea şi apoi ieşea fierbinte prin orificiul din capac.

Fără îndoială că nici unul dintre privitori nu putea bănui la ce serveşte cazanul, însă fiecare din ci făcea presupuneri:

— Se vede că s-au hotărât să-şi fiarbă supa, ca să ia micul dejun înainte de a pleca în călătorie, spuse prichinduţă pe care-o chema Romaniţa.

— Păi ce crezi, îi răspunse Fărâmiţă, şi tu, probabil, ai îmbuca ceva dacă ai întreprinde o călătorie atât de lungă!

— Fără îndoială, se învoi Romaniţa. S-ar putea ca asta să fie ultima oară...

— Ce să fie ultima oară?

— Ei, vor mânca pentru ultima oară, pe urmă îşi vor lua

zborul, balonul va crăpa şi ei vor muri.

— Nu-ţi fie teamă, n-o să crape, îi spuse Cărbunaş. Pentru ca să crape ar trebui mai întâi să zboare, dar ăsta, după cum vezi, zace în acelaşi loc de o săptămână încheiată şi nu zboară nicăieri.

— Acum însă o să zboare, răspunse Ţintişoara care venise cu Gâzuţa să vadă balonul zburând.

Îndată toţi privitorii începură să discute cu aprindere. Dacă cineva spunea că balonul o să zboare, altcineva îl contrazicea imediat că n-o să zboare, iar dacă unul zicea că nu va zbura, i se răspundea pe dată că va zbura. Se stârni o asemenea gălăgie că nu se mai auzea nimic. Pe unul dintre acoperişuri doi prichindei s-au luat chiar la bătaie, atât de aprinsă era discuţia. Abia i-au potolit udându-i cu apă.

Între timp aerul din cazan se încălzise suficient şi Ştietot socoti că e momentul să se înceapă umplerea balonului cu aer fierbinte. Dar pentru a-l umple cu aer fierbinte, trebuia mai întâi golit de aerul rece. Ştietot se apropie de balon şi dezlegă sfoara cu care legase strâns tubul de cauciuc. Cu un şuierat puternic aerul rece începu să iasă din balon. Piticii, care discutau dacă zborul va avea loc sau nu, se întoarseră şi văzură cum balonul începe să se micşoreze cu repeziciune. El se muie, se zbârci întocmai ca o pară uscată şi dispăru în fundul coşului. Acolo unde mai-nainte uriaşul balon apărea în toată splendoarea sa, acum nu era decât un coş acoperit cu o plasă.

Şuierul se opri şi imediat răsună un hohot general de râs. Râdeau cu toţii: şi cei care spuseseră că balonul va zbura, şi cei care spuseseră că nu va zbura, iar Peticel, prietenul lui Habarnam, de atâta râs s-a rostogolit de pe acoperiş şi şi-a făcut un cucui la ceafă. Doctorul Pilulă a fost nevoit să-l trateze şi să-i ungă cucuiul cu iod.

— Halal zbor! se striga de jur împrejur. Halal balonul lui Ştietot! L-au dichisit o săptămână întreagă, iar el n-a avut de lucru şi-a crăpat. Asta zic şi eu distracţie! În viaţa mea nu mi-a fost dat să râd atâta!

Însă Ştietot nici de aceasta dată n-a luat în seamă ironiile. El puse cazanul în legătură cu balonul printr-o ţeavă lungă şi porunci să fie acţionată pompa ataşată la capacul cazanului. În cazan începu să pătrundă aer proaspăt, în vreme ce aerul încălzit trecea prin ţeavă direct în balon. Treptat, balonul de sub

plasă devenea mai mare, şi începu să iasă din coş.

— Priviţi, se bucurau spectatorii, îl umflă din nou! Tare suciţi mai sunt! Că doar iarăşi o să crape.

Nimeni nu mai credea că balonul avea să zboare. Iar între timp balonul se făcuse încă şi mai mare, ieşi pe jumătate din coş, arătând întocmai ca un pepene uriaş pe o farfurioară. Dintr-o dată băgară de seamă că încet-încet, balonul se ridică tot mai sus şi întinde plasa cu care era legat de coş; scoaseră cu toţii strigăte de uimire. Vedea oricine că de data asta nimeni nu-l mai trăgea de frânghie în sus.

— Ura! strigă Romaniţa şi chiar bătu din palme.

— Nu zbiera! se răsti la ea Cărbunaş.

— Doar şi-a luat cu adevărat zborul!

— Încă nu şi-a luat cu adevărat zborul. Nu vezi că e legat de coş? Parcă va putea ridica coşul şi încă cu piticii în el!

Chiar atunci Cărbunaş observă că balonul, devenind şi mai mare, se ridicase mult de tot şi coşul se desprinsese de pământ. Nu se mai putu abţine şi strigă din toată puterea:

— Ţineţi-l! Nu vedeţi că-şi ia zborul? Ce faceţi?

Dar balonul nu zbură, deoarece era legat zdravăn de tufa de alun. Coşul se săltă doar puţin deasupra pământului.

— Ura-a! răsună din toate părţile. Ura! Bravo, Ştietot! Halal balonul lui Ştietot! Dar cu ce l-au umflat, oare? Cu abur, probabil.

Acum credeau cu toţii că balonul va zbura.

CAPITOLUL VIII
La drum

În cele din urmă umplerea balonului cu aer cald luă sfârşit. Ştietot porunci să fie dus de acolo cazanul şi cu mâna lui legă sfoara la tubul de cauciuc, pentru ca aerul cald să nu iasă din balon.

După aceea le porunci tuturor să se aşeze în coş. Primul urcă Grăbilă, în urma lui se avântă Gogoaşă, care era cât pe ce să cadă peste capetele celor de jos. Pe lângă că era rotofei, toate buzunarele îi erau doldora cu fel de fel de lucruri: ici o bucăţică de zahăr, dincolo un biscuit. Pe deasupra îşi mai încălţase, pentru orice eventualitate, şi galoşii, iar în mâini ţinea

umbrela. Cu eforturi unite Gogoaşă fu urcat în coş, iar în urma lui începură să se caţere şi ceilalţi pitici. Zahăr Zaharescu Limonadă se agita în jurul coşului şi-i ajuta pe toţi să se urce.

— Staţi jos, vă rog, spunea el, aşezaţi-vă cât mai comod. Este loc destul pentru toţi în balon.

— Aşează-te şi tu, i se răspundea.

— Am timp, zicea Limonadă. Important este să luaţi loc voi. Serviabil, el îi susţinea pe toţi de braţ şi-i ajuta să urce.

În sfârşit intrară toţi în coş. Doar Limonadă rămăsese jos.

— De ce nu urci? îl întrebară.

— Oare n-ar fi bine să nu mai plec? răspunse Limonadă. Ocup cam mult loc. Şi fără mine sunteţi cam înghesuiţi acolo. Mă tem să nu se depăşească greutatea.

— Nu te teme, n-o să se depăşească nici o greutate.

— Nu, fraţilor, zburaţi fără mine. Eu o să vă aştept aici. De ce să vă incomodez?

— Nu, fraţilor, zburaţi fără mine. Eu o să vă aştept aici. De ce să vă incomodez?

— Lasă, n-o să incomodezi pe nimeni, îi răspunse Ştietot. Aşază-te. De vreme ce-am hotărât să zburăm, apoi să zburăm împreună.

Limonadă sui cam în silă în coş şi atunci se întâmplă ceva cu totul neaşteptat: coşul împreună cu balonul se lăsară brusc la pământ.

— Ia te uită au zburat! izbucni în râs, de pe gard, Fărâmiţă.

— Şi tu de ce râzi? se răsti la el Cărbunaş. Aici se întâmplă o nenorocire, iar el râde!

— Nu e nici o nenorocire, răspunse Lentilă. Pur şi simplu balonul este calculat pentru cincisprezece pitici. Şaisprezece nu poate ridica.

— Înseamnă că n-o să zboare? întrebă Cărbunaş.

— Va trebui să dea jos pe careva, şi atunci va zbura, spuse Lentilă.

— Cu siguranţă că-l va da jos pe Habarnam, zise Gâzuţa.

Limonadă, căruia îi era teamă să zboare cu balonul, spuse bucuros:

— Vedeţi? Doar v-am spus că o să se depăşească greutatea! Mai bine să cobor.

Îşi şi trecuse un picior peste marginea coşului pentru a coborî, dar îndată Ştietot luă un sac cu nisip şi-l aruncă din coş.

Balonul deveni imediat mai uşor şi se înălţă din nou. Abia acum au înţeles cu toţii de ce a poruncit Ştietot să fie puşi în coş sacii cu nisip. Toată lumea bătu din palme, iar Ştietot ridică o mână şi le adresă piticilor o cuvântare.

— Rămâneţi cu bine, fraţilor! strigă el. Noi zburăm în ţinuturi îndepărtate. Peste o săptămână ne vom întoarce. Rămâneţi cu bine!

— Mergeţi cu bine! Mergeţi cu bine! Drum bun! strigară piticii şi începură să-şi agite mâinile şi pălăriile.

Ştietot scoase din buzunar un briceag şi reteză frânghia cu care era legat coşul de tufă. Balonul porni lin în sus, se agăţă cu o latură de creanga tufei, dar îndată se eliberă şi ţâşni spre înălţimi.

— Ura! strigară piticii. Trăiască Ştietot şi prietenii lui! Ura-a!

Băteau cu toţii din palme şi îşi aruncau pălăriile în sus. Prichinduţele se îmbrăţişau de bucurie. Gâzuţa şi Ţintişoara se şi sărutară, iar Margareta izbucni în plâns.

În timpul acesta balonul se ridica tot mai sus. Vântul îl mâna pieziş. Curând se prefăcu într-o mică pată, care abia se mai desluşea pe cerul albastru. Lentilă se căţără pe acoperişul casei şi începu să urmărească mica pată prin luneta sa. Lângă el, chiar pe marginea acoperişului, şedea poetul Floricică. Încrucişându-şi braţele pe piept, el privea bucuria generală şi, după câte părea, medita profund. Deodată îşi desfăcu larg braţele şi strigă cu toată puterea:

— O poezie! Ascultaţi o poezie!

În jur se făcu îndată linişte. Îşi întoarseră toţi capetele şi începură să-l privească pe Floricică.

— O poezie! şopteau piticii. O să auzim o poezie.

Floricică mai aşteptă puţin ca să se facă linişte deplină. După aceea întinse o mână către balonul ce se îndepărta, îşi drese puţin glasul şi mai spuse o dată:

— Poezie.

Şi începu să recite poezia pe care o compusese chiar atunci:

Uriaşul balon, cu aer umflat,
Nu degeaba în văzduh s-a-nălţat.
Deşi nu-i pasăre călătoare
Prichindelul ştie să zboare.

Totu-i posibil de-acum înainte,
Ce bucurie, avem multă minte!

Ai, ce strigăte au izbucnit! Din nou începură să bată cu toţii din palme. Prichindeii l-au tras pe Floricică de pe acoperiş, şi l-au purtat pe braţe până acasă, iar prichinduţele rupeau petale de flori şi le presărau peste poet.

Din ziua aceea Floricică deveni atât de celebru, de parcă el ar fi inventat balonul şi ar fi zburat cu el în slăvi. Poezia lui au învăţat-o cu toţii pe de rost şi o cântau pe străzi. Multă vreme în ziua aceea se putea auzi ba ici, ba colo:

> Totu-i posibil de-acum înainte,
> Ce bucurie, avem multă minte!

CAPITOLUL IX
Deasupra norilor

Neînfricaţii noştri călători nici nu simţiră când s-a ridicat balonul în aer, atât de lin se desprinse el de pământ.

Abia după un minut, când aruncară o privire peste marginea coşului, văzură jos mulţimea prietenilor care le făceau semne cu mâna şi-şi aruncau în sus pălăriile. Răzbăteau până la ei strigăte de "ura".

— Rămâneţi cu bine! începură să le strige, drept răspuns, Ştietot şi prietenii săi.

Îşi agitară şi ei pălăriile. Zăpăcilă duse mâna spre cap să-şi scoată şapca şi abia atunci descoperi că n-o are.

— Staţi puţin, fraţilor! începu el să strige. Opriţi balonul! Mi-am uitat şapca acasă.

— Mereu îţi uiţi câte ceva! mormăi Dondănel.

— Acum balonul nu mai poate fi oprit, spuse Ştietot. El va zbura până când aerul dinăuntru se va răci şi abia atunci se va lăsa în jos.

— Şi cu ce mă fac fără şapcă? întrebă supărat Zăpăcilă.

— Doar ţi-ai găsit sub pat căciula, spuse Gogoaşă.

— De găsit am găsit-o, dar îmi era prea cald şi am pus-o pe masă, iar după aceea, în ultimul moment, am uitat s-o iau.

— Întotdeauna uiţi câte ceva în ultimul moment, spuse

Dondănel.

— Ia priviţi, fraţilor, începu să strige Habarnam, căsuţa noastră a rămas jos!

Izbucniră cu toţii în râs, iar Dondănel zise:

— Dar tu ce credeai, că şi căsuţa va zbura cu noi?

— Nu credeam deloc aşa ceva! se supără Habarnam. Pur şi simplu am văzut acolo căsuţa noastră şi v-am spus şi vouă. Până adineaori locuiam în căsuţă, iar acuma zburăm cu balonul.

— De zburat — zburăm, bombăni Dondănel. Dar cine ştie unde-om ajunge zburând aşa!

— Tu, Dondănel, mereu bombăneşti, îi răspunse Habarnam. Din cauza ta n-avem tihnă nici în balon.

— N-ai decât să cobori, dacă nu-ţi place!

— Unde să cobor?

— Gata, ajunge! se răsti Ştietot la certăreţi. Ce-i cu sfada asta în balon?

Balonul se ridică şi mai sus şi întregul Oraş al Florilor se vedea ca-n palmă. Casele păreau mici-mititele, cât despre pitici, nu se mai zăreau deloc. Balonul fu mânat de vânt şi în curând oraşul rămase departe în urmă.

Ştietot scoase busola din buzunar şi începu să stabilească direcţia în care plutea balonul.

Busola era un fel de cutiuţă metalică cu o săgeată magnetică. Săgeata magnetică indică întotdeauna nordul. Dacă urmăreşti săgeata busolei poţi găsi oricând drumul înapoi. De aceea şi luase busola cu sine Ştietot.

— Vântul ne duce direct către nord, anunţă Ştietot, înseamnă că la întoarcere va trebui să ne îndreptăm către sud.

Balonul se înălţase foarte sus şi zbura deasupra câmpiei. Oraşul dispăruse în depărtare. Jos, ca o panglică îngustă, şerpuia pârâul pe care piticii îl numeau al Castraveţilor. Copacii răspândiţi pe câmp păreau nişte mici tufe răsfirate.

Pe neaşteptate Gogoaşă observă dedesubt o mică pată întunecată. Pata se mişca repede pe pământ, părând că aleargă în urma balonului.

— Uitaţi-vă, fraţilor, cineva fuge după noi, strigă el.

Începură să urmărească cu toţii mica pată.

— Vedeţi, a sărit peste pârâu! ţipă Zăpăcilă.

— Ce poate să fie? întrebă Grăbilă. Priviţi, trece peste copaci!

Balonul zbura pe deasupra pădurii. Mica pată se mişca peste vârfurile copacilor. Doctorul Pilulă îşi agăţă ochelarii pe nas, dar nici aşa nu putu să desluşească ce era acolo.

— Ştiu! începu să strige dintr-o dată Habarnam. Eu am înţeles cel dintâi! Este Strop al nostru. Am uitat să-l luăm pe Strop şi uite-l, aleargă acuma după noi.

— Ce tot spui? îi răspunse Glonţişor. Strop e aici. Uite-l lângă mine, sub bancă.

— Ce să fie? Poate ghiceşti tu, Ştietot? întrebă Probabil.

Ştietot strânse busola şi privi în jos.

— Păi, asta-i umbra noastră! spuse el râzând.

— Cum, umbra noastră? se miră Habarnam.

— Foarte simplu. Este umbra balonului nostru. Noi zburăm prin văzduh, iar umbra noastră aleargă pe pământ.

Prichindeii urmăriră îndelung umbra care devenea tot mai mică. În cele din urmă dispăru.

— Unde s-a ascuns umbra? se neliniştiră toţi.

— Ne-am înălţat foarte sus, îi lămuri Ştietot. Acum nu se mai poate distinge umbra.

— Ce ruşine! bombănea pentru sine Dondănel. Să stai aşa, şi nici măcar propria umbră să nu ţi-o vezi.

— Iar bombăneşti! zise Habarnam. Nicăieri n-are omul linişte din cauza ta.

— Linişte, linişte! îl îngână Dondănel. Ce linişte poate fi într-un balon! Dacă vrei linişte, stai acasă.

— N-ai decât să stai tu.

— Eu n-am nevoie de linişte.

— Nu vă certaţi! spuse Ştietot. Va trebui să vă trimitem pe pământ. Speriaţi, Dondănel şi Habarnam au încetat să se mai certe.

Tocmai atunci balonul fu cuprins din toatc părţile de un fel de fum sau ceaţă. Pământul de sub el dispăru. De jur împrejur numai nişte valuri albe.

— Ce-i asta? începură să strige cu toţii. De unde a ajuns fumul aici?

— Ăsta nu-i fum, spuse Ştietot. E un nor. Ne-am înălţat până la nori şi acum zburăm printr-un nor.

— Ei, asta-i o născocire de-a ta, fu de părere Habarnam. Norul e ceva ca piftia, ca un piureu de ovăz, pe când ăsta nu-i decât un fel de abur.

— Dar tu din ce crezi că e făcut un nor? îl întrebă Ştietot. Norul este făcut într-adevăr din abur. Numai privit de departe pare consistent.

Habarnam nu crezu aşa ceva şi spuse:

— Nu-l ascultaţi, fraţilor. Toate astea sunt scorneli de-ale lui, ca să credem noi că ştie multe, când, de fapt, el nu ştie nimic. Parcă n-am altă treabă decât să cred că norul este abur! Norul este un piureu. Ce, parcă n-am mâncat eu piureu, zău aşa!

Curând balonul se ridică mai sus, ieşi dintre nori şi începu să zboare pe deasupra acestora.

Habarnam aruncă o privire afară din coş şi văzu dedesubt norii care acopereau pământul.

— Doamne, Dumnezeule, începu el să răcnească, cerul e dedesubt! Noi zburăm cu picioarele în sus!

— Cum cu picioarele în sus! se mirară toţi piticii.

— Ia uitaţi-vă: cerul e sub picioarele noastre, înseamnă că zburăm cu picioarele în sus.

— Zburăm deasupra norilor, explică Ştietot. Ne-am ridicat mai sus decât norii, de aceea ei nu mai sunt deasupra noastră, ci sub noi.

Însă Habarnam nu crezu nici asta. Încremenise pe locul său şi-şi apăsa din toată puterea, cu amândouă mâinile, pălăria pe cap. Credea că pălăria poate să-i cadă, de vreme ce stă cu picioarele în sus. Vântul îi gonea repede pe deasupra norilor, dar în curând băgară de seamă cu toţii că balonul începe să coboare.

— De ce zburăm în jos? se neliniştiră prichindeii.

— S-a răcit aerul dinăuntrul balonului, le explică Ştietot.

— Înseamnă că acum o să coborâm pe pământ? întrebă Grăbilă.

— Păi, de ce am mai luat cu noi sacii cu nisip? spuse Ştietot. Trebuie să aruncăm nisipul din coş şi ne vom înălţa din nou.

Probabil înşfăcă repede un sac cu nisip şi-l aruncă.

— Ce faci? se răsti Ştietot. Se poate să arunci un sac plin? Dacă loveşte în cap pe careva.

— Probabil că n-o să lovească, răspunse Probabil.

— "Probabil că n-o să lovească!" îl îngână Ştietot. Trebuie să dezlegăm sacul şi să vărsăm nisipul din el.

— Îl vărs eu imediat, spuse Posibil.
El dezlegă alt sac şi răsturnă nisipul direct în coş.
— Unul mai deştept decât altul! clătină din cap Ştietot. Ce rost are să rămână nisipul în coş? În felul ăsta balonul nu devine mai uşor.
— Dar este posibil ca eu să vărs nisipul jos, răspunse Posibil şi începu să arunce nisipul din coş cu palmele făcute căuş.
— Mai încet! se răsti Zăpăcilă. O să mi-l arunci în ochi.
— N-avea grijă, n-o să ţi-l arunc, zise Posibil dar tot atunci i-l aruncă direct în ochi.
Începură cu toţii să-l certe pe Posibil, dar Probabil luă un briceag şi tăie pe fundul coşului o gaură mare, pentru ca nisipul să se scurgă prin ea. Ştietot văzu şi se răsti:
— Stai! Ce faci? Din pricina ta coşul o să desfacă şi-o să cădem cu toţii din el.
— Probabil că n-o să se desfacă, răspunse Probabil.
— Atâta ştiţi amândoi: "probabil" şi "posibil"! spuse Ştietot şi-i luă lui Probabil briceagul.
Nisipul se scurse din coş prin gaură, balonul se făcu mai uşor şi se înălţară din nou. Plini de mulţumire, prichindeii se tot iţeau peste marginea coşului. Erau bucuroşi că balonul se ridicase iar. Doar Dondănel, care era veşnic nemulţumit de ceva, continua să bombănească:
— Ce-nseamnă asta — când în sus, când în jos! Ce, aşa se zboară cu balonul?
Neştiind ce să mai zică, trase cu ochiul către Gogoaşă care ronţăia tăcut o bucăţică de zahăr.
— Dar tu ce ronţăi acolo?
— Mi-am umplut buzunarele cu zahăr şi uite că acuma-l scot şi-l ronţăi.
— Ţi-ai găsit când să ronţăi zahăr! După ce ne-om coborî, n-ai decât să tot ronţăi.
— Păi, de ce să car o greutate în plus? spuse Gogoaşă. Eu mănânc zahărul, balonul se face mai uşor şi noi o să ne înălţăm mai sus.
— Ei, n-ai decât, ronţăie! Să vedem cum se va sfârşi ronţăitul ăsta! îi răspunse Dondănel

CAPITOLUL X
Avaria

Unii îşi închipuie că, cu cât te ridici mai sus în văzduh, cu atât e mai cald, dar asta nu-i adevărat.

Cu cât eşti mai sus, cu atât e mai frig. De ce? Pentru că sus aerul e mai transparent iar razele soarelui îl încălzesc foarte puţin. Jos, dimpotrivă, aerul e întotdeauna mai cald. Soarele încălzeşte cu razele sale pământul, aerul se încălzeşte de la pământ ca de la o sobă fierbinte. Aerul cald este mai uşor decât cel rece şi de aceea se ridică în sus. Cu cât se ridică mai sus, cu atât se răceşte mai mult. Prin urmare, sus de tot e un frig veşnic.

Şi tocmai asta au simţit piticii când s-au ridicat cu balonul lor la mare înălţime. Le era atât de frig, că li se înroşiseră nasurile şi obrajii. Tropăiau cu toţii din picioare, îşi loveau palmele încercând să se încălzească măcar un pic. Cel mai mult suferea Zăpăcilă, care-şi uitase căciula acasă. Din pricina frigului cumplit i se formă sub nas ditamai turturele. Tremura ca varga şi dinţii îi clănţăneau întruna.

— Destul cu clănţănitul! bombănea Dondănel. Noi degerăm de-a binelea, iar el mai şi clănţăne!

— Doar nu-s eu vinovat că mi-e frig, spuse Zăpăcilă.

Dondănel se ridică de pe locul său şi zise:

— Nu pot să sufăr când cineva clănţăne din dinţi la urechea mea! Simt că mă apucă şi pe mine tremuratul.

El se aşeză lângă Acuarelă, însă şi acesta dârdâia. Dondănel îl privi bănuitor:

— Ce-i asta? Nu cumva faci dinadins de-ţi clănţăneşti dinţii atât de tare?

— Nu fac deloc dinadins, ci pentru că mi-e frig.

Dondănel se ridică din nou şi-şi schimbă locul. Trecu astfel de câteva ori de pe un loc pe altul, deranjându-i pe ceilalţi.

Din pricina frigului balonul se acoperi cu un strat de chiciură ce scânteia deasupra capetelor prichindeilor, ca şi cum ar fi fost făcut din argint curat. Treptat aerul se răci şi în interiorul său şi balonul începu să se lase în jos. Peste câteva minute el cădea cu repeziciune. Rezerva de saci cu nisip se terminase şi căderea nu mai putea fi oprită.

— A-va-aa-rie! strigă Limonadă.

— Murim! se porni pe urlat Habarnam şi se ascunse sub bancă.

— Ieşi de-acolo! se răsti la el Ştietot.

— De ce? răspunse de sub bancă Habarnam.

— Vom sări cu paraşutele.

— Mie mi-e bine şi aici, răspunse Habarnam.

Fără prea multe fasoane, Ştietot îl înşfăcă de guler şi-l scoase de sub bancă.

— N-ai dreptul! striga Habarnam. O să reclam!

— Nu zbiera, răspunse calm Ştietot. Fără panică. Hai, uită-te cum o să sar eu cu paraşuta şi sari şi tu după mine.

Habarnam se mai linişti puţin. Ştietot se apropie de marginea coşului.

— Atenţie, fraţilor! strigă el. Unul câte unul, după mine. Cine nu sare, va fi dus de balon mai departe. Gata, pregătiţi-vă paraşutele... Pornim!

Ştietot sări cel dintâi. În urma lui sări Grăbilă şi în clipa aceea se petrecu un lucru neprevăzut. În loc întâi să sară şi după aceea să deschidă paraşuta, Grăbilă, din grabă, deschise întâi paraşuta şi după aceea sări. Din această cauză paraşuta i se agăţă de marginea coşului. Grăbilă se încurcă cu piciorul în sfori şi rămase atârnat cu capul în jos. Începu să dea din picioare şi să se zvârcolească, întocmai ca o râmă pe care pescarul încearcă s-o prindă în cârligul undiţei. Cu toate sforţările, paraşuta nu se desprindea.

— Fraţilor, strigă doctorul Pilulă, dacă se desprinde paraşuta, Grăbilă se va lovi cu capul direct de pământ.

Prichindeii au pus mâna cu toţii şi l-au tras pe Grăbilă, cu tot cu paraşută, înapoi în coş.

Habarnam băgă de seamă că balonul începe să se ridice din nou şi strigă:

— Staţi, fraţilor! Nimeni nu mai trebuie să sară. Uite, iarăşi urcăm.

— De ce urcăm iarăşi? se miră Probabil.

— Deşteptule! izbucni Dondănel. A sărit Ştietot şi balonul s-a uşurat.

— Şi ce-o să facă Ştietot fără noi? întrebă Gogoaşă.

— Ce să facă... dădu din mâini Probabil. O să pornească încetişor spre casă.

— Dar noi ce-o să facem fără Ştietot?

— Mare lucru! răspunse Habarnam. Ca şi cum nimic n-ar fi posibil fără Ştietot.

— Totuşi, trebuie să ascultăm de cineva, spuse Gogoaşă.

— O să ascultaţi de mine, declară Habarnam. Acum eu am să fiu şeful vostru.

— Tu? se miră Dondănel. Nu poate fi cineva şef cu un cap ca al tău.

— Aşa, Vasăzică? Nu poate fi şef cu un cap ca al meu? se răsti Habarnam. Atunci, poftim jos şi caută-l pe Ştietot al tău, dacă nu-ţi place capul meu.

Dondănel privi în jos şi spuse:

— Unde să-l mai găsesc acum? Ne-am depărtat prea tare. Trebuia să sărim cu toţii imediat după el.

— Hai, sari, sari!

Dondănel şi Habarnam începură să se certe şi se certară până seara. Ştietot nu mai era acolo şi nimeni nu-i putea opri acum. Soarele cobora spre asfinţit. Vântul se înteţea. Balonul se răci şi mai mult şi începu să se lase iar în jos, dar Dondănel şi Habarnam nu mai tăceau.

— Ajunge cât te-ai certat, îi spuse Limonadă lui Habarnam. De vreme ce ai hotărât să fii şef, născoceşte ceva. Nu vezi că din nou coborâm?

— Mă gândesc imediat, răspunse Habarnam.

Se aşeză pe bancă, îşi duse un deget la frunte şi începu să se gândească. În vremea asta însă balonul cobora tot mai repede şi mai repede.

— Ce mai poţi născoci acum? spuse Şurubel. Dacă am avea saci cu nisip am fi putut arunca unul.

— Adevărat! prinse Habarnam ideea din zbor. Însă, de vreme ce nu avem saci, va trebui să-l aruncăm pe unul dintre voi. El va coborî cu paraşuta, balonul va deveni mai uşor şi se va ridica din nou.

— Dar pe cine să aruncăm?

— Cum pe cine? spuse Habarnam, meditând. Trebuie să aruncăm pe cel care bombăneşte mai mult.

— Cu asta nu sunt de acord, răspunse Dondănel. Nu există nici o regulă ca cei care bombănesc mai mult să fie aruncaţi. Să-l aruncăm pe cel mai greu.

— Bine, se învoi Habarnam, să-l aruncăm pe Gogoaşă. El e cel mai rotofei dintre noi.

— Adevărat, încuviinţă Limonadă.
— Cee? începu să strige Gogoaşă. Eu sunt cel mai rotofei? Limonadă e mai gras ca mine!
— Uitaţi-vă la el! strigă şi Limonadă, chicotind şi arătându-l cu degetul pe Gogoaşă. Hai, uitaţi-vă, adică eu sunt mai gras ca el! Ha-ha! Să ne măsoare cineva.
— Ei, ia vezi! se năpusti la ei, ca un cocoş, Gogoaşă.
Făcură cu toţii cerc în jurul celor doi. Habarnam scoase din buzunar o sforicică şi o petrecu peste mijlocul lui Gogoaşă. După aceea îl măsură în acelaşi fel pe Limonadă şi ieşi că Limonadă era aproape o dată şi jumătate mai gras decât Gogoaşă.
— Nu-i corect! începu să strige acum Limonadă. Gogoaşă a trişat. Şi-a supt burta. Am văzut eu!
— Nu mi-am supt nimica! se apără Gogoaşă.
— Nu-i adevărat, ţi-ai supt-o. Am văzut eu. Să ne mai măsurăm o dată! răcnea tot mai tare Limonadă.
Habarnam se apucă să-l măsoare din nou pe Gogoaşă, în timp ce Limonadă se învârtea pe lângă ei şi striga:
— Ei, ei! Ce faci? Umflă-te!
— De ce să mă umflu? răspundea Gogoaşă. Dac-o să mă umflu, bineînţeles că o să arăt mai gras ca tine.
— Bine, nu te umfla. Dar nici să-ţi sugi burta n-ai voie. Fraţilor, uitaţi-vă la el ce face. Unde-i dreptatea? Nu există nici un fel de dreptate! Asta-i adevărată înşelătorie!
Habarnam isprăvi cu măsurătoarea lui Gogoaşă, apoi, cu aceeaşi grijă, îl măsură pe Limonadă şi, de astă dată, se dovedi că cei doi sunt la fel de graşi.
— Va trebui să-i aruncăm pe amândoi, ridică din umeri Habarnam.
— De ce pe amândoi, dacă e de-ajuns doar unul? spuse Limonadă.
Vânătorul Glonţişor privi peste marginea coşului şi văzu că pământul se apropia cu o iuţeală ameninţătoare.
— Ascultă, Habarnam, zise el, hotărăşte-te mai degrabă, că acuşi ne bubuim de pământ.
— Trebuie să ne numărăm, să vedem cine iese să sară cu paraşuta, spuse Probabil.
— Adevărat! îi dădu dreptate Limonadă. Numai că trebuie să-i numărăm pe toţi, şi pe cei rotofei şi pe cei slabi, să nu se supere nimeni.

— Bine, hai să ne numărăm, se învoi Habarnam.

Se aşezară cu toţii în cerc şi Habarnam începu numărătoarea:

"Uni, doni, tres,
Ţinter, binter, fes,
Eni, meni, la sfârşit,
Ţinter, hinler, ai ieşit..."

După aceea spuse:

— Nu, nu-mi place numărătoarea asta. Chiar deloc nu-mi place! Şi începu altă numărătoare:

En, ten ti,
Sa, ora, cati,
Sa, ora, cati, coto...

Deodată coşul se izbi cu putere de pământ şi se răsturnă. Probabil se prinse cu mâinile de Posibil, Posibil de Probabil şi amândoi zburară din coş. După ei, întocmai boabelor de mazăre, se rostogoliră ceilalţi pitici. Doar Habarnam, care se ţinea de marginea coşului, şi Strop, care se agăţase cu dinţii de pantalonii lui, nu căzură. Lovindu-se de pământ, balonul sări, întocmai ca o minge, descrise în aer un arc uriaş şi coborî din nou. Se izbi iar de pământ şi începu să se târască încet. Balonul se lovi de ceva tare şi plesni cu o trosnitură asurzitoare. Strop fu aruncat departe şi o luă la goană schelălăind cu disperare. Habarnam se răsturnă din coş şi rămase întins pe pământ.

Călătoria cu balonul luase sfârşit.

CAPITOLUL XI
Pe meleaguri noi

Habarnam se trezi într-un loc cu totul necunoscut. Era culcat în pat şi înota în puful unei saltele. Salteaua era atât de moale, de parcă ar fi fost umplută numai cu pufuleţi de păpădie.

Îl treziseră nişte voci. Deschise ochii şi privind în jur constată ca era culcat într-o cameră străină. La colţuri văzu nişte fotolii micuţe. Pe pereţi atârnau covoraşe şi picturi

reprezentând diferite flori. Sub fereastră se afla o măsuţă rotundă cu un picior. Pe ea, un morman de aţă de toate culorile pentru brodat, iar alături o perniţă cu ace şi bolduri, asemeni unui arici cu ţepii zburliţi. Mai încolo se găsea un birou cu toate cele necesare pentru scris. Alături era biblioteca. Pe cel mai depărtat perete, lângă uşă, o oglindă mare. Iar în faţa oglinzii stăteau două prichinduţe şi discutau. Una purta o rochie albastră din mătase strălucitoare, cu un cordon din acelaşi material, legat la spate cu o fundă. Prichinduţă avea ochi albaştri şi părul de culoare închisă, împletit într-o coadă lungă. Cealaltă purta o rochie pestriţă, cu floricele trandafirii şi violete. Părul blond, aproape alb, îi cădea în valuri pe umeri. Îşi tot potrivea în oglindă pălăria în timp ce gura nu-i tăcea o clipă:

— Ce pălărie nesuferită! Oricum o pui, tot degeaba. Aş fi vrut să-mi fac o pălărie cu boruri largi, însă nu mi-a ajuns materialul, aşa că au ieşit înguste; or, pălăria cu boruri înguste îmi face faţa rotundă, ceea ce nu-i prea frumos.

— Isprăveşte o dată cu învârtitul ăsta în faţa oglinzii! Nu pot suferi când cineva se tot învârteşte în faţa oglinzii, spuse prichinduţa cu ochi albaştri.

— Păi, atunci de ce au fost născocite oglinzile, după părerea ta? îi răspunse cea cu părul blond.

Aşezându-şi pălăria mult spre ceafă, ea îşi dădu capul pe spate şi mijindu-şi ochii începu să se examineze în oglindă.

Habarnam găsi asta foarte caraghios. El pufni, neputându-şi stăpâni râsul. Îndată prichinduţa cu părul blond sări de la oglindă şi-şi întoarse bănuitoare privirile spre Habarnam.

Însă acesta închise ochii şi se prefăcu că doarme. El le auzi pe cele două prichinduţe cum, străduindu-se să nu bocănească cu tocurile, se apropiară de pat şi se opriră lângă el.

— Mi s-a părut c-a vorbit, auzi Habarnam o şoaptă. Se vede că mi s-a năzărit pur şi simplu. Oare când o să se trezească? De ieri zace fără cunoştinţă.

Celălalt glas răspunse:

— Mierinana nu mi-a poruncit să-l trezesc. Mi-a spus s-o chem de îndată ce se va trezi singur.

"Ce fel de Mierinana mai e şi asta?" se gândi Habarnam, dar nu lăsă să se înţeleagă că aude discuţia lor.

— Ce prichindel viteaz! se porniră din nou şoaptele. Îţi stă mintea-n loc — a zburat cu balonul!

Când auzi că i se spune viteaz, gura lui Habarnam se lăţi singură până aproape de urechi. Însă, brusc, el îşi dădu scama la timp şi-şi reţinu zâmbetul.

— O să vin mai târziu, când se va trezi, continuă vocea. Tare aş vrea să-l întreb despre balon. Dar dacă a suferit o comoţie cerebrală?!

"Nici pomeneală! gândi Habarnam. N-am suferit nici un fel de comoţie cerebrală."

Prichinduţa cu părul blond îşi luă rămas bun şi plecă. În odaie se făcu linişte. Habarnam rămase încă multă vreme cu ochii închişi, ciulindu-şi urechile. În sfârşit, deschise un ochi şi văzu aplecat asupra sa capul prichinduţei cu ochi albaştri. Prichinduţa îi zâmbi prietenos, apoi se încruntă şi, ameninţându-l cu degetul, întrebă:

— Dumneata întotdeauna te trezeşti aşa? Deschizi întâi un ochi şi pe urmă pe celălalt?

Habarnam încuviinţă printr-o mişcare a capului şi deschise şi celălalt ochi.

— Înseamnă că nici nu dormeai?

— Nu, adineaori m-am trezit.

Habarnam vru să mai spună ceva, însă prichinduţa îşi lipi un deget de buzele lui şi zise:

— Taci, taci! N-ai voie să vorbeşti. Eşti foarte bolnav.

— Ba deloc!

— De unde ştii? Eşti doctor?
— Nu.
— Vezi? Dar vorbeşti. Trebuie să stai cuminte în pat, până vine medicul. Cum te cheamă?
— Habarnam. Dar pe dumneata?
— Pe mine mă cheamă Ochi-albaştri.
— E un nume frumos, încuviinţă Habarnam.
— Mă bucur mult că-ţi place numele meu. După câte se vede eşti un prichindel învăţat.
Chipul lui Habarnam se făcu tot numai zâmbet. Era tare bucuros că s-a găsit cineva să-l laude, pentru că pe el nu-l lăudase nimeni, niciodată, ba dimpotrivă, era mereu ocărât de toţi. Acum nu se afla nici un prichindel pe aproape, aşa că nu-i era teamă că va fi luat în râs pentru că se poartă frumos cu o prichinduţă. De aceea vorbea cu Ochi-albaştri cât se poate de natural şi politicos.
— Dar pe cealaltă cum o cheamă? întrebă Habarnam.
— Care cealaltă?
— Cea cu care vorbeai mai adineauri. Una frumoasă, cu părul alb.
— Ah! exclamă Ochi-albaştri. Înseamnă că nu dormeai de mult.
— Nu, am deschis ochii doar pentru o clipă, şi apoi am adormit la loc, imediat.
— Nu-i adevărat, nu-i adevărat! clătină din cap Ochi-albaştri şi-şi încruntă sprâncenele. Înseamnă că dumneata socoţi că nu sunt suficient de frumoasă?
— Nu, da' de unde! se sperie Habarnam. Şi dumneata eşti frumoasă.
— Dar cine e mai frumoasă dintre noi două, eu sau ea?
— Dumneata... Şi ea. Sunteţi amândouă foarte frumoase...
— Eşti un mincinos fără pereche, dar te iert, răspunse Ochi-albaştri. Pe frumoasa dumitale o cheamă Fulg-de-nea. Ai s-o mai vezi. Şi acum, gata. E primejdios să vorbeşti prea mult. Stai acolo liniştit şi să nu-ţi treacă prin minte să te ridici din pat. Mă duc s-o chem pe Mierinana.
— Cine-i Mierinana asta?
— Mierinana e medicul nostru. Ea o să te trateze.
Ochi-albaştri plecă. Habarnam sări imediat din pat şi începu să-şi caute hainele. Vroia să fugă cât mai repede; ştia el că

medicilor le place să-şi ospăteze bolnavii cu ulei de ricin şi să-i ungă cu iod, de la care grozav te mai usturǎ pielea. Nu-şi găsi hainele la repezeală, în schimb dădu peste o păpuşă aşezată pe un mic scăunel, cu spatele rezemat de perete.

Habarnam se gândi să desfacă păpuşa, să vadă ce arc înăuntru — vată sau talaş. Uită de haine şi se apucă să caute un cuţit, dar îşi zări imaginea în oglindă. Aruncând păpuşa cât colo, el începu să se strâmbe în faţa oglinzii, cercetându-şi obrazul. După ce se satură de privit, zise:

— Dar frumos mai sunt, şi nici faţa nu mi-e prea rotundă. Chiar atunci se auziră paşi dincolo de uşă. Habarnam se strecură repede în pat şi se acoperi cu pătura. Intrară în odaie Ochi-albaştri cu o altă prichinduţă, îmbrăcată în halat alb, bonetă albă şi ţinând în mână un mic geamantănaş cafeniu.

Prichinduţa avea obrajii dolofani, trandafirii. Ochişorii cenuşii îl priveau sever de după nişte ochelari rotunzi, de baga. Habarnam înţelese că aceasta trebuie să fie Mierinana despre care-i vorbise Ochi-albaştri.

Mierinana trase un scaun lângă pat, îşi puse geamantănaşul pe scaun şi clătinând din cap, spuse:

— Ah, prichindeii ăştia! Mereu născocesc tot felul de şotii! Spune-mi, te rog, ce nevoie aveaţi să zburaţi cu balonul? Taci, taci! Ştiu ce-o să-mi răspunzi: că nu mai faci. Aşa spun toţi prichindeii voştri şi după aceea se apucă de alte năzdrăvănii!

Mierinana deschise geamantănaşul şi în odaie se răspîndi pe dată un miros de iod sau de alt medicament. Habarnam se ghemui înfricoşat. Mierinana se întoarse spre el şi zise:

— Ridică-te, bolnavule.

Habarnam vru să se dea jos din pat.

— Nu trebuie să cobori din pat, bolnavule! spuse cu severitate Mierinana. Ţi-am cerut doar să te aşezi.

Habarnam strânse din umeri şi se aşeză turceşte pe pat.

— Nu trebuie să strângi din umeri, bolnavule, nu-l iertă Mierinana. Scoate limba.

— De ce?

— Scoate limba, haide. Aşa trebuie.

Habarnam scoase limba.

— Spune "a".

— A-a-a, lungi Habarnam.

Mierinana scoase din geamantănaş un mic cornet de lemn,

pe care-l lipi de pieptul lui Habarnam:

— Respiră profund, bolnavule.

Habarnam începu să pufăie ea o locomotivă.

— Acum nu respira.

— Hî-hî-hî! o lungi Habarnam, cutremurându-se de râs.

— De ce râzi, bolnavule? Mi se pare că n-am spus nimic hazliu!

— Păi, cum se poate să nu mai respir? întrebă Habarnam continuând să chicotească.

— Să nu mai respiri, într-adevăr, nu se poate, dar să-ţi ţii pentru un minut respiraţia, asta poţi.

— Pot, se învoi Habarnam, şi-şi reţinu respiraţia.

După ce-l examina, Mierinana se aşeză la masă şi începu să scrie o reţetă.

— Bolnavul dumitale are o vânătaie pe umăr, spuse ea către Ochi-albaştri. Du-te la farmacie să-ţi dea un plasture cu miere. Taie o bucăţică de plasture şi aplică-l pe umărul bolnavului. Şi nu-i permite să se dea jos din pat. E în stare să-ţi spargă toată vesela, ba să mai spargă şi capul cuiva. Faţă de prichindei trebuie să arăţi mai multă severitate.

Mierinana îşi ascunse în geamantănaş micul său cornet şi aruncând încă o privire severă spre Habarnam, ieşi din odaie.

Ochi-albaştri luă reţeta de pe masă şi zise:

— Ai auzit? Trebuie să stai culcat.

În loc de răspuns faţa lui Habarnam se schimonosi cu tristeţe.

— N-are rost să te strâmbi. Şi să nu-ţi treacă prin minte să-ţi cauţi hainele — sunt bine ascunse de mine, spuse Ochi-albaştri şi plecă luând reţeta cu ea.

CAPITOLUL XII
Noi cunoştinţe

După ce Ochi-albaştri plecă, Habarnam rămase un timp culcat, apoi îşi aminti că dorise să vadă din ce era făcută păpuşa şi era gata să se dea jos din pat dar, chiar atunci, de cealaltă parte a uşii se auziră paşi şi vorbe şoptite:

— Unde-i?

— Acolo.

— Ce face?

— Zace în pat.

— E mort?

— Nu, cred că trăieşte.

— Lasă-mă să mă uit.

— Aşteaptă puţin.

Habarnam aruncă o privire spre uşă şi se gândi că cineva iscodeşte prin gaura cheii.

— Haide, lasă-mă şi pe mine, egoisto! Vreau să mă uit şi cu, se auziră din nou şoaptele.

— Ba n-am să te las deloc dacă mă faci egoistă.

În spatele uşii se produse frământare.

— Ascultă, nu te împinge aşa! se auzi un şuierat furios. Dacă mă mai împingi o dată te iau de păr!

— Iar eu te iau de cozi şi-o să-ţi trag şi-un picior.

— Ce pălărie nesuferită! Oricum o pui, tot degeaba. As fi vrut să-mi fac o pălărie cu boruri largi, însă nu mi-a ajuns materialul, aşa că au ieşit înguste; or, pălăria cu boruri înguste îmi face faţa rotundă, ceea ce nu-i prea frumos.

— Isprăveşte o dată cu învârtitul ăsta în faţa oglinzii! Nu pot suferi când cineva se tot învârteşte în faţa oglinzii, spuse prichinduţă cu ochi albaştri.

— Păi, atunci de ce au fost născocite oglinzile, după părerea ta? îi răspunse cea cu părul blond.

Aşezându-şi pălăria mult spre ceafă, ea îşi dădu capul pe spate şi mijindu-şi ochii începu să se examineze în oglindă.

— A-a-a-a! urla prichinduţa cu codiţele scurte, care împungeau ca nişte ţepi din ceafa.

— U-u-u! îi ţinea isonul cealaltă, care avea o fundă mare, albastră, chiar în creştetul capului.

Habarnam se scărpina în cap şi mormăi încurcat:

— Ia te uită ce chestie! Mi se pare că le-am lovit vârtos cu uşa.

De teamă să nu mai facă cine ştie ce altă poznă în noua casă, el se băgă în pat, hotărât să adoarmă, dar pe coridor se auziră iarăşi paşi. Uşa fu deschisă şi în odaie îşi băgă capul o altă prichinduţă. Avea părul cârlionţat, nişte ochişori veseli, poznaşi şi o mutrişoară şireată, cu năsuc ascuţit.

— Prichindelule! strigă ea. Eşti un bătăuş!

Surprins, Habarnam se săltă în pat. Dar tot atunci uşa se

izbi cu zgomot şi nişte paşi grăbiţi se îndepărtară bocănind. Habarnam ridică din umeri şi mormăi cu dispreţ:

— Ce închipuită!

Îşi lăsă capul pe pernă şi chiar începu să picotească, însă uşa se deschise din nou şi în odaie îşi băgă capul aceeaşi prichinduţă cu părul cârlionţat.

— Eşti un bătăuş! repetă ea. Ha-ha-ha!

Apoi uşa fu trântită cu zgomot. Habarnam ţâşni din aşternut şi ieşi în goană pe coridor, dar acolo nu se mai afla nimeni.

— Bine! zise Habarnam ameninţător.

Luă de pe măsuţa de scris o riglă de lemn şi se ascunse după uşă. N-a trebuit să aştepte mult. Curând se auziră paşi pe coridor. Habarnam ridică rigla. Uşa se deschise. În odaie păşi Ochi-albaştri, care se pomeni lovită cu linia drept în frunte.

— Au!

Ochi-albaştri îşi acoperi fruntea cu mâinile.

— De ce dai cu linia? începu ca să strige. Acuma o să-mi iasă o vânătaie pe frunte!

— Poate că, totuşi, n-o să-ţi iasă nici o vânătaie, răspunse Habarnam, trecându-şi stânjenit rigla dintr-o mână în alta.

— Ba da, o să-mi iasă! Dumneata nu ştii cât de delicată sunt eu! Dacă m-ai lovi doar cu un dop de plută — şi îndată se face vânătaie.

— Putem lipi o bucăţică de plasture, sugeră Habarnam. Doar ai adus de la farmacie un plasture întreg.

— Pentru dumneata l-am adus.

— O să ajungă pentru toţi, răspunse Habarnam.

El luă plasturele şi-l tăie în patru bucăţi.

— Pune-mi-l mai repede, se frământa Ochi-albaştri. Uite aici, aici...

Ea îi întinse fruntea şi arătă cu degetul unde trebuia pus plasturele. Habarnam îl aplică dar, observând că acesta se lipise strâmb, încercă să-l smulgă de acolo.

— Mai încet! Mai încet! strigă Ochi-albaştri. O să-mi mâzgăleşti toată fruntea cu plasturele ăsta dezgustător.

— Acum e bine, spuse Habarnam după ce termină.

Ochi-albaştri se duse în fugă la oglindă:

— Bine, nimic de zis! Numai să nu mă vadă cineva cu plasturele pe frunte! Şi-acum, haide, arată-mi umărul. Unde e

vânătaia?

Ochi-albaştri se străduia să aplice bucata de plasture pe umărul lui Habarnam.

— N-am vrut deloc să te lovesc pe dumneata, zise el.

— Dar pe cine?

Habarnam ar fi vrut să spună că-l tot întărâta o prichinduţă necunoscută, dar îşi dădu seama că asta ar însemna să pârască.

— Nu, nimic, răspunse el. Pur şi simplu am vrut să văd dacă poţi pocni pe cineva cu linia asta.

— Voi, prichindeii, nu faceţi altceva decât să vă gândiţi cum să loviţi pe cineva, iar când altcineva vă pocneşte pe voi, nu vă place deloc... De ce zâmbeşti? Ţi se pare caraghios că am un plasture pe frunte?

Ea se apropie din nou de oglindă:

— Într-adevăr, e tare caraghios să ai pe frunte un pătrat din ăsta!

— Dar fă din el un cerc, o sfătui Habarnam.

Ochi-albaştri desprinse plasturele, îl tăie rotund cu foarfeca şi-l lipi iarăşi pe frunte.

— Nu ţi se pare că-i mai bine aşa? se întoarse ea către Habarnam.

— Bineînţeles, confirmă el. După părerea mea, îţi stă chiar bine cu el.

Cu pleoapele lăsate Ochi-albaştri începu să se studieze în oglindă.

— Şi acum, adu-mi pantalonii şi cămaşa, îi ceru Habarnam.

— Du-te şi te spală şi după aceea îţi vei primi hainele.

Ochi-albaştri îl duse pe Habarnam la bucătărie. Acolo, lângă un perete era un lavoar. Alături, într-un cui, atârna prosopul, iar pe o policioară se aflau săpunul şi pasta de dinţi.

— Uite, ai aici peria de dinţi, şi aici ai pasta de dinţi. Trebuie să te speli pe dinţi, spuse Ochi-albaştri întinzându-i lui Habarnam periuţa.

— Nu pot să sufăr pasta de dinţi! bombăni Habarnam.

— Şi de ce, mă rog?

— Are gust rău.

— Doar nu trebuie s-o mănânci.

— Tot una-i. Mă pişcă de limbă.

— O să te pişte puţin şi-o să-ţi treacă.

Habarnam începu să se spele în silă pe dinţi. Dădu de două

ori cu periuţa, se schimonosi şi scuipă cu scârbă. Apoi îşi clăti gura cu apă şi începu să-şi săpunească mâinile. După ce termină cu mâinile, puse săpunul pe policioară şi începu să se spele pe faţă.

— Şi faţa trebuie s-o speli cu săpun, spuse Ochi-albaştri.

— Dă-l încolo! răspunse Habarnam. Întotdeauna îmi intră în ochi.

— Nu există, te rog, spuse cu severitate Ochi-albaştri. Altfel nu-ţi dau hainele.

N-avea încotro. Habarnam îşi săpuni puţin faţa şi repede se apucă să dea cu apă.

— Bâr-r-r! se scutura el. Ce rece e apa!

Cu chiu, cu vai, îşi clăti obrajii şi, fără să deschidă ochii, întinse mâinile bâjbâind pe perete.

Văzându-l, Ochi-albaştri abia îşi stăpâni râsul.

— Ce cauţi?

— P-prosopul, răspunse Habarnam tremurând de frig.

— De ce ţii ochii închişi? Deschide-i.

— Cum să-i deschid, dacă a-a-furisitul ăsta de săpun şi-aşa-mi intră în ei?!

— Trebuia să te clăteşti mai bine.

Ochi-albaştri luă din cui prosopul şi i-l întinse lui Habarnam. Acesta îşi frecă faţa cu prosopul şi abia după aceea se hotărî să deschidă ochii.

— Ei, uite, acum eşti incomparabil mai curat şi chiar mai frumos, spuse Ochi-albaştri şi, observând urmele de murdărie rămase pe prosop, încheie: data viitoare va trebui să te speli mai bine. Numai prima oară sunt mai îngăduitoare.

Ea îi aduse hainele şi-i spuse:

— Îmbracă-te şi vino sus, să bei un ceai. Nu-i aşa că ţi s-a făcut foame?

— Straşnic, mi s-a făcut o foame…, recunoscu Habarnam. Cred c-aş fi în stare să mănânc un elefant întreg!

— Bietul de tine! Ei, hai, vino repede, te aşteptăm.

CAPITOLUL XIII

Discuţie în timpul mesei

Habarnam se îmbrăcă în doi timpi şi trei mişcări şi urcă la etaj pe o scară scârţâitoare. Se pomeni într-o cameră puţin mai mică decât cea de jos, dar mult mai plăcută.

Două geamuri semicirculare, cu perdele frumoase, dădeau către stradă. Între geamuri era uşa de la balcon. În mijlocul camerei se afla o masă pe care erau mici fructiere, castronaşe şi farfurioare cu tot felul de dulceţuri, prăjituri, plăcinte, covrigei, turtă dulce cu mac, cornuleţe şi alte bunătăţi. Se vedea că prichinduţele se străduiseră să-i ofere un ospăţ pe cinste. Habarnam nu ştia la ce să-şi oprească mai întâi privirile, atât de încărcată era masa.

Prichinduţa cu fundă şi cea cu codiţe începuseră să toarne ceaiul. Prichinduţa cu cârlionţi tocmai scotea din bufet nişte bomboane cu cremă de fructe.

Ochi-albaştri îl prezentă pe Habarnam prietenelor sale. Pe prichinduţa cu codiţe o chema Veveriţa, pe cea cu fundiţă — Iepurica, iar pe prichinduţa cu cârlionţi — Libelula. Habarnam era grăbit să se aşeze la masă, dar tocmai atunci uşa se deschise şi în odaie intrară încă patru prichinduţe. Ochi-albaştri i le prezentă:

— Ele sunt vecinele noastre: Stăncuţa, Margareta, Brăduţa, Bondocica.

Cu toatele făcură cerc în jurul lui Habarnam.

— Ai venit la noi cu balonul? întrebă Stăncuţa cea cu părul negru.

— Desigur, cu balonul, răspunse plin de importanţă Habarnam, trăgând cu coada ochiului spre masă.

— Probabil ţi-a fost grozav de frică să zbori cu balonul? spuse Bondocica cea durdulie.

— Grozav de frică! Adică nu, nici un pic! îşi dădu seama la vreme Habarnam.

— Cât eşti de viteaz! Eu n-aş zbura cu balonul nici să mă tai, zise Brăduţa.

— Dar de unde ai venit aşa, zburând? întrebă Margareta.

— Din Oraşul Florilor.

— Şi unde e oraşul ăsta?

— Acolo, făcu Habarnam un gest vag cu mâna. Lângă râul Castraveţilor.

— N-am auzit niciodată de acest râu, spuse Stăncuţa. Probabil e departe.

— Foarte departe, confirmă Habarnam.

— Ei, şi-acum, luaţi loc la masă, că altfel se răceşte ceaiul, îi invită Ochi-albaştri pe musafiri să se aşeze.

Habarnam nu se lăsă mult rugat. El se repezi la masă şi se apucă să care în gură plăcinte, covrigei, bomboane umplute cu cremă de fructe, dulceaţă. Prichinduţele aproape că nu se atingeau de nimic; ele aşteptau să-l poată iscodi pe Habarnam despre balon. În cele din urmă Libelula nu se mai putu ţine şi-l întrebă:

— Spune-mi, te rog, cine a născocit zborul cu balonul?

— Eu, răspunse Habarnam, dând sârguincios din fălci şi străduindu-se să mestece mai repede o bucată de plăcintă.

— Nu mai spune! E cu putinţă să fi dumneata acela? se auziră exclamaţii din toate părţile.

— Pe cuvânt de onoare că eu. Uite, să nu mă mişc de-aici! se jură Habarnam şi cât pe ce să se înece cu plăcinta.

— Vai, ce interesant! Povesteşte-ne, te rog, despre asta, îl imploră Bondocica.

— Ei, să vă povestesc..., îşi desfăcu mâinile Habarnam. Mă tot rugau de mult prichindeii noştri să născocesc vreo idee: "Născoceşte ceva, frate, hai, născoceşte". Eu le spuneam: "Fraţilor, m-am cam plictisit să tot născocesc. Mai născociţi şi singuri". Ei ziceau: "Nu suntem în stare! Că doar noi suntem prostuţi, pe când tu eşti deştept. Ce te costă? Născoceşte!" "Bine, le-am spus. Văd că nu pot să scap de voi! O să născocesc". Şi am început să mă gândesc.

Habarnam îşi mesteca plăcinta cu un aer visător. Prichinduţele îl priveau cu coada ochiului pline de nerăbdare. În sfârşit, Veveriţa se hotărî să curme tăcerea ce se prelungea şi, văzând că Habarnam întinde mâna după o altă plăcintă, zise:

— Te-ai oprit tocmai când spuneai că ai început să te gândeşti.

— Da! exclamă Habarnam ca şi cum atunci s-ar fi trezit şi lovi cu plăcinta în masă. M-am gândit trei zile şi trei nopţi şi ce credeţi? Mi-a venit o idee grozavă! "Uite, fraţilor, le-am zis, o să aveţi un balon!" Şi ne-am construit balonul. Despre mine, poetul Floricică... avem noi un poet cu numele ăsta... a compus poezia: "Habarnam al nostru a născocit un balon"... Sau nu: "A născocit

un balon Habarnam al nostru"... Nu, am uitat! Ei, despre mine, ştiţi, s-au compus multe poezii, nici nu le poţi ţine minte pe toate.

Habarnam se apucă iarăşi de mestecat plăcintă.

— Dar cum aţi construit balonul? întrebă Ochi-albaştri.

— O, asta a fost o muncă uriaşă! Toţi prichindeii noştri au lucrat zile şi nopţi de-a rândul. Unii îl întăreau cu cauciuc, alţii îl umflau cu pompa, iar eu umblam încolo şi-ncoace fluierând... adică nu fluierând, ci spunând fiecăruia ce are de făcut. Fără mine nimeni nu pricepea nimic. Trebuia să le explic la toţi, să le arăt tuturora. Era o muncă de mare răspundere, pentru că balonul poate crăpa în orice clipă. Am avut şi două ajutoare, pe Şurubel şi pe Piuliţa, meşteri la toate.

Prichinduţele îl ascultau pe Habarnam cu răsuflarea tăiată.

— Şi pe urmă? Ce-a fost pe urmă? începură să vorbească toate deodată, când Habarnam se opri.

— În sfârşit, a venit şi ziua când trebuia să ne luăm zborul, continuă Habarnam. S-au adunat piticii — cu miile! Unii ziceau că balonul va zbura, alţii că nu va zbura. A început bătaia! Cei care spuneau că va zbura îi snopeau pe cei care spuneau că nu va zbura iar cei care spuneau că nu va zbura îi snopeau pe cei care spuneau că va zbura. Sau nu... mi se pare că era invers: cei care ziceau că va zbura pe cei care ziceau că nu va zbura... Sau nu, dimpotrivă... Pe scurt, nu mai desluşeai care şi pe cine snopeşte. Se snopeau cu toţii, unii pe alţii.

— Bine, bine, spuse Ochi-albaştri. Nu despre bătaie ci despre balon povesteşte-ne.

— Fie, conveni Habarnam. Aşa, vasăzică, ei se băteau, noi ne-am căţărat în coş, eu am ţinut o cuvântare: adică, zburăm, fraţilor, rămâneţi cu bine! Şi am început să plutim. După ce-am ajuns sus şi ne-am uitat în jos — pământul nu era mai mare decât, uite, plăcinta asta.

— Nu se poate! exclamă o prichinduţă.

— Ba să nu mă mişc de-aici, dacă spun minciuni! se jură Habarnam.

— Nu-l mai întrerupeţi! zise înciudată Ochi-albaştri. Lăsaţi-l să spună. Doar n-o să ne mintă.

— Aşa e, lăsaţi-mă să spun minciuni... adică, ptiu! nu mă împiedicaţi să spun adevărul, zise Habarnam.

— Povesteşte, povesteşte! strigară prichinduţele în cor.

— Şi cum vă spuneam, continuă Habarnam, zburăm, deci, tot mai sus. Deodată, bum! şi ne oprim. Ne uităm şi ce să vezi? Ne-am izbit de-un nor. Ce-i de făcut? Am luat toporul şi am spart o gaură în nor. Iarăşi am început să urcăm. Deodată, când ne uităm, vedem că zburăm cu picioarele în sus: cerul era jos, iar pământul — deasupra.

— Cum aşa? De ce? se mirară prichinduţele.

— E o lege a naturii, explică Habarnam. Cine ajunge deasupra norilor zboară întotdeauna cu picioarele în sus. Aşa am ajuns până la cea mai mare înălţime, unde era un ger de o mie de grade şi o zecime. Toţi au îngheţat. Balonul s-a răcit şi a început să coboare. Eu însă am fost şiret, poruncisem mai înainte să fie puşi în coş saci cu nisip. Am început să aruncăm sacii. Şi am aruncat, am aruncat până n-a mai rămas nici unul. Ce era de făcut? Printre noi era un prichindel pe care-l cheamă Ştietot. Un fricos! Când a văzut că balonul cade, s-a pus pe plâns şi după aceea, când a sărit cu paraşuta, s-a dus acasă. Balonul s-a făcut pe dată mai uşor şi s-a ridicat din nou. Ei, şi-apoi, dintr-o dată, când mi ţi s-a rostogolit în jos şi când mi ţi s-a izbit de pământ, când a sărit iarăşi în sus şi când s-a izbit... Eu am căzut din coş — buf, cu capul de pământ!...

Înfierbântat, Habarnam lovi cu pumnul în masă şi nimeri plăcinta. Umplutura ţâşni în toate părţile.

Prichinduţele se speriară, cât pe ce să cadă de pe scaune.

— Şi mai departe ce-a fost? întrebară ele după ce-şi veniră în fire.

— Păi, mai departe nu mai ţin minte.

Se lăsă tăcerea. Toate prichinduţele îl priveau pe Habarnam cu uimire, ba chiar cu un fel de respect. În ochii lor devenise un adevărat erou.

În cele din urmă Ochi-albaştri spuse:

— Ne-ai speriat rău de tot cu balonul dumitale. Aseară, tocmai ne beam ceaiul pe balcon. Şi când ne uităm — un balon rotund, uriaş, se apropie în zbor de casa noastră, se loveşte de gard... Şi deodată — o trosnitură! Balonul a plesnit, iar când ne-am dus în fugă acolo, nu mai era decât coşul din coajă de mesteacăn.

— Dumneata zăceai întins ca un mort! se amestecă Iepurica. Vai, ce îngrozitor!

— Mai aveai doar o singură gheată, cealaltă era agăţată de

gard, iar pălăria — în copac, adăugă Veveriţa.

— O mânecă a vestonului lipsea şi am găsit-o abia azi-dimineaţă, spuse Libelula. A trebuit s-o coasem imediat la veston.

— Cum am ajuns în casa asta? întrebă Habarnam.

— Noi te-am adus. Nu se putea să te lăsăm în curte peste noapte! răspunse Ochi-albaştri.

— Doar erai aproape mort de-a binelea, se băgă în vorbă Iepurica. Dar Mierinana a spus că s-ar putea să reînvii, pentru că ai un ăsta... organism foarte tare.

— Da, am un organism foarte tare şi un cap şi mai tare, spuse cu lăudăroşenie Habarnam. Altul în locul meu ar fi făcut, în mod sigur, o emoţie la creier.

— Dumneata, probabil, ai vrut să spui comoţie cerebrală? remarcă Ochi-abaştri.

— Întocmai, întocmai, comoţie cerebrală, se corectă Habarnam.

— Parcă spuneai că n-ai zburat singur cu balonul? întrebă Ochi-albaştri.

— Bineînţeles, nu singur. Eram şaisprezece. Adevărat că fricosul acela de Ştietot a sărit cu paraşuta, aşa că am rămas cincisprezece.

— Şi unde sunt ceilalţi? întrebă Stăncuţa.

— Nu ştiu, ridică din umeri Habarnam. Dar în coş, în afară de mine, nu mai era altcineva?

— N-am găsit în coş decât nişte vopsele pentru pictat şi o mică trusă medicală portativă.

— Vopselele sunt ale lui Acuarelă, iar trusa e a lui Pilulă, zise Habarnam.

În clipa aceea uşa se deschise şi în cameră năvăli Fulg-de-nea.

— Aţi auzit noutatea? strigă ea. Altă noutate! A mai venit în zbor un balon şi s-a spart. Purta paisprezece prichindei. Au căzut ieri seara, la marginea oraşului. Abia azi-dimineaţă, în zori, i-au găsit prichinduţele noastre şi i-au ajutat să meargă la spital.

— Înseamnă că erau răniţi? exclamă Veveriţa.

— Nu-i nici o primejdie, dădu din mână Fulg-de-nea. Mierinana a spus că îi vindecă ea.

— Ăştia, cu siguranţă, sunt prietenii mei, spuse Habarnam. Mă duc chiar acuma la spital şi o să aflu totul.

— Te conduc eu, se oferi Ochi-albaştri.

— Merg şi eu cu dumneata, spuse Fulg-de-nea.

Abia acum observă plasturele de pe fruntea lui Ochi-albaştri şi exclamă:

— Ah, scumpa mea, ce fermecător e cerculeţul ăsta pe frunte! Îţi vine foarte bine. E o modă nouă, să porţi cerculeţe pe frunte? Aş putea să-mi pun şi cu unul la fel.

— Nu, răspunse Ochi-albaştri, e un plasture. M-am lovit cu uşa în frunte, din greşeală.

— Ah, asta era... mormăi decepţionată Fulg-de-nea. Apoi dădu fuga la oglindă ca să-şi pună pălăria pe cap.

Într-o clipă camera se goli. Toate prichinduţele alergară care încotro, să le povestească vecinelor noutatea.

CAPITOLUL XIV
Plimbare prin oraş

Fulg-de-nea, Ochi-albaştri şi Habarnam ieşiră împreună în strada mărginită de-o parte şi de alta de gărduleţe împletite din nuiele fine de salcie. Dincolo de gărduleţe se vedeau căsuţe frumoase, cu acoperişuri roşii şi verzi.

Deasupra caselor se înălţau meri, peri şi pruni uriaşi.Copacii creşteau atât în curţi cât şi pe străzi. Întregul oraş era inundat în verdeaţa pomilor şi de aceea se numea Oraşul Verde.

Plin de curiozitate Habarnam iscodea cu privirea. În jur era o curăţenie neobişnuită. În toate curţile lucrau prichinduţe.

Unele tundeau iarba cu foarfeca, pentru ca aceasta să nu depăşească o anumită înălţime, altele, înarmate cu mături, curăţau cărăruile, iar altele scuturau cu stăruinţă praful din nişte preşuri lungi. În Oraşul Verde astfel de preşuri acopereau nu numai duşumelele de prin case, ci chiar şi trotuarele străzilor. Într-adevăr, temându-se ca nu cumva trecătorii să le murdărească preşurile, unele gospodine stăteau pe-aproape şi-i rugau să nu calce pe ele, şi dacă cineva ţinea morţiş s-o facă, atunci trebuia să-şi şteargă cu grijă picioarele. Pe cărările din multe curţi erau de asemeni aşternute preşuri, iar pe pereţii caselor, chiar şi pe din afară, atârnau covoare frumoase, multicolore.

În Oraşul Verde existau conducte pentru apă făcute din

tulpină de stuf. După cum se ştie, tulpinile de stuf sunt goale pe dinăuntru, astfel că apa poate curge prin ele ca pe ţeavă. Aceste ţevi erau aşezate de-o parte şi de alta a străzilor, dar nu direct pe pământ, cum şi-ar închipui cineva, ci prinse pe mici stâlpi de lemn, la o înălţime anumită. De aceea ţevile nu putrezeau şi puteau să servească foarte multă vreme, trebuind doar supravegheate şi reparate pentru a evita pierderea apei prin scurgere. De la ţeavă principală porneau ramificaţii spre fiecare casă. De aceea, în toate casele exista apă curentă, ceea ce, fără îndoială, era o mare înlesnire. În afară de asta, în faţa fiecărei case se afla câte o fântână arteziană. Asta era şi frumos şi sănătos, deoarece apa din havuzuri se folosea la irigarea grădinilor. Fiecare curte îşi avea grădina ei, în care creşteau napi, ridichi, sfeclă, morcovi şi alte soiuri de legume.

Într-una din curţi Habarnam a văzut cum strângeau prichinduţele recolta. După ce săpau napul sau morcovul de jur împrejur, îl legau cu o frânghie de frunze, apoi trăgeau din toate puterile. Napul sau morcovul se slobozea din pământ şi prichinduţele, cu ţipete şi râsete, îl târau de sfoară până acasă.

— Cum se face că la voi există doar prichinduţe şi nici un prichindel? întrebă cu mirare Habarnam.

— Da, în oraşul nostru au rămas numai prichinduţe, pentru că toţi prichindeii locuiesc pe plajă. Îşi au acolo oraşul lor, al Zmeelor.

— Dar de ce s-au stabilit pe plajă? se miră din nou Habarnam.

— Pentru că acolo le vine mai la îndemână. Lor le place să stea toată ziua la soare şi să facă baie, iar iarna, când râul se acoperă de gheaţă, să patineze. În afară de asta le mai place pe plajă pentru că primăvara râul îşi iese din albie şi le inundă oraşul.

— Şi ce-i bine în asta? continuă să se mire Habarnam,

— Şi eu cred că nu-i nici un bine, spuse Fulg-de-nea, însă prichindeilor noştri le place. În timpul revărsării apelor ei se plimbă cu bărcile şi se salvează unul pe altul de la inundaţie. Iubesc tare mult aventurile.

— Şi eu iubesc aventurile, spuse Habarnam. N-aş putea să fac cunoştinţă cu prichindeii voştri?

— N-ai putea, spuse Fulg-de-nea. În primul rând pentru că până la Oraşul Zmeelor trebuie să mergi o oră încheiată, plaja

fiind departe, în josul râului; în al doilea rând, pentru că de la ei nu ai de învăţat nimic bun, ci numai lucruri rele; iar în al treilea rând, pentru că noi suntem certate cu ei.

— De ce v-aţi certat? întrebă Habarnam.

— Păi, să vezi ce s-a întâmplat! spuse Fulg-de-nea. Într-o iarnă ne-au invitat la bradul lor de Anul Nou. Au spus că va fi muzică şi dans, iar când am ajuns acolo ştii ce-au făcut?... Ne-au bătut cu bulgări de zăpadă.

— Ei bine, şi? întrebă Habarnam.

— Şi am renunţat la prietenia lor. De atunci nu se mai duce nimeni la ei.

— Dar ei la voi?

— Nici ei nu vin la noi. La început au mai încercat unii prichindei să ne viziteze, dar nimeni nu voia să se joace cu dânşii. Atunci, de plictiseală s-au apucat de pozne: ba să spargă un geam, ba să dărâme un gard, spuse Fulg-de-nea.

— Iar după aceea l-au trimis pe unul Cuişor, adăugă Ochi-albaştri. Ce-a mai fost şi-atunci?...

— De el nu trebuie să râzi ci să-l pedepseşti cum se cuvine, ca să nu mai facă altădată aşa ceva, spuse Fulg-de-nea.

Tocmai treceau pe lângă un măr crescut în mijlocul străzii. Pe toate crengile atârnau mere coapte, roşii. De tulpina copacului era rezemată o scară de lemn, care nu ajungea decât până la jumătatea trunchiului uriaş. De acolo în sus urma o scară de frânghie, care fusese legată de prima creangă a pomului. Pe creanga aceasta şedeau două prichinduţe. Una din ele tăia cu un fierăstrău codiţa unui măr, iar cealaltă o ţinea, plină de grijă, cu o mână, pe cea dintâi, ca să nu se rostogolească.

— Dumneata râzi, spuse Fulg-de-nea, dar dac-ai şti câte prichinduţe au rămas cu nasul zdrelit! Ba una dintre ele s-a urcat să repare hogeagul şi a căzut de pe acoperiş mai-mai să-şi fractureze piciorul.

— Dar eu nu râd de prichinduţe, ci de Cuişor ăsta, răspunse Habarnam.

— Da, continuă Fulg-de-nea. Cuişor ăsta a venit şi a început să trăncănească, cică el vrea să fie prieten cu noi, că nu-i iubeşte pe prichindei pentru că sunt neserioşi. I-am dat voie să locuiască în oraşul nostru, dar până la urmă ce crezi c-a făcut? Într-o noapte a şters-o din locuinţa lui şi s-a ţinut numai de şotii.

La o casă a înţepenit uşa pe din afară cu o bucată de lemn, încât nu se mai putea deschide dinăuntru, la alta a agăţat deasupra intrării un băţ, ca să lovească în cap pe oricine ieşea, la a treia a întins o frânghie în faţa uşii ca toată lumea să se împiedice şi să cadă, la a patra casă a stricat hogeagul, de pe acoperiş, la a cincea a spart geamurile...

— Pe aici trebuie să păşeşti cu atenţie, îl sfătui Fulg-de-nea pe Habarnam, poate să cadă un măr din copac şi să te omoare.

— Pe mine nu mă omoară! se lăudă Habarnam. Am capul tare.

— Prichindeii îşi închipuie că numai ei sunt curajoşi, dar nici prichinduţele nu sunt nişte fricoase, priveşte cât de sus s-au cocoţat, spuse Fulg-de-nea.

— În schimb, prichindeii zboară în baloane, se plimbă cu automobilul, răspunse Habarnam.

— Auzi colo! spuse Fulg-de-nea. Şi la noi, destule prichinduţe ştiu să conducă automobilul.

— Dar ce, voi aveţi automobil?

— Avem. Doar că s-a defectat. Oricât ne-am străduit nu l-am putut face să meargă. Poate ne ajuţi dumneata să-l reparăm.

— Vă ajut, vă ajut, răspunse Habarnam. La treaba asta mă pricep niţel. Când vor ieşi din spital Şurubel şi Piuliţă le explic eu cum să-l repare.

— O să fie grozav! bătu din palme Fulg-de-nea.

În acest moment Habarnam descoperi o minune a naturii, cum nu-i mai fusese dat să vadă vreodată în viaţa sa. În mijlocul străzii creşteau nişte mingi verzi, uriaşe, de mărimea unei case cu etaj sau poate chiar mai mari.

CRED AICI LIPSESTE O PAGINA

Începe să curgă pe acolo sucul cel dulce. Dintr-un singur pepene se pot obţine câteva butoaie cu sirop.

— Dar cine a născocit asemenea pepeni? întrebă Habarnam.

— Avem noi o prichinduţă foarte deşteaptă. O cheamă Fir-de-pai, răspunse Ochi-albaştri. Ei îi place tare mult să cultive diferite plante şi să obţină noi varietăţi. Înainte nu existau nici la noi pepeni verzi, dar cineva i-a spus lui Fir-de-pai că a văzut în

pădure pepeni verzi sălbatici. Într-o zi Fir-de-pai a organizat o expediţie cu care a plecat în pădure şi acolo, într-o poieniţă, a avut norocul să dea peste nişte curpeni de pepeni verzi sălbatici. Expediţia a adus sâmburi de pepeni verzi sălbatici şi primăvara Fir-de-pai a îngropat sâmburii în pământ. Au crescut nişte pepeni mari, dar s-au dovedit acri. Neobosită, Fir-de-pai a gustat sucul din toţi pepenii. Aşa a reuşit să aleagă unul al cărui suc era mai puţin acru decât la ceilalţi. În anul următor ea a semănat sâmburii de la acest pepene. De astă dată au rezultat pepeni mai puţin acri, printre care unii erau chiar un pic dulci. Fir-de-pai l-a ales pe cel mai dulce şi în următorul an a semănat sâmburii de la acesta. Şi aşa, în câţiva ani a reuşit să obţină nişte pepeni dulci ca mierea.

— Acum toată lumea o laudă pe Fir-de-pai, dar la început nu-i aruncau decât vorbe de ocară! spuse Fulg-de-nea.

— De ce-i aruncau vorbe de ocară? se miră Habarnam.

— Nimeni nu credea că dintr-o astfel de acritură va ieşi ceva folositor. În plus, pepenii creşteau alandala prin tot oraşul şi încurcau circulaţia. Adesea, câte unul răsărea chiar lângă peretele vreunei case. Câtă vreme era mic, treacă-meargă, dar pe măsură ce se mărea, apăsa peretele respectiv până-l dărâma. Într-un loc, din cauza unui pepene s-a dărâmat chiar o casă întreagă. Unele prichinduţe voiau să-i interzică lui Fir-de-pai să mai semene pepeni, însă altele i-au luat apărarea şi au început s-o ajute.

Între timp călătorii noştri ieşiră pe malul unei ape.

— Acesta-i Râul Pepenilor, spuse Fulg-de-nea. Vezi ce mulţi pepeni cresc aici?

Un podeţ minuscul, aidoma unui preş lung şi îngust, traversa râul de pe un mal pe celălalt. Era făcut dintr-un material gros şi trainic.

CAPITOLUL XV
La spital

În faţa uşii s-au oprit şi Fulg-de-nea a tras de mânerul clopoţelului. S-a auzit: "cling-cling!"

Uşa s-a deschis. În prag a apărut o infirmiera în halat alb şi cu o băsmăluţă de sub care scăpaseră nişte bucle aurii.

— Ah, doamne, a exclamat ca plesnindu-şi speriată palmele. Aţi mai adus un bolnav! Nu mai am unde-l pune, pe cuvânt de onoare! De unde-i tot scoateţi? Un an întreg a stat spitalul gol — nimeni n-a vrut să se trateze — şi azi, ăsta e al cincisprezecelea bolnav!

— Prichindelul ăsta nu e câtuşi de puţin bolnav, răspunse Fulg-de-nea. A venit să-şi viziteze prietenii.

— Ei, atunci intraţi.

Prichinduţele şi Habarnam intrară în cabinetul medicului. Mierinana şedea la birou şi scria ceva. În faţa ei se afla un teanc de fişe medicale, din acelea în care se înscriu bolile celor internaţi. Văzându-le pe Fulg-de-nea şi pe Ochi-albaştri, ea spuse:

— Aţi venit, probabil, să-i vedeţi pe bolnavi? Nu se poate, nu se poate! Aţi uitat că bolnavii au nevoie de linişte? Iar dumneata, Ochi-albaştri, te-ai şi ales cu un plasture în frunte? Te felicit! Ţi-am spus că aşa va fi. Ştiu prea bine că-i de-ajuns să apară în casă un singur prichindel, ca să te aştepţi la vânătăi şi cucuie.

— Noi nu avem câtuşi de puţin intenţia să-i vizităm pe bolnavi, răspunse Fulg-de-nea. Iată, acest prichindel doreşte să-şi vadă prietenii.

— Acestui prichindel i-am poruncit să stea în pat, iar el s-a dat jos fără permisiunea medicului şi, după câte văd, s-a şi luat la bătaie. Nu pot să-l las. Spitalul nu e loc pentru încăierări.

— Dar nici prin minte nu-mi trece să mă încaier, răspunse Habarnam.

— Nu şi nu! strigă cu severitate Mierinana şi bătu cu cornetul ei de lemn în birou. Prichindeii spun întotdeauna: "N-am de gând să mă încaier", dar după aceea, oricum, se iau la bătaie.

Socotind încheiată discuţia cu Habarnam, Mierinana se întoarse spre Ochi-albaştri:

— Ia, să-ţi văd fruntea, drăguţo.

Ea dezlipi plasturele şi cercetă fruntea lui Ochi-albaştri.

— Nu mai ai nevoie de plasture, spuse Mierinana după ce o examină. Vino cu mine, drăguţo, să-ţi facem nişte raze ultraviolete, ca să-ţi dispară vânătaia.

Şi părăsi camera, împreună cu Ochi-albaştri. Habarnam descoperi în cuier un halat alb şi o bonetă. Fără să stea mult la

gânduri, el îmbrăcă halatul, îşi îndesă cu greu boneta pe cap, după care îşi puse pe nas ochelarii lăsaţi de Mierinana pe birou şi, luând cornetul de lemn, ieşi din cameră. Fulg-de-nea îl privea entuziasmată, minunându-se de curajul şi ingeniozitatea lui.

Luând-o la întâmplare pe coridor, el deschise o uşă şi se trezi în salonul în care erau culcaţi prietenii lui — prichindeii. Se apropie de primul pat şi dădu peste Dondănel. Chipul lui era întunecat şi vădea nemulţumirea.

— Cum te simţi, bolnavule? întrebă Habarnam, dându-şi silinţa să-şi schimbe glasul.

— Minunat, răspunse Dondănel şi se schimonosi atât de cumplit de parcă era gata să-şi dea duhul în următoarele cinci minute.

— Ridică-te, bolnavule, porunci Habarnam.

Dondănel se săltă de mijloc, privind resemnat drept în faţa sa. Habarnam lipi de pieptul lui cornetul de lemn şi spuse:

— Respiră.

— Ce-nseamnă asta? bombăni Dondănel. Ba ridică-te, ba culcă-te, ba respiră, ba nu respira!

Habarnam îl pocni cu cornetul în cap, certându-l:

— Tu, Dondănel, nu te-ai schimbat deloc. Bombăneşti ca totdeauna.

Dondănel îl privi mirat:

— Habarnam!

— Gura! îl ţistui Habarnam.

— Ascultă, Habarnam, scapă-mă de-aici, şopti Dondănel. Sunt sănătos tun, pe cuvântde onoare! M-am lovit la genunchi, dar nu mă mai doare aproape deloc, iar astea mă ţin în pat, mi-au luat hainele. Nu mai pot! Vreau să umblu pe picioarele mele, înţelegi ?

Dondănel se agăţase de mâneca lui Habarnam şi nu vroia să-i mai dea drumul.

— În regulă, îi spuse Habarnam. Mai rabdă puţin, până născocesc cu ceva. Numai promite-mi că de aci înainte o să mă asculţi, iar dacă te-ntreabă prichinduţele cine-a născocit balonul, tu să le spui că eu.

— Bine, bine, încuviinţă Dondănel. Numai grăbeşte-te.

— N-ai de ce să le agiţi, îl îmbărbătă Habarnam.

El se apropie de patul următor, pe care era culcat doctorul Pilulă.

— Dragul meu, scapă-mă! şopti Pilulă. Îţi dai seama ce simt! Toată viaţa am tratat pe alţii şi acum mă tratează alţii pe mine.

— Adică, nici tu nu eşti bolnav?

— Da' de unde bolnav? N-am decât o julitură la umăr şi o zgârietură sub nas. Pentru atâta lucru nu-i nici o nevoie să stai în spital.

— Atunci de ce te ţin aici?

— Ei, înţelegi, spitalul lor e gol, n-au pe cine trata şi atunci internează orice fel de bolnavi. Doar sunt prichinduţe, nu? Şi ăsta-i tratament? Ptiu! Pe dinafară — plasturi cu miere, iar intern — tot miere. Or, asta nu e corect: pe din afară trebuie iod, iar intern — ulei de ricin. Nu sunt de acord cu un asemenea tratament!

— Nici eu nu sunt de acord, se grozăvi Probabil din patul vecin. Plimbarea — interzisă, alergarea — interzisă, leapşa — interzisă, fripta — la fel. Nici măcar să cânţi n-ai voie. Ne-au luat hainele şi ne-au dat câte o batistă. N-ai decât să stai culcat şi să-ţi sufli nasul, grozavă distracţie.

— Păi, de ce aţi venit la spital?

— Noi am căzut din coş la marginea oraşului şi ne-am culcat să tragem un pui de somn. În zori, hop, prichinduţele: "De unde sunteţi, prichindeilor?" "Noi, le-am spus, am zburat cu balonul şi ne-am lovit." "Aha, v-aţi lovit! Atunci, trebuie să vă tratăm! Haideţi la spital!" Şi am venit.

— Vasăzică, nu e nimeni bolnav? întrebă Habarnam.

— Nu, numai Glonţişor, doar el e bolnav.

Habarnam se apropie de Glonţişor:

— Ce-ai păţit?

— Mi-am scrântit piciorul. Nu pot nici măcar să-l pun în pământ. Dar altceva mă frământă, s-a pierdui Strop. Fii amabil, fă o faptă bună, caută-l pe Strop! Trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Că cu nici nu mă pot mişca din pat.

— Bine, spuse Habarnam. O să ţi-l caut pe Strop, dar tu să le spui tuturor că eu am născocit balonul.

Habarnam trecu pe la toţi prichindeii şi le ceru să spună că el, chipurile, inventase balonul. În cele din urmă se întoarse în cabinetul medicului. Fulg-de-nea îl aştepta nerăbdătoare.

— Ei, ce-i cu bolnavii? întrebă ea.

— Dar ce, parcă ăştia-s bolnavi? dădu din mână, a

lehamite, Habarnam. Numai unul singur, Glonţişor, e puţin rănit.

— Înseamnă c-o să le dea drumul repede! se bucură Fulg-de-nea. Ştii ce propun eu? Să organizăm în cinstea însănătoşirii bolnavilor un bal. Vai, ce veselie va fi!

— N-am avut deloc impresia că au de gând să le dea drumul, răspunse Habarnam.

Tocmai atunci s-au întors Mierinana şi Ochi-albaştri.

— De ce-ai îmbrăcat halatul? Ce-nseamnă abuzul ăsta? se repezi Mierinana la Habarnam.

— Nu-i nici un abuz, răspunse Habarnam. Pur şi simplu, am făcut un control.

— Şi ce-ai constatat în controlul ăsta al dumitale? întrebă ironic Mierinana.

— Am constatat că toţi bolnavii, în afară de unul singur, sunt sănătoşi şi pot părăsi spitalul.

— Nu, nu! zise Mierinana speriată. Îţi închipui ce-ar însemna să le dăm drumul la paisprezece prichindei dintr-o dată? Ar răsturna oraşul cu fundul în sus! N-ar rămâne un geam întreg, toată lumea s-ar umple de vânătăi şi cucuie. Pentru a preîntâmpina îmbolnăvirile prin vânătăi şi cucuie, trebuie să-i reţinem pe prichindei în spital.

— Dar nu se poate să-i lăsăm să plece pe rând? spuse Ochi-albaştri. Să zicem, câte unul în fiecare zi.

— E puţin câte unul, măcar câte doi, interveni Fulg-de-nea. Vrem să organizăm cât mai repede un bal.

— De acord, se învoi Mierinana. Se va întocmi o listă şi începând de mâine vom externa câte un bolnav.

Fulg-de-nea bătu din palme şi se repezi s-o îmbrăţişeze pe Mierinana.

— Ba câte doi, scumpa mea, câte doi! Grozav aş vrea să-i văd ieşiţi pe toţi. Doar şi dumneata doreşti un bal. Dansezi atât de bine!

— De acord, câte doi, se îmbună Mierinana. Vom începe cu cei mai cuminţi. Dumneata va trebui să ne ajuţi, i se adresă ea lui Habarnam. Care e cel mai liniştit dintre ei?

— Păi, cu toţii sunt liniştiţi!

— Ei, uite că asta n-o cred în ruptul capului. Nu există prichindei cuminţi. Trebuie să născocim pentru ei vreo treabă, ceva ca să uite de ştrengării.

— În cazul ăsta, ce-ar fi să le dăm drumul în primul rând

celor doi meşteri — Şurubel şi Piuliţă? Ei s-ar putea apuca îndată de reparaţia maşinii, spuse Ochi-albaştri.

— Bună idee! aprobă Mierinana. Uite, o să începem cu Şurubel şi Piuliţă.

Şi scrise pe o hârtie: Şurubel şi Piuliţă.

— După ei aş vrea să-l trecem pe Dondănel, spuse Mierinana. E un nesuferit. Bombăneşte tot timpul şi-i enervează pe toţi.

— Nu, nu c cazul, obiectă Habarnam. Pe Dondănel e mai bine să-l mai ţinem în spital, ca să se dezveţe să tot bombănească.

— Atunci poate să-i dăm drumul lui Pilulă. E nemulţumit de acest spital şi critică fără încetare metodele noastre de tratament. E un bolnav foarte turbulent! Nu mă opun deloc să scăpăm de el.

— Nu, nici pe Pilulă nu-i cazul să-l lăsăm, răspunse Habarnam, Toată viaţa i-a tot tratat pe alţii, n-are decât acuma să se lase tratat el de alţii. Mai bine ar fi să-l externăm pe Acuarelă. E un pictor bun şi se va găsi imediat vreo treabă pentru el. E elevul meu. Eu l-am învăţat să picteze.

— Chiar aşa, scumpa mea! imploră Fulg-de-nea. N-am putea să-l externăm astăzi pe Acuarelă? O să-l rog să-mi facă portretul.

— Şi pe Guslă, adăugă Habarnam. Şi el c un prieten de-al meu. Eu l-am învăţat să cânte la piculină.

Fulg-de-nea se repezi din nou s-o îmbrăţişeze pe Mierinana:

— Să-i externăm pe Guslă şi pe Acuarelă. Te rugăm.

— Ei bine, pentru aceştia facem o excepţie, se lăsă înduplecată Mierinana. Dar pe ceilalţi îi vom externa în ordine, cum am hotărât.

În sfârşit, lista fu întocmită.

Mierinana dădu dispoziţie să se elibereze de la magazie hainele lui Acuarelă şi Guslă. Peste câteva minute, amândoi, radiind de bucurie, se prezentară în cabinetul ei.

— Noi vă externăm, spuse Mierinana. Străduiţi-vă să vă purtaţi frumos, în caz contrar vom fi nevoite să vă aducem din nou în spital.

CAPITOLUL XVI
Concertul

Vestea despre renumitul călător Habarnam şi prietenii săi, care au nimerit la spital, s-a răspândit în tot oraşul. Stăncuţa şi Bondocica alergau neobosite din casă în casă şi le povesteau prietenelor noutatea.

La rândul lor, acestea o povesteau altor prietene, şi tot aşa, încât curând întreaga populaţie a oraşului se îndreptă, ca la comandă, spre spital. Fiecare prichinduţă dorea să ajute cu ceva pe prichindeii aflaţi în nevoie. Duceau cu ele tot soiul de bunătăţi. Unele aveau plăcinte gustoase, altele dulceaţă, iar altele bomboane cu cremă de fructe sau compot.

După o jumătate de oră toată strada spitalului, dintr-un capăt în celălalt, era ticsită. Bineînţeles, nu se putea ca un număr atât de mare de doritoare să fie lăsate înăuntru. Mierinana ieşi în balcon şi spuse că bolnavii nu au nevoie de nimic, şi de aceea să se întoarcă fiecare la casele lor şi să nu facă gălăgie pe sub ferestre. Dar prichinduţele nu voiau să se împrăştie. Nu se ştie prin ce minune se aflase că cel mai important dintre prichindei, pe nume Habarnam, trebuia să iasă din spital împreună cu prietenii săi, Acuarelă şi Guslă.

Mierinana trebui să anunţe din nou că Habarnam nu va ieşi până când nu se va împrăştia toată lumea. Însă prichinduţele, în loc să pornească spre casele lor, se invitară la prietenele care locuiau pe Strada Spitalului. Când Habarnam, Acuarelă şi Guslă, însoţiţi de Fulg-de-nea şi Ochi-albaştri, ieşiră în stradă, se treziră priviţi din toate ferestrele de câte nouă — zece prichinduţe. Habarnam era grozav de mândru de această atenţie. Ba ajunseră până la el glasuri care-şi strigau:

— Ei, care dintre ei o fi renumitul Habarnam?

— Uite, cel cu pantaloni galbeni e Habarnam.

— Cel cu urechi mari? Pentru nimic în lume n-aş fi zis că ăla e Habarnam. Pare cam prostănac.

— Ba da, ăla e, în mod sigur! Pare el cam prostănac, e-adevărat, dar ochii îi sunt foarte inteligenţi.

O prichinduţă de la primul etaj al unei case de pe colţ, văzându-l pe Habarnam, începu să dea din mâini şi să strige cu un glas subţire, ascuţit:

— Habarnam! Habarnam! Ura!

Şi se aplecă atât de mult pe fereastră că era gata-gata să cadă. Noroc că celelalte prichinduţe au izbutit s-o apuce de picioare şi s-o tragă înapoi.

— Ptiu! Ce ruşine! Habarnam ăsta o să-şi închipuie despre el naiba ştie ce! spuse o prichinduţă cu o faţă severă, suptă, şi cu bărbia ascuţită.

— Ai dreptate, Rândunico, îi răspunse altă prichinduţă, cu buza de sus răsfrântă, de sub care sclipeau nişte dinţi albi. Nu e bine deloc să vadă prichindeii că li se dă atenţie. Numai când se vor convinge că năzbâtiile lor nu sunt luate în seamă, vor înceta singuri să mai facă năzbâtii.

— Da, tocmai asta spun şi eu, Pisicuţo, reluă Rândunica. Prichindeii trebuie dispreţuiţi. Dacă se vor simţi dispreţuiţi, vor înceta să ne mai jignească.

Cele două prichinduţe, Rândunica şi Pisicuţa, atâta au şuşotit şi-au tot bâzâit la urechile tuturor, că până la urmă le-au convins pe prichinduţe, că prichindeii veniţi în zbor cu balonul trebuie dispreţuiţi. Toate prichinduţele au căzut de acord să nu-i mai ia în seamă pe prichindei, şi atunci când îi vor întâlni pe stradă, încă de departe să se întoarcă acasă sau să treacă pe partea cealaltă.

Dar din această înţelegere n-a ieşit mare lucru. Prin nu se ştie ce minune, aflară cu toatele că Acuarelă e pictor iar Guslă un minunat cântăreţ din piculină. Bineînţeles, toată lumea dori să asculte cât mai repede piculina, deoarece în Oraşul Verde nu se ştia decât despre harpă, piculina n-o auzise nimeni niciodată. Majoritatea nici nu ştia că există un astfel de instrument.

Curând prichinduţele aflară că Acuarelă şi Guslă vor locui în Piaţa Merilor, în casa prichinduţei Năsturica şi a prietenelor ei. La primul etaj al acestei case, chiar sub acoperiş, se afla o cameră spaţioasă, cu un geam luminos, mare cât un perete întreg. Camera i-a plăcut mult lui Acuarelă pentru că primea multă lumină, aşa că el şi Guslă hotărâră să se stabilească aici.

Fereastra dădea direct în Piaţa Merilor. Şi iată că seara, Piaţa Merilor, care niciodată nu fusese prea circulată, se umplea de prichinduţe care se plimbau. Două câte două, ţinându-se de mână, ele se tot învârteau prin piaţă şi trăgeau cu coada ochiului spre fereastra luminată de la etaj.

Bineînţeles, procedau aşa nu pentru a-i vedea pe Guslă şi Acuarelă, ci pur şi simplu din pricina nerăbdării: cu toatele doreau să asculte cât mai repede muzica.

Din când în când apărea pentru o clipă în faţa ferestrei deschise ba capul pieptănat cu îngrijire al lui Guslă, ba părul

ciufulit al lui Acuarelă. Apoi trecerea de-o clipă a celor două capete încetă şi prichinduţele îl văzură pe Acuarelă stând cu coatele pe pervazul ferestrei şi privind visător în depărtare. După Acuarelă apăru la fereastră şi Guslă. Ei începură să discute ceva, dând din mâini şi rotind mereu privirile.

Apoi se aplecară mult în afară şi începură să cerceteze piaţa. După aceea scuipară fiecare câte o dată, de la etaj, şi din nou dispărură din fereastră.

Părea că nu se va mai petrece nimic interesant, însă prichinduţele n-aveau de gând să se împrăştie. Şi chiar în acea clipă începu să se reverse prin fereastră glasul delicat al piculinei, întocmai susurului unui izvor. Sunetele ba se rostogoleau ritmic, asemenea unor valuri ce se leagănă în cadenţă, ba păreau că saltă şi se dau de-a dura prin aer, fugărindu-se unul pe celălalt, lovindu-se între ele. Urmărindu-le, prichinduţele simţeau ca o bucurie în suflet. Melodia părea să agite mânuţele şi picioruşele tuturor, astfel că fără să-şi dea seama se născu la toatc dorinţa de dans.

Ferestrele caselor s-au deschis fără zgomot. Mişcarea din piaţă încetă. Toată lumea încremeni, străduindu-se să nu scape nici un sunet. In sfârşit piculina tăcu, însă imediat, din fereastra casei de peste drum răzbătură sunetele harpei. Harpa încerca să repete aceeaşi melodie nouă, necunoscută până atunci. Nesigure, degetele cuiva atingeau strunele. Melodia, care începuse destul de însufleţită, slăbi treptat şi în cele din urmă se stinse, însă îndată piculina îi veni în ajutor, continuând-o. Harpa prinse viaţă, începu să răsune cu mai multă convingere. Ei i se alătură o alta, din casa vecină, apoi a treia. Muzica deveni mai puternică şi mai veselă.

Habarnam, care venea grăbit cu vopselele şi pensula pentru Acuarelă, avu parte de o privelişte neobişnuită. întreaga piaţă era ticsită de prichinduţe care ascultau acest minunat concert. Rămase şi el multă vreme ascultând, ba chiar începu să ţopăie într-un picioruş, dar văzând că nimeni nu dă atenţie dansului său, flutură a lehamite din mână şi dispăru pe uşa casei.

CAPITOLUL XVII
Expediţia lui Şurubel şi a lui Piuliţă în Oraşul Zmeelor

Ieşiţi în ordine, din casă, fiecare
Şi-aliniaţi-vă pentru înviorare.
Exerciţiile de înviorare te scapă de lene,
Mişcarea alungă somnul de pe gene.

Cântecul acesta despre gimnastica de înviorare, pe care îl compusese poetul Floricică, îl cântau tare, plini de voie bună, Şurubel şi Piuliţă.

Era dis-de-dimincaţa şi în Oraşul Verde toată lumea încă dormea, însă Şurubel şi Piuliţă străbăteau străzile, cântând din toate puterile şi făcând în acelaşi timp exerciţii de înviorare. Ştiind încă din ajun că dimineaţă li se va da drumul din spital, pentru a repara automobilul, ei s-au trezit cu noaptea-n cap şi au cerut să fie externaţi imediat. Mierinana, care cel mai mult pe lume se temea de zgomot, a dat repede dispoziţie să li se elibereze hainele.

Auzind de departe cântecul, multe prichinduţe s-au trezit şi priveau pe fereastră; unele au ieşit chiar în stradă.

— Hei, prichinduţelor, unde aveţi voi garajul? strigă Şurubel.

— Haideţi să vă arăt, se oferi o prichinduţă cu scufiţă roşie şi palton albastru cu guler pufos, făcut dintr-o omidă argintie.

— Arată-ne încotro s-o luăm, spre dreapta sau spre stânga? spuse Şurubel.

— Spre dreapta, le răspunse prichinduţa, cercetând curioasă vestoanele lor din piele.

— La drea-a-a-pta, m-a-arş! comandă Şurubel şi răsucindu-se porni în direcţia arătată. Un-doi! Un-doi!

Piuliţă păşea în pas în urma lui. Prichinduţa alerga ţopăind, abia ţinându-se după ei.

Din prea mare avânt, Şurubel şi Piuliţă trecură de poarta pe care o căutau.

— Staţi, staţi! începu să strige prichinduţa. Aţi trecut de el.

— Stânga-mpre-juur! comandă Şurubel.

Se răsuciră amândoi pe călcâie şi se întoarseră la poartă.

Prichinduţa le deschise. Intrară toţi trei într-o curte unde, în latura casei, se afla o încăpere cu acoperişul de ţiglă.

— Halal garaj! Asta-i pur şi simplu magazie, nu garaj, bombăni Şurubel, deschizând uşa din două canaturi.

Şurubel îşi aruncă ochii în magazie şi văzu maşina. De garaj se apropiară şi alte prichinduţe.

— E întuneric aici, spuse Şurubel. Puneţi mâna, să împingem maşina afară.

— Păi, nu merge, e stricată, spuseră prichinduţele.

— Nu-i nimic, o scoatem noi de-aici pe braţe. Haideţi, împingeţi din spate. Gata, heei-ruuup! Încă o dată: heei-ruuup!

Maşina scârţâi. Cu scrâşneli şi opinteli o scoaseră afară din garaj. Şurubel şi Piuliţă se băgară imediat sub automobil. Neştiutoare, prichinduţele stăteau înjur şi priveau curioase.

— Ohoo! se auzea de sub maşină, rezervorul s-a găurit! Oho-o! Lipseşte şi piuliţa! Ohoo! Ţeavă pentru scurgerea siropului e plesnită!

În sfârşit cei doi ieşiră de sub roţi.

— Haide, aduceţi repede cheia de piuliţă, cleştele plat, ciocanul şi letconul pentru lipit.

— Păi, noi n-avem nimic din toate astea.

— Cum n-aveţi? Dar ce aveţi?

— Avem un ferăstrău şi un topor.

— Vai de capul vostru! Nu se repară maşina cu toporul. Dar pe aici, prin apropiere, nu există prichindei?

— Prichindei sunt numai în Oraşul Zmeelor.

— E departe?

— O oră de drum.

— O oră pentru voi, că noi ajungem acolo mai repede. Ia, ziceţi, cum ajungem.

— Păi, o luaţi pe strada asta, pe urmă cotiţi la dreapta şi de acolo o ţineţi tot înainte. Pe urmă se face un drum de câmp, care vă scoate exact în Oraşul Zmeelor.

— Am înţeles, răspunse Şurubel. Gata, înainte, marş! La loc comanda! strigă el pe neaşteptate. Voi, prichinduţelor, căutaţi pe undeva nişte cârpe şi, până venim noi, faceţi lună maşina. Maşinii, fraţilor, îi place să fie îngrijită.

— Bine, încuviinţară prichinduţele.

— Acum, gata, înainte, marş!

Porniră amândoi în acelaşi pas. După ce cotiră spre

dreapta, Şurubel comandă:

— Cu cântec, înainte marş!

Şi prietenii noştri începură să cânte cât îi ţinea gura:

Eu şi prietenul meu cel mai bun
Prin păduri şi câmpii am pornit la drum.
Pe bolovani ne căţărăm,
Flori de tot soiul admirăm.
Deodată o broască ne iese în cale
Şi-o zbughim speriaţi către vale.
Când acasă ajungem, cu limba de-un cot,
Fiecare îi spune celuilalt: Nu mai pot!

După ce isprăviră cântecul ăsta, începură altul şi după aceea altul.

Curând ieşiră din oraş şi dădură în drumul de câmp. Nu se împlinise un ceas că în depărtare se arătă Oraşul Zmeelor. Chiar în clipa aceea Şurubel şi Piuliţă văzură un automobil ce oprise în mijlocul drumului. Când se apropiară, băgară de seamă că sub maşină e un prichindel.

Capul şi pieptul îi erau în întregime ascunse sub maşină, doar picioarele, îmbrăcate în nişte pantaloni slinoşi, rămăseseră afară.

— Ei, frate-meu, te bronzezi? îi strigă Şurubel. Prichindelul îşi trase de sub maşină capul cu păr negru şi creţ:

— După cum vezi, sunt nevoit să mă bronzez sub maşină.

— Da' ce s-a întâmplat?

— Păi, nu mai vrea să meargă, afurisita! Ba se opreşte alimentarea cu sirop, ba dozarea apei gazoase se face anapoda. Nu-i pot da de cap nicidecum.

Prichindelul se ridică şi izbi înciudat cu piciorul în roată.

Purta un veston negru, la fel de murdar ca şi pantalonii, încât parcă era făcut din piele. După câte se părea, şoferul ăsta amărât avea chef nu atât să meargă cu maşina lui, cât mai degrabă să stea tolănit sub ea, căutând tot soiul de defecte, lucru care, ce-i drept, se întâmplă deseori multora dintre posesorii automobilelor cu apă gazoasă.

Şurubel făcu înconjurul maşinii, cercetă mecanismul şi negăsind pricina, intră sub ea. După ce scormoni ceva pe dedesubt, se trase afară şi se ridică scărpinându-se gânditor la

ceafa. După Şurubel, se băgă sub maşină Piuliţă, apoi din nou posesorul automobilului. Şi tot aşa, când unul, când altul, au intrat dedesubt pe rând, s-au ridicat, au privit maşina cu nedumerire şi s-au scărpinat la ceafă.

În sfârşit, Şurubel izbuti să dibuiască hiba motorului. Maşina a pornit. Bucuros şi plin de recunoştinţă, şoferul le strânse mâna celor doi.

— Vă mulţumesc, fraţilor! Dacă nu eraţi voi, mă bronzam aici până diseară. Voi unde mergeţi? Urcaţi-vă că vă duc eu.

Şurubel şi Piuliţă îi povestiră despre scopul călătoriei lor.

— Cheie de piuliţă, cleşte plat şi ciocan am eu, pot să vi le dau. Dar letcon pentru lipit nu am, spuse şoferul.

— N-am putea găsi la cineva, în oraşul vostru, un letcon?

— Cum să nu puteţi? Puteţi foarte bine. Mecanicul nostru Elice are letcon. Să mergem la el.

Urcară toţi trei în maşină şi peste câteva minute erau pe strada principală din Oraşul Zmeelor.

CAPITOLUL XVIII
În Oraşul Zmeelor

Acest oraş se afla chiar pe malul râului.

Aici nu creşteau copaci, de aceea străzile nu erau atât de frumoase ca acelea din Oraşul Verde. În schimb, pretutindeni erau sumedenie de flori, întocmai ca în Oraşul Florilor. Casele de aici erau foarte frumoase. Deasupra fiecărui acoperiş se înălţa o săgeată, împodobită în vârf fie cu un cocoş de lemn, care se întorcea încolo şi încoace, după cum bătea vântul, fie cu o morişcă micuţă, care se învârtea fără întrerupere. Multe dintre aceste mo rişti erau prevăzute cu pârâitori de lemn care păcăncau întruna. Ici-colo, deasupra oraşului, pluteau zmee de hârtie. Să înalte zmee era cea mai îndrăgită distracţie a locuitorilor, de la care se trăgea şi numele oraşului. La aceste zmee locuitorii ataşau nişte zbârnâitori speciale. Întocmirea unei asemenea zbârnâitori e foarte simplă.

Ea se face dintr-o fâşie de hârtie obişnuită, întinsă pe o aţă. La vânt, hârtia vibrează, producând un zgomot destul de neplăcut, ca un zăngănit sau bâzâit.

Bâzâitul discordant al Zmeelor se contopea cu păcănitul

pârâitorilor de la morişte şi, drept urmare, deasupra oraşului plutea un vuiet neîntrerupt.

La fiecare casă ferestrele erau prevăzute cu obloane speciale, cu grile. Ori de câte ori pe străzile oraşului începea să se joace fotbal, joc care, de asemeni, era o distracţie foarte plăcută a localnicilor, obloanele caselor se închideau. Aceste obloane perfecţionate cu grile permiteau să pătrundă în camere suficientă lumină şi totodată protejau minunat ferestrele de mingea, care, din motive inexplicabile, zboară întotdeauna tocmai acolo unde nu trebuie şi cu siguranţă — într-un geam.

Trecând pe strada principală, maşina coti pe o ulicioară şi opri în faţa unei porţi din lemn, cu o uşă în ea. Deasupra porţii se înălţa o săgeată din lemn, împodobită în vârf cu un glob scânteietor din sticlă, în care, întocmai ca într-o oglindă, se reflecta întreaga stradă cu casele, cu gardurile şi cu maşina care tocmai oprise în faţa porţii, totul cu capul în jos.

Şoferul, pe care, în treacăt fie spus, îl chema Covrig, coborî din maşină şi apropiindu-se de poartă, apăsă pe un buton, ascuns în gard. Portiţa se deschise fără zgomot.

— Intraţi, îi invită Covrig pe Şurubel şi Piuliţă. O să vă prezint lui Elice. E o persoană interesantă. O să vedeţi.

Cei trei prieteni intrară în curte şi cotind spre stânga, se îndreptară către casă. După ce urcară scara de piatră, nu prea înaltă, Covrig găsi în perete alt buton şi apăsă pe el. Uşa se deschise la fel de neauzit ca şi portiţa şi prietenii noştri se treziră într-o încăpere.

Încăperea era complet goală, fără nici un fel de mobilă, dacă nu ţinem seama de hamacul atârnat lângă unul din pereţi, în care, cu genunchii ridicaţi, cu mâinile adânc băgate în buzunare, stătea culcat un prichindel într-o salopetă albastră.

— Ce naiba, dormi până la ora asta, Elice? îl salută Covrig. S-a luminat de mult de zi.

— Ba nu dorm câtuşi de puţin, ci mă gândesc, răspunse Elice, întorcând capul în direcţia musafirilor săi.

— Uite, ţi-i prezint pe meşterii Şurubel şi Piuliţă. Au nevoie de un letcon.

— Bună ziua. Luaţi loc, vă rog, răspunse Elice.

Nedumeriţi, Şurubel şi Piuliţă îşi rotiră ochii în jur, fără să vadă, în toată camera, ceva pe care s-ar fi putut aşeza, dar Elice întinse mâna şi apăsă un buton aflat pe perete, chiar lângă hamac. Imediat, din peretele de vizavi se desprinseră trei scaune rabatabile, cam de felul celor din sălile de teatru. Şurubel şi Piuliţă se aşezară.

— Aţi băgat de seamă că la mine totul este acţionat de butoane? întrebă Elice. Apeşi un buton — se deschide uşa, apeşi altul — se desface scaunul, iar dacă doriţi o masă — poftim...

Elice apăsă pe alt buton. Din perete, se desfăcu tăblia unei mese care era cât pe ce să-l pocnească în cap pe Şurubel, aşezat pe scaun.

— Nu-i aşa că e foarte comod? întrebă Elice.

— Uimitor! confirmă Şurubel şi-şi roti ochii în părţi, temându-se să nu-i cadă cine ştie ce în cap.

— Tehnica la graniţa fantasticului! spuse cu lăudăroşenie Elice.

— Singurul dezavantaj e că se poate şedea numai lângă perete, spuse Covrig.

— Păi, tocmai la asta mă gândeam, cum să fac ca scaunele să se poată deplasa, răspunse inventatorul.

— Poate ar fi mai simplu cu nişte scaune obişnuite, spuse Şurubel.

— O, asta e o idee grozavă. Va trebui inventat cel mai simplu, cel mai obişnuit scaun! se bucură Elice. Doar tot ceea ce e genial e şi simplu. Dumneata, frate, nu-i aşa că eşti tot mecanic?

— Mecanic, răspunse Şurubel. Amândoi suntem mecanici.

— Vasăzică vă trebuie un letcon?

Elice mai apăsă un buton şi, spre uimirea celor de faţă, hamacul începu să coboare lin. Se lăsă până când Elice, care era culcat în el, se întinse pe podea.

— Coborând dintr-un hamac obişnuit te poţi agăţa cu piciorul de vreo sfoară şi căzând să-ţi turteşti nasul, spuse Elice, ridicându-se de jos. În hamacul meu mecanizat această primejdie, după cum vedeţi, este cu desăvârşire exclusă. Te laşi liniştit pe podea şi după aceea te scoli de acolo. Şi tot aşa, când vrei să te culci pentru dormit, te întinzi pe podea, apeşi butonul şi hamacul se ridică singur la înălţimea necesară.

Elice începu să se agite prin cameră, să apese pe diferite butoane şi, drept urmare, se desfăceau noi mese, scaune şi poliţe, se deschideau uşile diferitelor dulapuri şi boxe. În sfârşit, mai apăsă pe un buton şi se rostogoli în subsol.

— Veniţi încoace! se auzi peste un minut glasul lui de afară. Prietenii ieşiră în curte.

— Aici am garajul, spuse Elice, conducându-i pe Şurubel şi pe Piuliţă într-o magazie din piatră, cu o uşă mare, de fier.

El apăsă iarăşi pe un buton şi uşa se ridică, întocmai ca o cortină de teatru. Din spatele ei se ivi o maşină ciudată, cu nenumărate roţi.

— Acesta e un automobil cu aburi, cu opt roţi şi răcire pe bază de fistic, explică Elice. Are patru roţi dedesubt.....

PARE SA LIPSEASCA UN FRAGMENT

CAPITOLUL XIX
În vizită la Isteţilă

Isteţilă stătea în biroul său, în faţa geamului deschis, cu braţele încrucişate pe piept şi privea gânditor în depărtare.

Părul neted, pieptănat spre spate, ca şi sprâncenele negre, zbârlite, îmbinate deasupra nasului, dădeau chipului său o expresie de adâncă îngândurare. El nici nu se clinti când intrară în cameră cei trei prieteni ai noştri. Covrig îl salută cu glas puternic, i-i prezentă pe Şurubel şi Piuliţă şi-i spuse că aceştia veniseră după letconul de lipit, însă Isteţilă continua să privească pe fereastră cu un aer atât de concentrat, de parcă încerca să prindă de coadă vreo idee nemaipomenit de ingenioasă, de inteligentă, care i se învârtea prin cap şi nu se lăsa înhăţată.

Covrig ridică din umeri jenat şi zâmbind aruncă o privire

spre Şurubel şi Piuliţă, ca şi cum ar fi vrut să le amintească: "Vedeţi? V-am spus eu!"

În sfârşit, Isteţilă, ca trezit din somn, se răsuci spre cei ce intraseră şi tărăgănând plin de importanţă cuvintele, spuse cu o voce delicată, plăcută:

— Saa-luut, saa-luut! Vă rog să mă iertaţi, prieteni. În mod imperceptibil, ca să spun aşa, eu am lipsit adineauri, transportându-mă imaginar în alte sfere... Isteţilă, se recomandă el şi-i întinse lui Şurubel mâna.

Şurubel strânse mâna moale, întocmai ca o pârjoală şi-şi spuse şi el numele.

— Isteţilă, repetă acesta cu o voce catifelată şi cu un gest larg, cumpătat, îi întinse mâna lui Piuliţă.

— Piuliţă, răspunse Piuliţă şi strânse la rândul lui pârjoala.

— Isteţilă, rosti pentru a treia oară Isteţilă şi-i întinse mâna lui Covrig.

— Dar noi ne-am cunoscut mai demult! răspunse Covrig.

— Ah, da, într-adevăr, eşti Covrig! exclamă Isteţilă compunându-şi o figură mirată. Saa-luut! Saa-luut! Vă rog să luaţi loc, prieteni.

Se aşezară cu toţii.

— Vasăzică, l-aţi şi cunoscut pe Elice al nostru? întrebă Isteţilă, dovedind, prin întrebarea pusă, că, deşi, în mod imperceptibil, lipsise, transportându-se în alte sfere, auzise totuşi ce spusese Covrig. El v-a arătat, probabil, mesele şi scaunele sale rabatabile? He-he-he!

Şurubel încuviinţă printr-o mişcare a capului. Pe chipul lui Isteţilă apăru o expresie ironică. Stăpânit parcă de o mare plăcere, el îşi frecă genunchii cu mâinile şi spuse:

— He-he! Inventatorii ăştia — sunt cu toţii nişte excentrici. Ei, spuneţi-mi, vă rog, la ce folosesc toate aceste mese rabatabile, dulapuri care se deschid, hamace care se lasă în jos? Mie, de pildă, îmi este mult mai plăcut să şed comod pe un scaun obişnuit, care nu sare în sus de sub tine, îndată ce te-ai ridicat de pe el, sau să dorm într-un pat care nu se plimbă cu mine în sus şi-n jos. Pentru ce toate astea, spuneţi-mi, vă rog? Cine mă poate obliga să dorm pe un astfel de pat? Dar dacă eu, ca să zic aşa, nu accept? Nu vreau?

— Însă nimeni nu vă sileşte s-o faceţi, spuse Covrig. Elice e un inventator şi încearcă să perfecţioneze tot ceea ce-i cade în

mână. Nu întotdeauna îi reuşeşte, însă are şi multe invenţii folositoare. E un meşter bun.

— Dar eu nici nu spun că e prost, obiectă Isteţilă. Este, dacă vreţi să ştiţi, un meşter foarte bun. Da, da, trebuie să recunosc, un meşter excelent! A făcut pentru mine un minunat vorbitograf.

— Ce chestie mai e şi acest vorbitograf? întrebă Şurubel.

— Este o maşină vorbitoare. Iată, priviţi.

Isteţilă îşi conduse musafirii spre masă, pe care se afla un aparat nu prea mare.

— Această lădiţă, sau geamantănaş, spuneţi-i cum vreţi, are într-o parte o mică deschizătură. E suficient să rosteşti în faţa acestei deschizături câteva cuvinte, apoi să apeşi pe un buton, şi vorbitograful îţi va repeta întocmai cuvintele rostite. Poftim, încercaţi, îi propuse el lui Şurubel.

Şurubel se aplecă înspre deschizătură şi zise:

— Şurubel, Şurubel. Piuliţă, Piuliţă.

— Şi Covrig, adăugă Covrig, aplecându-se spre aparat.
Isteţilă apăsă pe buton şi vorbitograful, spre mirarea tuturor, sâsâi cu o voce fonfăită:

"Şurubel, Şurubel. Piuliţă, Piuliţă. Şi Covrig".

— Dar la ce vă foloseşte maşina asta vorbitoare? întrebă Şurubel.

— Păi, cum aşa? exclamă Isteţilă. Un scriitor fără o astfel de maşină e ca şi fără mâini. Eu pot pune vorbitograful în orice casă şi va înregistra tot ce se vorbeşte acolo. Nu-mi va rămâne decât să transcriu — şi gata nuvela sau chiar romanul.

— Vai, ce simplu e totul! exclamă Şurubel. Citisem undeva că scriitorul are nevoie de imaginaţie, de o idee...

— Ei, idee! îl întrerupse nerăbdător Isteţilă. Aşa scrie prin cărţi, că e necesară o idee, dar poftim de născoceşte vreo idee nouă, când totul a fost deja spus! Orice-ai lua — totul a mai fost. Pe când aici o ici, ca să spun aşa, direct din natură — astfel că ceva care nu mai există la nici unul dintre scriitori, tot va ieşi.

— Dar nu oricine va accepta să-i puneţi în cameră vorbitograful, spuse Covrig.

— Păi, eu mă folosesc de un şiretlic, răspunse Isteţilă. Vin în vizită la cineva, cu vorbitograful care, după cum v-aţi convins, seamănă cu un geamantan. Când plec de-acolo, uit acest geamantănaş sub masă, sau sub scaun, şi după aceea am plăcerea să aud ce vorbesc gazdele fără ca eu să fiu de faţă.

— Şi ce vorbesc? Asta e foarte interesant, spuse Şurubel.

— Este extraordinar de interesant, confirmă Isteţilă. Nici nu m-aş fi aşteptat. De fapt, nu discută despre nimic, ci pur şi simplu râd fără nici un motiv, cântă cocoşeşte, latră, grohăie, miaună.

— Uimitor! exclamă Şurubel.

— Şi eu spun acelaşi lucru — uimitor! conveni Isteţilă. Câtă vreme te afli acolo cu ei, toţi vorbesc normal, cu bun simţ, dar îndată ce pleci — începe un fel de aiureală. Iată, ascultaţi înregistrarea de ieri. Am fost la nişte cunoscuţi de-ai mei şi la plecare am lăsat vorbitograful sub masă.

Isteţilă învârti un soi de disc aflat sub capacul geamantanului şi apăsă pe buton. Se auzi un fâşâit, răsună un zgomot ca de uşă trântită. Cam un minut fu linişte, apoi răsună un râs general. Cineva spuse: "Sub masă". Se făcu zarvă. Din nou răsună râsul. Cineva strigă "cucurigu," cineva mieună, lătră. Pe urmă altcineva behăi ca oaia. O voce spuse: "Lăsaţi-mă pe mine, o să rag ca măgarii". Şi începu să ragă: "I-o! I-o!"... Iar acum voi face ca mânzul: "Ni-ho-ho!" Din nou răsună râsul.

— Ei, vedeţi... adică auziţi? îşi desfăcu braţele Isteţilă.

— Da, din aşa ceva nu prea ai ce alege pentru un roman, spuse Şurubel cu bun simţ.

— O să vă dezvălui un secret, i se adresă Covrig lui Isteţilă. În oraş s-a aflat despre acest vorbitograf şi, îndată ce plecaţi de undeva, încep să strige dinadins, în faţa aparatului, fel de fel de aiureli.

— Şi de ce trebuie să strige aiureli?

— Ei, dumneata ai vrut să-i păcăleşti pe ei, dar de fapt, te-au păcălit ci pe dumneata. Ai vrut să tragi cu urechea la ce vorbesc când nu eşti de faţă, iar ei au înţeles asta şi au început să ţipe şi să grohăie, tocmai ca să râdă de dumneata.

Isteţilă se posomorî:

— Da, aşa vasăzică. Nu-i nimic, tot cu o să-i păcălesc. O să

pun vorbitograful sub ferestre. Maşina asta îşi va mai justifica utilitatea. Şi acum, vă rog să admiraţi: ce e asta, după părerea voastră?

Isteţilă le arătă vizitatorilor un soi de construcţie stângace, care semăna parcă cu un cort, parcă cu o umbrelă de dimensiuni mari.

— Probabil o umbrelă! presupuse Şurubel.

— Nu, nu e umbrelă, ci un birou pliant, portativ, cu scaun, răspunse Isteţilă... Să zicem că aveţi nevoie, de pildă, de o descriere a pădurii. Vă duceţi în pădure, desfaceţi biroul, vă aşezaţi comod şi descrieţi tot ce vedeţi în jur. Haide, încearcă, aşază-te, îi propuse el lui Şurubel.

Isteţilă apăsă pe mânerul presupusei umbrele şi imediat aceasta se desfăcu, transformându-se într-o măsuţă cu scăunel. Şurubel se aşeză la birou, dar pentru asta fu necesar să-şi răsucească într-un mod nefiresc picioarele.

— Simţi cât e de comod, spunea în acest timp Isteţilă, şi cum vine dintr-o dată inspiraţia? Recunoaşte că aşa e mult mai plăcut decât să scrii stând pe iarbă sau pe pământul gol.

Şurubel nu simţea nici cât e de comod acolo, nici cum vine inspiraţia, dimpotrivă, simţea cum încep să-l doară îngrozitor picioarele. De aceea se hotărî să schimbe cât mai repede vorba şi, ieşind cu greu de după masă, întrebă:

— Dar, spune-mi, te rog, ce carte ai scris dumneata?

— Încă n-am scris nici o carte, mărturisi Isteţilă. E foarte greu să fii scriitor. Înainte de a deveni scriitor a trebuit, după cum vedeţi, să-mi procur unele lucruri, şi asta n-a fost prea simplu. În primul rând a trebuit să aştept până când a fost gata masa portativă. Asta a durat câţiva ani buni. Apoi am aşteptat să mi se facă vorbitograful. Ştiţi şi voi ce mult le place meşterilor să tărăgăneze şi să te ţină pe loc. În special în astfel de treburi se distinge Elice. Închipuiţi-vă, i-au trebuit doi ani şi jumătate numai ca să chibzuiască cum să facă acest obiect. Ce-i păsa lui dacă eu pot sau nu aştepta? El nu înţelege munca mea de creaţie! Desigur, un vorbitograf e un lucru complicat, dar de ce să complici şi mai mult ceva ce şi aşa e destul de complicat?

— Adică şi el l-a complicat? întrebă plin de compătimire Şurubel.

— Bineînţeles că l-a complicat! S-a apucat să facă nu doar un simplu vorbitograf, ci un vorbitograf cu aspirator. Spuneţi-mi,

mă rog, ce nevoie am eu de aspirator? Numai pentru asta i-a trebuit peste un an şi jumătate. Dar nu-i nimic! făcu un gest de lehamite, cu mâna, Isteţilă. Acum am toate astea, îmi lipsesc doar câteva fleacuri.

— E timpul să ne întoarcem. Mă tem să nu ne prindă noaptea pe drum.

— Nu-i nimic, fraţilor, vă duc eu într-o clipă cu maşina. Dar n-ar strica să luaţi mai întâi o gustare, spuse Covrig şi-i duse pe Şurubel şi pe Piuliţă la el să ia masa.

CAPITOLUL XX
Acuarelă lucrează

În timp ce Şurubel şi Piuliţă cutreierau Oraşul Zmeelor căutând letconul pentru lipit, în Oraşul Verde aveau loc evenimente importante.

Încă de dimineaţă, Acuarelă îi făcu lui Fulg-de-nea portretul. I-au trebuit pentru asta două ore, e-adevărat, dar chipul din portret părea viu. Asemănarea era uimitoare. Chiar dacă mulţi spuneau că în portret Fulg-de-nea arată mai bine ca în realitate, ăsta-i un neadevăr. Fulg-de- nea n-avea câtuşi de puţin nevoie ca pictorul s-o înfrumuseţeze.

Dacă Acuarelă a ştiut să scoată în evidenţă frumuseţea trăsăturilor ei şi să le prezinte mai strălucitoare şi mai expresive, este tocmai ce se cere unei arte adevărate cum e pictura.

Portretul a fost agăţat pe un perete din camera de jos, pentru a putea fi văzut de toţi doritorii. Şi trebuie să spunem că de doritori nimeni n-a dus lipsă. Toată lumea care a văzut portretul vroia ca Acuarelă să le picteze şi lor portretul, însă Fulg-de-nea nu lăsa pe nimeni în camera de sus, deoarece acuma Acuarelă picta portretul lui Ochi-albaştri şi prezenţa oamenilor străini l-ar fi putut deranja.

Habarnam, care se-nvârtea pe-acolo şi-i dădea lui Acuarelă fel de fel de sfaturi inutile, pentru a arăta că el, chipurile, este foarte priceput în pictură, auzi un zgomot venind de jos.

— Ce-i gălăgia asta? Ce-i zgomotul ăsta? începu el să strige coborând scara. Hai, marş acasă, cu toatele!

Bietele prichinduţe, auzind o astfel de grosolănie, nici nu

considerară că ar trebui să se simtă jignite, atât de mare le era dorinţa de a ajunge la pictor. Dimpotrivă, ele făcură cerc în jurul lui Habarnam, zicându-i "drăguţul Habarnam" şi rugându-l să nu le alunge.

— Ia, haide, marş în rând! se răsti Habarnam, împingându-le pe prichinduţe şi înghesuindu-le lângă perete. La rând, când vă spun, că altfel vă alung pe toate!

— Vai, Habarnam, cât de grosolan poţi fi! exclamă Fulg-de-nea. E posibil una ca asta? Mi-e şi ruşine pentru dumneata.

— N-are a face, răspunse Habarnam.

În clipa aceea, în cameră intră cu pas uşor încă o prichinduţă şi, profitând de zăpăceala generală, se strecură drept spre scara care ducea sus. Observând-o, Habarnam se năpusti şi era gata s-o smucească de mână, când ea se opri şi privindu-i de sus, îi trecu energic degetul pe la nas:

— Ei, ei, mai încet! Nu-i nevoie să stau la coadă, eu sunt poetă!

Întâmpinând o împotrivire atât de neaşteptată, Habarnam rămase cu gura căscată de uimire, iar poeta, folosindu-se de ezitarea lui, îi întoarse spatele şi porni să urce fără grabă scara.

— Cine a zis că e? Cine e? întrebă Habarnam arătând dezorientat cu degetul spre scară.

— O poetă. Scrie poezii, îi explicară prichinduţele.

— Aa..., făcu tărăgănând Habarnam. Nu e mare lucru. Avem şi noi un poet, mi-a fost prieten. L-am învăţat odată să scrie poezii, acuma însă poate singur.

— Ah! ce interesant! Aşadar şi dumneata ai fost poet?

— Am fost.

— Ah, ce extraordinar eşti! Ai fost şi pictor, şi poet...

— Şi muzician, adăugă Habarnam plin de importanţă.

— Recită-ne una din poeziile dumitale.

— Mai târziu, mai târziu, răspunse Habarnam, prefăcându-se foarte grăbit.

— Şi cum îl cheamă pe poetul vostru?

— Floricică.

— Vai, ce interesant! începură să bată din palme prichinduţele. Pe poetul vostru îl cheamă Floricică, iar pe poeta noastră o cheamă Floare-de-colţ. Nu-i aşa că-i frumos?

— Oarecum, conveni Habarnam.

— Vă place numele ăsta?

— Într-o oarecare măsură.

— Şi ce mai poezii scrie! spuneau prichinduţele. Ce poezii minunate! Duceţi-vă sus că o să recite, fără îndoială, din poeziile ei. Suntem curioase dacă o să vă placă.

— Mă rog, am să mă duc, cedă Habarnam.

Când ajunse el sus, Acuarelă tocmai termina portretul lui Ochi-albaştri, iar Floare-de-colţ şedea pe divan lângă Guslă şi discuta cu el despre muzică. Habarnam îşi puse o mână la spate şi începu să se plimbe prin cameră, aruncând priviri pieziş e către poetă.

— Ce te tot mişti dintr-o parte în alta ca o pendulă? îi zise Floare- de-colţ. Stai jos, te rog, că încep să-mi joace ochii în cap.

— Ia nu mai face dumneata pe stăpâna, răspunse Habarnam cu grosolănie. Că acuşi îi poruncesc lui Acuarelă să nu-ţi picteze portretul!

— Chiar aşa? Adică poate el să-ţi poruncească într-adevăr? se răsuci Floare-de-colţ către Acuarelă.

— Poate. Poate orice, răspunse Acuarelă, care mânuia de zor pensula şi nici nu auzise vorbele lui Habarnam.

— Bineînţeles că pot, se înfoie Habarnam. Toţi trebuie să asculte de mine, pentru că eu sunt cel mai grozav.

Auzind că Habarnam dispune de o asemenea autoritate printre prichindei, Floare-de-colţ se gândi să-l îmbuneze:

— Spune-mi, te rog, mi se pare că dumneata eşti cel care a născocit balonul?

— Păi, cine altul?

— Cândva o să scriu nişte versuri despre dumneata.

— Ar fi foarte bine! pufni Habarnam.

— Nu mai spune! zise Floare-de-colţ. Dar nu ştii ce fel de versuri scriu eu. Vrei să-ţi recit vreo poezie?

— Bine, recită, deveni binevoitor Habarnam.

— O să-ţi recit o poezie compusă de curând despre un ţânţar. Ascultă:

Un ţânţar am prins cândva,
Ta-ra, ta-ra, ta-ra, ra!
Îl iubesc pe ţânţărel,
Tri-liu, le-la, tri-liu, lel!
Milă mi-e că s-a-ntristat,
Gâza asta mică. Nu, mai bine cred c-ar fi
Să-mi prind o furnică.
Fumicuţa-i şi ea tristă,
Să se plimbe-ar vrea, departe…
Decât să-mi pierd cu ei vremea,
Mai bine citesc o carte.

— Bravo, bravo! exclamă Acuarelă şi începu chiar să bată din palme.

— Foarte bune versuri, încuviinţă Guslă. În ele este vorba nu numai despre ţânţar, dar şi de faptul că este mai bine să citeşti o carte. Astea sunt nişte versuri folositoare.

— Mai ascultaţi încă ceva, spuse poeta şi recită alte versuri, în care nu mai era vorba despre ţânţar, ci despre o libelulă; de astă dată poezia se termina nu cu "Mai bine citesc o carte," ci "Să m-apuc mai bine-ar fi să-mi cos o rochiţă".

Apoi au urmat nişte versuri despre o musculiţă, care se terminau cu cuvintele: "Să m-apuc mai bine-ar fi mâinile să-mi spăl". În cele din urmă au fost citite versuri despre: "Să m-apuc mai bine-ar fi să spăl duşumeaua".

În timpul acesta Acuarelă termină portretul lui Ochi-albaştri. Toată lumea se îngrămădi în jur şi începu să-şi arate entuziasmul:

— Admirabil! Minunat! Fermecător!

— Drăguţule, n-ai putea să mă pictezi şi pe mine, tot aşa, cu rochie albastră? i se adresă Floare-de-colţ lui Acuarelă.

— De ce cu rochie albastră, când dumneata ai una verde? întrebă nedumerit Acuarelă?

— Dar, dragul meu, doar pentru dumneata e totuna. Rochia e verde iar dumneata o faci albastră. Aş fi îmbrăcat o rochie albastră dacă ştiam că Ochi-albaştri o să iasă aşa de frumos în albastru.

— Bine, căzu de acord Acuarelă.

— Şi ochii, te rog, să mi-i faci albaştri.

— Dar ai ochi căprui, obiectă Acuarelă.

— Ei, dragul meu, ce te costă pe dumneata? Dacă poţi face în locul rochiei verzi una albastră, de ce n-ai putea face în locul ochilor căprui — ochi albaştri?

— Asta e cu totul altceva, răspunse Acuarelă. Dumneata, dacă vrei, poţi să îmbraci o rochie albastră, însă, oricât de mult ai dori, n-o să-ţi poţi lipi nişte ochi albaştri.

— Ah, asta e! Ei, atunci, fă-mi ochi căprui, dar desenează-i mai mari.

— Ochii dumitale sunt şi aşa foarte mari.

— Ei, numai un piculeţ! Aş vrea să fie mai mari decât sunt. Iar genele ceva mai lungi.

— Bine.

— Şi părul să mi-l faci auriu. Că părul meu, oricum, e ca şi auriu! se rugă Floare-de-colţ.

— Asta se poate, conveni Acuarelă.

El începu s-o picteze, dar una-două poeta sărea de la locul ei, dădea fuga până la portret şi striga:

— Ochii puţin mai mari! Încă, încă, încă! Mai lungeşte genele! Gura ceva mai mică... încă, încă!

Rezultatul a fost că ochii au ieşit enormi, cum nu există aievea, guriţa — cât vârful unui ac cu gămălie, părul — ca de aur curat, totul având o foarte vagă asemănare cu realitatea. Dar poetei el îi plăcu nespus şi declară că de un portret mai bun nici nu are nevoie.

CAPITOLUL XXI
Întoarcerea lui Şurubel şi a lui Piuliţă

Purtându-şi cu grijă portretul, Floare-de-colţ coborî scara şi prichinduţele o înconjurară imediat.

Toate fură de părere că portretul ei este mult mai frumos decât ale lui Fulg-de-nea şi Ochi-albaştri, dar că asemănarea e considerabil mai puţin reuşită decât a acelora.

— Prostuţelor, le spuse Floare-de-colţ. Ce e mai important pentru noi: frumuseţea sau asemănarea?

— Se-nţelege că frumuseţea! au răspuns prichinduţele.

În vremea asta au năvălit în cameră, gâfâind, Rândunica şi Pisicuţa.

— Vai, ce nenorocire! strigară ele. Ah! simţim că leşinăm!

— Ce s-a întâmplat? se speriară cu toatele.

— Azi ne-am dus la spital…, începu să povestească Rândunica...

— ... să-i ducem pe la gazde pe prichindeii care trebuiau externaţi, continuă Pisicuţa.

— ... însă Mierinana ne-a spus că ei au şi plecat, o întrerupse Rândunica.

— ... atunci noi am rugat-o să ne dea alţi prichindei, reluă Pisicuţa şi se porni să vorbească repede ca să n-o mai întrerupă Rândunica: atunci Mierinana ni i-a dat pe Probabil şi pe Grăbilă, însă când am ieşit în stradă, ei au luat-o la goană şi s-au urcat într-un pom.

— Le e teamă să nu-i muştruluim, înţelegeţi? interveni grăbită Rândunica şi izbucni în râs.

— Mare nevoie avem noi să-i muştruluim pe unii ca ci! se strâmbă cu dispreţ Pisicuţa. Şi unde sunt acum? întrebă Ochi-albaştri.

— Au rămas în pom, spuse Rândunica. Te pomeneşti că s-apucă să culeagă merele!...

— Haideţi, să vedem, propuse Fulg-de-nea.

Într-adevăr, Probabil şi Grăbilă stăteau pe o creangă şi se străduiau să rupă un măr. Îl tot răsuceau încercând să-l desprindă din codiţă. Deodată dădură cu ochii de grupul prichinduţelor, care se opriseră ceva mai departe şi-i priveau curioase. Văzând atâta atenţie din partea prichinduţelor, Probabil şi Grăbilă porniră cu şi mai multă râvnă să răsucească mărul. Probabil încercă chiar să-i roadă codiţa cu dinţii.

— Uu, n-aţi rupt încă nici un măr! se auzi un glas de jos.

Probabil şi Grăbilă se uitară într-acolo şi văzură o prichinduţă cu ochi albaştri, care-i privea zâmbind.

— Tacă-ţi gura, tu, aia cu ochi albaştri! bombăni Probabil. Ce, crezi că-i aşa de uşor să rupi un măr?

— Dar dacă vă dăm un fierăstrău n-o să vă fie mai uşor?

— Auzi vorbă! Dă-ne fierăstrăul şi-o să vezi!... răspunse Grăbilă.

Ochi-albaştri dădu fuga până la casa vecină şi-i aduse lui Grăbilă un fierăstrău. Într-un minut codiţa a fost fierăstruită şi mărul s-a prăvălit la pământ.

— Ia haideţi, prichinduţelor, hai să culegem merele! strigă Ochi-albaştri. Prichindeii s-au hotărât să ne ajute.

Câteva prichinduţe au alergat la mărul căzut şi l-au rostogolit până în cea mai apropiată curte.

În Oraşul Verde, sub fiecare casă se afla o pivniţă pentru păstrarea fructelor şi legumelor. Aducând mărul lângă casă, prichinduţele au deschis o uşă aşezată la nivelul solului şi împinseră mărul prin uşa asta. Dincolo de uşă se aflau nişte jgheaburi din scândură pe care mărul se rostogoli singur în pivniţă. O dată treaba terminată prichinduţele o luară la fugă înapoi, şi se întâlniră cu alte prichinduţe, care rostogoleau un alt măr.

Munca era în toi. Sosi în goana mare şi Libelula. Făcuse rost de un ferăstrău, îşi schimbase rochiţa cu nişte pantalonaşi, pe care-i purta când juca volei, şi se urcă şi ea în copac. Văzând ferăstrăul din mâinile ci, Probabil îi strigă:

— Hei! Ia dă fierăstrăul încoace. Tu nu te pricepi.

— Că numai tu te-ai pricepe! îi răspunse arţăgoasă Libelula.

Ea se aşeză pe o creangă şi muşcându-şi buza, se apucă să

ferăstruiască codiţa unui măr. Probabil îi arunca priviri pline de invidie; după un timp însă spuse:

— Hai să lucrăm împreună: întâi lucrezi tu şi mă odihnesc cu, după aceea lucrez eu şi te odihneşti tu.

— În regulă, acceptă Libelula.

Între timp veniră în fugă câteva prichinduţe din casa în care se afla garajul şi îndată se răspândi vestea despre dispariţia lui Şurubel şi Piuliţă. Ele povestiră cum că Şurubel şi Piuliţă plecaseră dis-de-dimineaţă în Oraşul Zmeelor şi nu se întorseseră nici până acum.

— Aţi văzut, începu să trăncănească Rândunica, v-am spus eu! În curând toţi prichindeii or să fugă în Oraşul Zmeelor. Nu le place lor în oraşul nostru.

— N-au decât să fugă, spuse Ochi-albaştri. Noi n-o să silim pe nimeni să rămână aici dacă nu va dori.

Discuţiile despre viclenia lui Şurubel şi a lui Piuliţă s-au prelungit până seara. Rândunica şi Pisicuţa păreau chiar mulţumite că ei o şterseseră şi râdeau cu răutate.

Când speranţa în întoarcerea lui Şurubel şi Piuliţă se risipi complet, se ivi în capătul străzii o maşină. Şuierând şi trosnind aceasta străbătu strada. Prichinduţele lăsară lucrul şi alergară în urma ei. Înaintea tuturor se aflau Rândunica şi Pisicuţa, care începură să strige:

— Şurubel şi Piuliţă s-au întors! S-au întors Şurubel şi Piuliţă! Dar imediat se opriră şi spuseră: Tăcere! Nu trebuie să alergăm în urma maşinii. Le-am da un rău exemplu prichindeilor.

Când s-au apropiat de garaj prichinduţele au văzut că, în afară de Şurubel şi Piuliţă, venise şi Covrig.

— Dar ăsta cine e? zise revoltată Pisicuţa. Nu cumva e Covrig, cel din Oraşul Zmeelor? Dumneata de ce-ai venit, Covrig? Noi nu te-am invitat.

— Mare scofală! răspunse Covrig. Chiar am eu mare nevoie de invitaţia voastră!

— Ce "mare scofală"! spuse Rândunica. Noi nu venim la voi, aşa că nici voi nu veniţi la noi.

— Păi, n-aveţi decât să veniţi. De ce să nu veniţi? Că doar noi nu vă alungăm.

— Cum adică, nu ne alungaţi? Ne-aţi invitat la pomul de iarnă şi după aceea aţi început să ne bateţi cu bulgări de

zăpadă!

— Şi ce-i cu asta? Bătaia cu zăpadă era o joacă. Trebuia să ne bateţi şi voi cu zăpadă!

— Ar fi trebuit să înţelegeţi că prichinduţelor nu le place să pună mâna pe zăpadă!

— Ei, am greşit şi noi puţin, ridică din umeri Covrig. N-am bănuit că voi o să începeţi să scânciţi şi o să vă supăraţi pentru toată viaţa.

— Nu-i adevărat, voi v-aţi supărat pentru toată viaţa! De ce l-aţi trimis la noi pe Cuişor? Ştiţi ce trăsnăi a făcut el aici?

— Noi nu răspundem pentru Cuişor, se dezvinovăţi Covrig. Asta şi la noi face tot soiul de boacăne. Îl înfruntăm dar degeaba, nu-l putem îndrepta. Nu l-am trimis noi. El a acţionat aici din proprie iniţiativă.

— „A acţionat"! mormăi Pisicuţa. Cică asta înseamnă a acţiona! Nu, acum nu mai vrem noi să mai avem de-a face cu voi. N-avem nevoie de voi. Acum avem şi noi prichindeii noştri.

— Ei, atunci nici eu nu vreau să am de-a face cu voi. Mă doare-n cot. N-am făcut decât să-i aduc pe Şurubel şi Piuliţă, iar acuma mă urc în maşină şi plec înapoi.

Covrig se supără şi se îndepărtă. Dar nu ca să plece. Văzând că Şurubel şi Piuliţă începuseră să repare automobilul, se apucă să le ajute. Pornirea aceasta prietenească o arată orice şofer. Când vede pe cineva reparând maşina, oricare şofer se apropie îndată şi începe să cerceteze, să strângă un şurub sau o piuliţă, ori pur şi simplu să dea sfaturi.

Aşa că au meşterit toţi trei până noaptea târziu, dar n-au izbutit să-i dea de capăt, deoarece era necesară o reparaţie foarte serioasă.

CAPITOLUL XXII
Minunile mecanizării

A doua zi dimineaţa Ochi-albaştri veni la spital şi-i povesti Mierinanei că prichindeii externaţi nu se bat pe stradă, ci, dimpotrivă, au o comportare exemplară, ba chiar le ajută pe prichinduţe la culesul merelor. Mierinana spuse:

— E bine că le-aţi găsit prichindeilor o ocupaţie potrivită. Vă rog să-i înscrieţi la lucru şi pe Posibil şi pe Zăpăcilă, care se

externează astăzi.

— N-ai putea să mai externezi vreunul? se rugă Ochi-albaştri. E păcat să stea sub cheie, când există pentru ei o muncă atât de interesantă.

— Doar i-am externat ieri, peste rând, pe Probabil şi Grăbilă, răspunse Mierinana. Nu vă ajunge?

— Nu ne ajunge.

— Ei, bine, îl mai pot externa pe Tăcutul. E foarte liniştit şi nu m-a plictisit cu nici un fel de rugăminţi.

— Şi pe mai cine?

Mierinana îşi puse ochelarii şi-şi aruncă ochii pe listă.

— Ar mai fi Gogoaşă şi Limonadă. Şi ei sunt liniştiţi. Deşi, dacă e să spunem adevărul, Gogoaşă n-ar trebui externat pentru că mănâncă prea multe dulciuri. N-am reuşit să-l dezvăţ de acest obicei prost. Şi dacă numai ar mânca! Nu, el îşi umple toate buzunarele cu dulciuri, ba mai ascunde şi pe sub pernă. Dar nu-i nimic, poate că aerul curat îi va mai tăia pofta de mâncare. Iar Limonadă ar trebui şi el să mai fie ţinut aici, drept pedeapsă că bea prea multă apă gazoasă cu sirop. Totuşi, îi vom externa pentru că s-au arătat foarte politicoşi.

Mierinana începu din nou să cerceteze lista.

— Glonţişor e prea devreme să fie externat, spuse ea, încă nu i s-a tămăduit piciorul. Doar Glonţişor e cel cu adevărat bolnav aici.

— Dar Dondănel? întrebă Ochi-albaştri.

— Nu, nu! exclamă Mierinana. E un subiect de care nici nu vreau să aud. Bombăneşte întruna, mereu e nemulţumit de ceva. Pe toţi îi calcă pe nervi. N-are decât să stea aici pentru nătângia lui, deşi, sincer vorbind, mi-ar face plăcere să scap de el şi de acest insuportabil Pilulă, care, nu se ştie de ce, se crede medic şi încearcă să-mi dovedească mereu că aplic metode greşite de vindecare. Dacă se poate spune aşa ceva despre mine! Îţi stă mintea-n loc!

— Atunci externează-i pe amândoi, să nu te mai plictisească, propuse Ochi-albaştri.

— A, ba nu! Pentru nimic în lume! Ştii dumneata, draga mea, ce mi-a spus de curând acest dezgustător Pilulă? Mi-a spus că în loc să-i vindec pe bolnavi, eu, dimpotrivă, îi îmbolnăvesc pe cei sănătoşi. Ce grosolănie! Nu, am să-l ţin aici până la termenul stabilit. N-o să plece nici cu o clipă mai devreme. Şi pe

Dondănel de asemenea.

Astfel, Ochi-albaştri izbuti ca, în afară de Posibil şi Zăpăcilă, să fie externaţi Tăcutul, Gogoaşă şi Limonadă. Rămaseră în spital doar Glonţişor, Dondănel şi Pilulă. Glonţişor îndura în tăcere această nedreptate, deoarece piciorul îl mai durea încă, dar Dondănel şi Pilulă, înfuriaţi la culme, au declarat că dacă nu vor fi externaţi până spre scară, vor organiza o evadare.

Şurubel, Piuliţă şi Covrig se treziră cu noaptea-n cap şi se apucară din nou de repararea automobilului. Soarele se înălţase binişor când, în sfârşit, motorul hârâi şi maşina se puse în mişcare. Cei trei prieteni se hotărâră să facă o plimbare de probă.

După câteva ocoluri în jurul casei, ridicând nori de praf, ci ieşiră pe poartă şi porniră val-vârtej în lungul străzii. Curând le zăriră pe prichinduţele care culegeau fructe, într-un măr se aflau Grăbilă, Zăpăcilă, Probabil şi Posibil. Alături, într-un păr lucrau Guslă, Tăcutul şi Libelula. Prichinduţele rostogoleau merele în toate direcţiile. Habarnam se învârtea printre cei ce lucrau şi răcnea tot felul de comenzi:

— Cinci persoane acolo, cinci aici! Ţineţi de mărul ăsta, rostogoliţi-l! Daţi-vă înapoi, lua-v-ar naiba, acuşi cade para. Hei, voi cei de sus, anunţaţi din vreme! Împrăştiaţi-vă, că altfel nu-mi asum răspunderea!

Toiul s-ar fi putut petrece fără tevatură, dar lui Habarnam i se părea că dacă el nu va mai face gălăgie, orice activitate va înceta.

Limonadă şi Gogoaşă zoreau şi ci. Rostogoleau o pară, dar para se încăpăţâna s-o ia mereu în altă parte decât în cea către care ar fi trebuit. Oricine ştie că forma unei pere nu seamănă câtuşi de puţin cu cea a unui mar şi dacă e împinsă înainte, ca se va tot plimba pe acelaşi loc, învârtindu-se în cerc. Pe deasupra, para asta mai era şi foarte moale. Căzând din copac se strivise, iar Gogoaşă şi Limonadă, tot plimbând-o, îi zdrobiseră rotunjimile de toi. Drept urmare se mâzgăliseră din cap până-n picioare cu zeamă dulce şi tot timpul îşi lingeau mâinile.

— Voi ce vă învârtiţi pe loc cu para aia? Aţi strivit-o toată! le strigă Habarnam. Sau poate vreţi să stoarceţi tot siropul din ea? Vă arăt eu vouă sirop!

Din automobilul oprit Şurubel şi Piuliţă admirau acest

tablou.

— Hei, Habarnam! îi strigă Şurubel. De ce nu folosiţi mecanizarea?

— Ia lăsaţi-ne în pace! îi repezi Habarnam. Aici n-ai unde să te învârţi de mere şi lor le arde de mecanizare!... De unde să iau mecanizarea?

— Păi, uite, o maşină este deja aici, răspunse Covrig.

— Şi ce, maşina-i mecanizare?

— Bineînţeles că-i mecanizare. O să transportăm merele şi perele cu maşina.

— Am înţeles! exclamă Habarnam. Îţi merge mintea! Ei, haide, trage sub copac, că imediat aruncăm un măr în maşină.

— Stai puţin, nu se poate aşa, spuse Şurubel. Dacă o să arunci merele în maşină, direct din copac, striveşti şi merele, şi maşina.

— Şi-atunci cum, după părerea ta, o să cărăm merele pe braţe din copac?

— De ce pe braţe? O să le coborâm cu o frânghie.

— Am înţeles!... începu să ţipe Habarnam. Ei, prichinduţelor, aduceţi o frânghie!

Prichinduţele aduseră repede o frânghie. Habarnam o luă şi începu s-o învârtă în mâini. O privea nedumerit, neştiind ce să facă cu ea.

Apoi se îmbăţoşă ca şi cam ar fi ajuns la o concluzie, i-o întinse lui Şurubel şi-i zise:

— Haide, la treabă.

Şurubel aruncă frânghia pe după una dintre crengile mărului şi-i ceru lui Grăbilă să-i lege capătul de sus de codiţa mărului. Chemă apoi câteva prichinduţe să ţină de celălalt capăt.

— Acuma acţionează cu ferăstrăul! îi strigă lui Grăbilă.

Peste câteva minute codiţa era tăiată şi mărul stătea agăţat de frânghie. Şurubel îl povăţui pe Covrig să tragă maşina chiar sub mărul ce atârna de sus. Prichinduţele începură să dea drumul încet frânghiei. Mărul se lăsă exact în coşul maşinii. Frânghia fu dezlegată şi maşina transportă mărul într-o curte.

— Acum să aducem şi cealaltă maşină, spuse Covrig.

Cu maşina lor porniră în goană spre garajul unde rămăsese automobilul lui Covrig.

Peste câteva minute se întoarseră cu cele două maşini. Una

dintre ele transporta merele, cealaltă perele.

— Aţi văzut minunile mecanizării? se lăuda Habarnam. Vouă, prichinduţelor, vezi bine, nici prin gând nu v-a trecut aşa ceva.

CAPITOLUL XXIII
Evadarea

Mecanizarea a uşurat considerabil munca, şi activitatea se învioră. Ambele maşini alergau încoace şi încolo, transportând fructele spre pivniţe.

Merele şi perele erau cărate bucată cu bucată, iar prunele câte cinci la un transport. Datorită mecanizării o mare parte din prichinduţe nu mai avură ce face, dar în loc să stea cu braţele încrucişate, ele aranjară în stradă două chioşcuri. La unul aduseră apă gazoasă cu sirop, la celălalt — plăcinte, fel de fel de prăjituri, covrigei împletiţi şi bomboane. Acuma fiecare dintre cei ce munceau putea să ia o gustare sau să bea ceva într-o clipă de răgaz.

Imediat Gogoaşă dădu asaltul la chioşcul cu plăcinte şi bomboane, iar Limonadă atacă apa gazoasă cu sirop. Nimeni nu-i mai putea desprinde de chioşcuri.

Deodată se întâmplă ceva neaşteptat. În depărtare răsunară nişte strigăte asurzitoare şi toţi cei care munceau îl văzură pe doctorul Pilulă alergând în capătul străzii. În urma lui gonea întregul personal de deservire al spitalului, în frunte cu Mierinana. Pilulă era aproape în pielea goală, adică avea pe el doar ochelarii şi nişte chiloţi. Ajungând la copac el se căţără pe trunchiul acestuia.

— De ce-ai fugit, bolnavule? strigă Mierinana când se apropie de copac.

— Eu nu mai sunt bolnav, îi răspunse Pilulă, încercând să se strecoare cât mai sus cu putinţă.

— Cum, nu eşti bolnav? Noi nu ţi-am făcut încă externarea! spunea Mierinana cu răsuflarea tăiată de alergătură.

— Păi, m-am externat singur, surâse Pilulă, scoţând limba spre ea.

— Ah, obraznicule! Să ştii că nu-ţi dăm hainele.

— Nici n-am nevoie, răspunse Pilulă râzându-i în nas.

— O să răceşti şi-o să te îmbolnăveşti.
— Chiar dac-o să mă îmbolnăvesc — tot n-am să mă întorc la voi.
— Ruşine! exclamă Mierinana. Eşti doctor dar nu respecţi medicina.
Ea se întoarse înălţându-şi cu mândrie capul şi se îndepărtă. În urma ei o porni agale tot personalul de deservire.
Când văzu că nu-l mai ameninţă nici o primejdie, Pilulă coborî din copac.
Prichinduţele îl înconjurară şi începură să-l întrebe cu compătimire:
— Nu ţi-e frig? O să răceşti! Vrei să-ţi aducem ceva de îmbrăcat?
— Aduceţi, conveni Pilulă.
Puf-de-păpădie dădu fuga până acasă şi aduse un sarafan verde cu dunguliţe.
— Ce-i ăsta? se miră Pilulă. Nu vreau să mă îmbrac în rochiţă! O să mă ia toată lumea drept prichinduţă.
— Şi ce dacă? Parcă-i rău să fii prichinduţă?
— E rău.
— De ce? Aşa socoţi dumneata, că suntem rele?
— Nu, voi sunteţi bune... se fâstâci Pilulă, dar prichindeii sunt mai buni.
— Spune-ne, mă rog, prin ce anume sunt ei mai buni?
— Bineînţeles că sunt mai buni. Noi îl avem pe Guslă. Ştiţi ce muzicant e Guslă? Numai să-l auziţi cântând la piculină!
— L-am auzit. Însă şi la noi sunt multe prichinduţe care cântă la harpă.
— Dar noi îl avem pe Acuarelă. Dac-aţi vedea ce portrete pictează el!
— Am văzul. Dar voi aveţi unul singur ca Acuarelă, pe când la noi fiecare prichinduţă poate desena şi chiar broda cu aţă de toate culorile. Ia uite, dumneata ai putea broda o veveriţă atât de frumoasă ca aceasta de pe şorţuleţul meu? întrebă Veveriţa.
— N-aş putea, recunoscu Pilulă.
— Ei, vezi, în schimb, fiecare dintre noi poate broda ce doreşti — o veveriţă, un iepuraş.
— Bine, bine! se lăsă păgubaş Pilulă şi se apucă să-şi tragă pe el sarafanul.
După ce-l îmbrăcă cu greu, începu să întindă mâinile, să

ridice picioarele, privindu-se din toate părţile. Văzându-l pe Pilulă într-un veşmânt atât de neobişnuit, Habarnam pufni în râs. După el se luară şi ceilalţi prichindei.

— Cum de nu vă e ruşine? se revoltă Pisicuţa. Ce-i de râs aici?

Dar râsul nu contenea. Văzând în jurul său numai chipuri vesele, Pilulă îşi scoase sarafanul.

— Vai, de ce faci asta?... căutau să-l înduplece prichinduţele.

— Nu-i nevoie! anunţă cu hotărâre Pilulă. În curând mi se vor aduce hainele mele.

— N-o să ţi le dea Mierinana. E foarte severă.

Drept răspuns, Pilulă nu făcu decât să zâmbească misterios

Când Mierinana şi tot personalul de deservire se întoarseră la spital, constatară imediat dispariţia lui Dondănel. Dădură năvală la magazie şi găsiră lipsă două rânduri de îmbrăcăminte. În magazie rămăseseră doar hainele lui Glonţişor.

Acum s-a dat pe faţă planul evadării conceput de Dondănel şi doctorul Pilulă. Conform acestui plan doctorul Pilulă trebuia să fugă, îmbrăcat sumar, sărind pe fereastră. Conspiratorii îşi făcuseră socoteala că întreg personalul spitalului va da năvală în urmărirea lui, şi atunci Dondănel va pătrunde cu uşurinţă în magazie, de unde va şterpeli hainele lui şi ale lui Pilulă. Planul lor se confirmase în toate detaliile.

Mierinana îl căută încă multă vreme pe Dondănel cu îmbrăcămintea pe care o furase şi, atâta vreme cât durară căutările, acesta stătu ascuns într-o tufă de brusturi.

Cu toate că şederea sub frunzele de brusture nu era un lucru prea plăcut, Dondănel nu mai putea de bucurie că-şi recăpătase libertatea. El privea cu desfătare cerul albastru, transparent, firicelele de iarbă proaspătă şi verde.

Pe chipul lui apăru chiar un zâmbet. Şi se jură că niciodată în viaţă nu va mai bombăni, că va fi mulţumit de toatc câte sunt pe lume, dacă nu va mai nimeri din nou în spital.

În cele din urmă o văzu pe Mierinana dispărând înlăuntrul spitalului. Atunci ieşi binişor din ascunzătoare, îl căută pe Pilulă şi-i dădu îmbrăcămintea.

— Primeşte-ţi hainele, tovarăşe de suferinţă, spuse Dondănel, întinzându-i legătura pe care o ţinea în mână.

Pilulă se repezi să-şi îmbrăţişeze prietenul. Deveniseră buni amici în timpul şederii în spital.

Pilulă se îmbrăcă în grabă.

Zăpăcilă, Probabil, Şurubel şi alţi prichindei făcură cerc. în jurul lui Dondănel şi-l felicitară cu prilejul reuşitei sale evadări din spital. Cu toţii erau miraţi de înfăţişarea veselă a acestuia.

— Pentru prima dată îl văd pe Dondănel zâmbind! zise Gogoaşă.

Prichinduţele stăteau şi ele pe-aproape şi-l cercetau cu priviri pline de curiozitate pe Dondănel.

— Cum te cheamă? îl întrebă Puf-de-păpădie.

— Dondănel.

— Glumeşti!

— Să mor dacă glumesc! De ce crezi aşa ceva?

— Ai un chip atât de blând, de prietenos. Nu ţi se potriveşte numele ăsta.

Gura lui Dondănel se întinse până aproape de urechi.

— Mai bine zis nu mă potrivesc cu cu numele ăsta, glumi el.

— Vrei să te urci în copac? îi propuse Pisicuţa.

— E voie?

— De ce să nu fie voie? O să-ţi aducem un fierăstrău şi o să lucrezi împreună cu toţi ceilalţi.

— Şi mie îmi trebuie un fierăstrău, ceru doctorul Pilulă.

— N-ai merita, pentru că le nesocoteşti pe prichinduţe, dar noi te iertăm, spuse Pisicuţa.

Prichinduţele mai aduseră încă două fierăstraie, aşa că Dondănel şi doctorul Pilulă se alăturară celor ce munceau. Dondănel spunea că e mult mai plăcut să te caţări în copaci, decât, să stai încuiat la Mierinana.

— Şi pe deasupra şi foarte folositor, adăugă doctorul Pilulă.

El considera că sus aerul e mult mai curat şi mai bogat în oxigen decât jos. De aceea Dondănel şi doctorul Pilulă lucrau

chiar în vârful copacului.

CAPITOLUL XXIV
Raţionalizarea făcută de Acuarelă

A doua zi munca la culesul merelor şi perelor continuă. Pe străzile oraşului apăru a treia maşină — automobilul cu aburi şi opt roţi al lui Elice.

Problema era că în Oraşul Zmeelor fusese observată dispariţia lui Covrig. Localnicii ştiau că el îi dusese cu maşina pe Şurubel şi Piuliţă în Oraşul Verde şi deoarece nu se întorsese din această călătorie, începură cu toţii să-l roage pe Elice să plece să afle dacă nu cumva i s-a întâmplat vreo nenorocire. Ajungând în Oraşul Verde, Elice îl văzu pe Covrig ajutând cu maşina sa la culesul fructelor şi nu rezistă nici el ispitei de a se alătura celor ce lucrau.

Locuitorii din Oraşul Zmeelor îl aşteptară până scara, dar el nu se întoarse nici a doua zi. În oraş se răspândiră cele mai năstruşnice zvonuri. Unii spuneau că pe drumul spre Oraşul Verde se pripăşise Baba-Cloanţa-picior-de-os, care mănâncă pe oricine-i iese-n cale. Alţii susţineau că nu-i vorba de Baba-Cloanţa-picior-de-os, ci de însuşi Kaşcei-cel-fără-de-moarte. În fine, alţii se străduiau să demonstreze că nu există nici un Kaşcei-fără-de-moarte, ci doar un balaur cu trei capete, al cărui sălaş nu e pe drum, ci chiar în interiorul Oraşului Verde. În fiecare zi balaurul ăsta înghite câte o prichinduţă, iar dacă apare pe-acolo vreun prichindel îl mănâncă pe acesta, pentru că prichindeii sunt mai gustoşi decât prichinduţele.

Când s-a întins zvonul despre balaurul cu trei capete, nici un locuitor din Oraşul Zmeelor nu s-a mai încumetat să plece la prichinduţe şi să afle ce se petrece acolo. Fiecare socotea că e mult mai înţelept să stai acasă la tine. Totuşi, nu trecu mult şi se găsi un viteaz, care declară că el se va duce în Oraşul Verde şi va lămuri totul. Acesta era prea bine cunoscutul Cuişor, despre care s-a mai vorbit în această istorie demnă de crezare.

Locuitorii din Oraşul Zmeelor ştiau cât de nesăbuit e Cuişor şi că era în stare să se avânte drept în gura nesăţiosului balaur. Se rugară cu toţii de el să nu se ducă, dar Cuişor nici nu vru să

audă. El spuse că se simte foarte vinovat faţă de prichinduţe şi are mustrări de conştiinţă. De aceea vrea să-şi repare greşeala — se va duce în oraşul lor şi va scuipa exact pe coada balaurului, drept care acesta va pieri, punându-se astfel capăt nelegiuirilor. De unde aflase Cuişor că balaurii mor dintr-o astfel de pricină — nu ştia nimeni.

Cuişor plecă. Unii îl compătimeau şi-l plângeau dinainte. Alţii spuneau că nu există vreun motiv de întristare, deoarece fără el va fi un huligan mai puţin şi mai multă linişte în oraş.

— Bine, dar şi noi suntem vinovaţi că nu i-am făcut educaţie, spuneau cei dintâi.

— Să faci educaţie unuia ca el! răspundeau ceilalţi. Pe ăsta nu-l educă decât mormântul.

Din discuţia asta se vedea clar că primii erau cei cărora Cuişor nu apucase încă să le facă vreun pocinog; ceilalţi însă erau dintre cei cărora le făcuse pocinoage zdravene.

După cum era şi de aşteptat, Cuişor nu se întoarse şi atunci toată lumea din oraş dădu crezare zvonurilor despre balaur, în legătură cu care începură să povestească cele mai extraordinare născociri. Fiecare îi mai adăuga câte un cap, astfel că, de unde la început avea doar trei capete, ajunsese acum la o sută.

Bineînţeles, toate acestea erau scorneli. Unii, cei mai isteţi dintre cititori, au ghicit şi singuri de ce nu s-a întors Cuişor, iar celor care încă n-au ghicit, le putem destăinui noi: Cuişor n-a fost câtuşi de puţin înghiţit de balaur, deoarece balaurul n-a înghiţit pe nimeni, şi de fapt nici n-a existat vreodată. Pur şi simplu, Cuişor s-a entuziasmat de frumuseţea muncii. L-a cuprins şi pe el dorinţa de a se sui în copac şi de a lucra cu ferăstrăul. Căci aşa ceva e deosebit de interesant şi, pe deasupra, şi periculos. Cine oare, dintre prichindei, ar da înapoi în faţa unui pericol?

În acest timp numai Acuarelă stătea acasă şi picta portrete. Toate prichinduţele doreau să li se facă portretul şi îl sleiră de puteri cu pretenţiile lor. Fiecare dintre ele vroia să fie neapărat cea mai frumoasă. În zadar le demonstra Acuarelă că oricare persoană este frumoasă în felul său şi că ochii mici au farmecul lor. Nu! Toate prichinduţele pretindeau să aibă neapărat ochi mari, gene lungi, sprâncene arcuite, gură mică. În cele din urmă Acuarelă încetă să mai explice, picta aşa cum i se pretindea. Ba

chiar îi convenea mai mult, deoarece nu stârnea discuţii inutile şi pe deasupra observă că poate aplica o raţionalizare în problema portretelor.

Deoarece toate pretindeau acelaşi lucru, Acuarelă hotărî să-şi confecţioneze un aşa zis traforaj. Luă o bucată de carton gros şi decupa din ea o pereche de ochi mari, nişte sprâncene lungi, arcuite perfect, un năsuc drept, foarte delicat, două buze micuţe, o bărbie scurtă cu gropiţă, iar în părţi, urechiuşele mici, ordonate. Deasupra lor tăie o pieptănătură înfoiată, iar dedesubt — un gât delicat şi două mânuţe cu degeţele lungi. Confecţionând acest traforaj, el proceda la pregătirea din timp a şabloanelor.

Ce-i acela un şablon va deveni imediat clar pentru oricine. Aplicând traforajul pe o coală de hârtie, Acuarelă ungea cu vopsea roşie locul în care erau decupate buzele. Astfel, pe hârtie apărea îndată desenul acestora. După aceea el dădea cu vopsea de culoarea pielii nasul, urechile şi mâinile, apoi vopsea părul mai închis sau mai deschis, ochii căprui sau albaştri. În felul acesta se obţineau şabloanele.

Acuarelă îşi făcu o serie întreagă de asemenea şabloane. Dacă prichinduţa avea ochi albaştri şi păr blond — el lua şablonul cu ochi albaştri şi păr blond, completa ceva pentru asemănare şi portretul era gata. Dacă prichinduţa avea părul şi ochii de culoare închisă, Acuarelă avea un şablon şi pentru această situaţie.

El desenă o mulţime de asemenea portrete-şablon. Această perfecţionare îi spori foarte mult viteza de lucru. În plus, sesiză faptul că după un traforaj confecţionat de mâna experimentată a maestrului, oricare dintre prichindei putea pregăti şabloane, şi-l atrase pe Probabil în această acţiune. Probabil vopsea cu succes, după traforaj, cu culori potrivite şablonul, iar şabloanele lui nu erau cu nimic mai prejos decât acelea pregătite de însuşi Acuarelă. Această diviziune a muncii între Acuarelă şi Probabil a accelerat şi mai mult producţia, fapt care avea o uriaşă importanţă, întrucât numărul celor care doreau să-şi comande portretul nu se micşora, ci creştea cu fiecare zi.

Probabil se fălea teribil cu noua sa îndeletnicire. Când vorbea de el şi Acuarelă, spunea cu mândrie: "Noi — pictorii", însă în ceea ce-l privea pe Acuarelă, acesta nu era deloc mulţumit de munca sa şi o numea, nu se ştie de ce, mâzgăleală.

El spunea că dintre toate portretele pe care le pictase în Oraşul Verde, adevărate opere de artă puteau fi socotite numai cele ale lui Fulg-de-nea şi Ochi-albaştri, celelalte fiind bune doar pentru acoperit oalele şi cratiţele.

Opinia aceasta nu era împărtăşită, de altminteri, de posesoarele portretelor. Prichinduţelor le plăcea că arătau frumoase, iar asemănarea, spuneau ele, e ceva lipsit de importanţă. Orice lucru poate fi apreciat din unghiuri diferite.

CAPITOLUL XXV
Tratamentul lui Glonţişor

După evadarea lui Pilulă şi Dondănel, întregul personal al spitalului se ocupa de tratamentul singurului bolnav — Glonţişor — care, văzând câtă atenţie dau toţi cei din jur persoanei sale, începu să se răsfeţe.

Ba pretindea să i se pregătească pentru dejun o supă de bomboane şi pilaf din marmeladă; ba comanda chiflele din fragi cu sos de ciuperci, deşi ştie oricine că astfel de chiftele nu există; ba poruncea să i se aducă piure de mere, iar când îi aduceau piureul de mere, spunea că el ceruse cvas de pere; însă când i se aducea cvasul, zicea că miroase a ceapă; dar câte şi mai câte nu născocea!

Îngrijitoarele se istoviseră îndeplinindu-i capriciile. Ele spuneau că niciodată n-au avut un asemenea bolnav, că ăsta nu-i bolnav ci o adevărată pedeapsă, şi că ar fi timpul să se însănătoşească o dată, ce Dumnezeu!

În fiecare dimineaţă Glonţişor trimitea pe una din îngrijitoare să-l caute prin oraş pe Strop, câinele său. Şi când îngrijitoarea, sfârşită de cât bătuse străzile oraşului, se întorcea la spital cu speranţa că el uitase de câine, Glonţişor se răstea la ea:

— Ei, l-ai găsit?

— Păi, nu-i nicăieri.

— Se vede treaba că nici nu l-ai căutat!

— Vai, pe cuvânt de onoare, am cutreierat toate străzile!

— Atunci de ce nu te-am auzit strigându-l? Hai, du-te din nou şi caută-l!

— Sărmana îngrijitoare ieşea pe poartă şi neştiind în ce

parte s-o apuce, striga din vreme în vreme:

— Strop! Stropişor! Luate-ar naiba!

— Deşi ştia că strigătele acestea nu vor folosi la nimic, îndeplinea totuşi pretenţiile lui Glonţişor, pentru că, după părerea ei, asta îl linişte a pe bolnav. Pe altă îngrijitoare Glonţişor o trimitea să pândească ce fac ceilalţi prichindei şi să-i raporteze totul de trei ori pe zi: dimineaţa, la prânz şi seara. Pe a treia îngrijitoare o punea să-i spună, din zori până la căderea nopţii, poveşti, şi dacă acestea i se păreau neinteresante, o alunga şi pretindea să i se trimită altă îngrijitoare, care ştia basme mai bune. Se supăra grozav dacă nici unul dintre tovarăşii săi nu venea să-l viziteze. Iar când venea vreunul, îl alunga şi spunea că-l împiedică să asculte poveşti.

Mierinana vedea că apucăturile bolnavului devin din zi în zi tot mai urâte şi spunea că s-a făcut de douăzeci de ori mai rău decât Dondănel şi Pilulă la un loc. Pe bolnav nu l-ar fi putut ajuta altceva decât externarea din spital, însă tot îl mai durea piciorul. Pe deasupra Glonţişor însuşi a contribuit la înrăutăţirea stării sale.

Într-o dimineaţă, de cum deschise ochii, i se păru că nu-l mai doare piciorul. Sări din pat şi începu să alerge prin salon, dar nu făcu nici zece paşi şi căzu răsucindu-şi piciorul. Bietul de el a fost dus pe braţe până în pal. Imediat i-a apărut o umflătură, iar către scară i-a crescut şi temperatura. Mierinana îşi petrecu toată noaptea la căpătâiul lui, fără să închidă un ochi. Datorită strădaniilor ei umflătura dădu înapoi, dar vindecarea piciorului fu mult întârziată.

În sfârşit bolnavului i se îngădui să se ridice câte puţin din pat. Rezemat în cârjă şi ţinându-se cu mâna de perete, Glonţişor se deplasa cu greu prin salon şi învăţa treptat să meargă. După aceea i se permise să iasă în curte pentru o oră şi să se plimbe, însoţit de o îngrijitoare, în jurul spitalului. Datorită acestor plimbări comportarea bolnavului se îmbunătăţi, deveni mai puţin nervos, doar când venea timpul să se întoarcă în salon, Glonţişor îşi ieşea din fire şi striga: "Nu mă duc!" şi o ameninţa pe îngrijitoare cu cârja. Atunci era necesar ca bolnavul să fie luat pe sus şi dus în pat cu forţa.

Datorită acestor măsuri energice, vindecarea sa progresă rapid şi în scurtă vreme Glonţişor fu anunţat că peste o zi va fi eliberat din spital. Prichindeii şi prichinduţele au primit cu

bucurie vestea cea bună.

În ziua hotărâtă toată populaţia se adună la intrarea spitalului. Salutară cu toţii însănătoşirea bolnavului, îi oferiră flori, iar el spuse:

— Iată că suntem iarăşi împreună. Lipsesc numai Ştietot şi Strop al meu.

— Nu-i nimic, îl consolau prichinduţele, desigur, or să vină şi Ştietot şi Strop.

— Cum or să vină, aşa... singuri? răspunse Glonţişor. Trebuie căutaţi.

— Da, spuse Habarnam, va trebui să-l căutăm pe prostul acela de Ştietot, altfel, fără noi, se pierde în lumea largă.

— Dar de ce-i zici prost? ripostă doctorul Pilulă.

— Fără îndoială că e prost, şi pe deasupra şi fricos, răspunse Habarnam.

— Ba nu-i fricos deloc..., începu Dondănel.

Însă Habarnam îl întrerupse:

— Tu să taci! Cine e cel mai mare la noi, tu sau cu? Sau poate, vrei să ajungi din nou la spital?

Auzind de spital Dondănel tăcu. Fulg-de-nea zise:

— Noi vom organiza pentru duminică un bal, cu ocazia însănătoşirii tuturor bolnavilor, şi după aceea n-aveţi decât să porniţi în căutarea prostului vostru de Ştietot. Iar după ce-l găsiţi, mai organizăm un bal. Asta va fi minunat.

— Splendid! Splendid! se bucurau cu toţii.

Nu ştia nimeni de ce se bucurau mai mult: de posibilitatea de a-l găsi pe Ştietot sau pentru că vor organiza încă un bal cu acest prilej. Problema, însă, a rămas nelămurită.

Munca la culesul fructelor s-a terminat. Toate pivniţele erau pline până-n tavan, însă în copaci au mai rămas destule mere, pere şi prune. S-a hotărât ca acestea să fie făcute cadou prichindeilor din Oraşul Zmeelor.

Se apucară toţi cu râvnă de pregătirile pentru bal. Unii curăţau ringul de dans, adică un loc rotund pe care-l năpădise iarba, alţii aşezau în jurul ringului bănci. Zăpăcilă, Tăcutul şi Cuişor, înarmaţi cu topoare, se apucară să ridice, alături de ring, un foişor cu etaj pentru orchestră. Alţi prichindei construiau chioşcuri pentru apă minerală, îngheţată şi alte dulciuri. Toată munca asta se desfăşura în sunetul muzicii, deoarece Guslă alesese zece harpiste dintre cele mai talentate şi organizase o

orchestră. Începură imediat şi repetiţiile.

Cel mai uimitor din toate era că tocmai Cuişor muncea cu mai multă însufleţire. Îndeplinea toate sarcinile care i se încredinţau, renunţase la orice năzbâtii. Parcă devenise altul.

— E, frumos din partea dumitale că ne ajuţi, îi spuse Pisicuţa.

— Păi, de ce să nu vă ajut? răspunse Cuişor. Dacă e nevoie să fac ceva, poate să-mi plesnească şi căpăţâna şi nu mă las până nu izbutesc.

— Dumneata faci totul cu atâta zel, că pur şi simplu e o plăcere să te privească cineva, spunea Rândunica. După câte se vede, îţi place să munceşti.

— Îmi place foarte mult, recunoscu Cuişor, îmi place să fac mereu câte ceva. Când nu am ce face, nu ştiu ce să fac şi încep să fac ceea ce n-ar trebui cu nici un chip să fac. Din asta ies numai prostii pentru care, câteodată, capăt şi câte o ciocăneală.

Cuişor îşi smiorcăi cu zgomot nasul şi se şterse cu mâna.

— Ce fel de ciocăneală? întrebă Pisicuţa.

— Ei, o trepanaţie.

— Ce înseamnă trepanaţie?

— Ei, adică o încasez.

— Oh, sărmanul! exclamă Pisicuţa. Atunci ar fi bine să nu mai faci ce n-ar trebui să faci. Mai bine, rămâi la noi. Aici o să se găsească întotdeauna câte ceva de lucru pentru dumneata: un gard de reparat, un geam spart de înlocuit...

— Bine, se învoi Cuişor.

— Dar la balul nostru vii?

— Pot să vin?

— De ce să nu poţi? Numai să te speli ca lumea, să te piepteni ordonat şi pofteşte. Eşti invitatul nostru.

— Bine, am să vin. Vă mulţumesc.

Pisicuţei îi plăcu foarte mult felul politicos în care-i vorbise Cuişor, spunându-i, tot el, chiar şi "mulţumesc". Îmbujorată de plăcere, o trase mai la o parte pe Rândunica şi-i şopti:

— N-o să fie deloc greu să-l educăm.

— Pe ăsta trebuie să-l lauzi mai des, răspunse Rândunica. Îi prieşte. Ori de câte ori face pozne — trebuie certat, iar dacă face bun — trebuie lăudat şi atunci se va strădui mereu să facă ceva bun, pentru a fi lăudat din nou. În afară de asta trebuie învăţat bunele maniere, n-ai văzut cât de nedelicat îşi smiorcăie

nasul?

— Pe deasupra, trebuie lucrai asupra vocabularului său, reluă Pisicuţa. Ai auzit ce cuvinte întrebuinţează: căpăţână, prostie, ciocăneală! Va trebui să urmărim felul cum vorbeşte şi să-l dezvăţăm cu încetul de cuvintele urâte.

Iar Cuişor, încântat de laudele aduse, începu să muncească cu şi mai mare zel. Cui nu-i place să fie lăudat!

CAPITOLUL XXVI
Reîntoarcerea lui Cuişor

Văzând că nu se mai întoarce Cuişor, nici unul din locuitorii Oraşului Zmeelor nu mai avu curajul să plece în Oraşul Verde.

Se răspândi zvonul că balaurul cel cu o sută de capete le va face de petrecanie, în curând, tuturor prichinduţelor, după care se va muta în Oraşul Zmeelor şi va începe să-i înghită pe prichindei. Timpul trecea, însă balaurul nu-şi făcea apariţia, în schimb, se treziră într-o bună dimineaţă în oraş cu un prichindel pe care nu-l cunoştea nimeni. El povesti că, împreună cu prietenii săi, zburase cu un balon şi sărise cu paraşuta în momentul în care balonul era gala să se prăbuşească. Căzuse într-un codru de nepătruns şi de atunci cutreieră câmpiile şi pădurile căutându-şi prietenii, duşi mai departe de balon.

Desigur, cei mai isteţi dintre cititori şi-au dat seama că acest prichindel necunoscut nu era altul decât Ştietot. În loc să se întoarcă acasă liniştit, Ştietot se hotărâse să-şi găsească prietenii.

Locuitorii din Oraşul Zmeelor îi povestiră lui Ştietot că în Oraşul Verde îşi făcuseră apariţia, în urmă cu câteva zile, nişte prichindei, care zburaseră şi ei cu un balon, cu care s-au izbit de pământ. Doi dintre aceştia au venit în Oraşul lor după letconul pentru lipit, apoi au plecat înapoi în Oraşul Verde împreună cu şoferul Covrig. Ştietot începu să-i descoasă despre aceşti doi prichindei.

Când îi fură descrişi şi află că amândoi purtau vestoane de piele, el ghici îndată că era vorba de Şurubel şi Piuliţă. Scriitorul Isteţilă, care se afla şi el de faţă cu vorbitograful său, auzind această discuţie, confirmă că pe prichindei îi chema în adevăr Şurubel şi Piuliţă.

Ştietot se bucură foarte tare. El spuse că va pleca imediat spre Oraşul Verde, şi ceru să i se arate drumul. La aceste vorbe localnicii se posomorâră, sfătuindu-l să nu se ducă acolo, deoarece în Oraşul Verde sălăşluieşte un balaur cu o sută de capete, care le hăpăie pe prichinduţe, dar mai ales pe prichindei.

— Nu ştiu cum se face, dar cu n-am întâlnit niciodată balauri cu o sută de capete! zâmbi neîncrezător Ştietot.

— Ba da! Ba da! începură cu toţii să dea din mâini către el. Dar pe Covrig al nostru cine l-a terminat? Doar au trecut atâtea zile de când i-a dus în Oraşul Verde pe Şurubel şi Piuliţă şi de întors — nici gând!

— Dar pe Elice cine l-a dat gata? întrebară alţii. A plecat în Oraşul Verde după Covrig şi nu s-a mai întors nici el. Şi ce minunat mecanic era! Ştia să facă de toate.

— Dar pe Cuişor cine l-a înfulecat? întrebară ceilalţi. Ei, de ăsta, cel puţin, nu ne pare rău, pentru că, la drept vorbind, era un ticălos de prichindel, dar, cu toate astea, trebuie să-l fi mâncat şi pe el cineva!

Ştietot şovăi puţin. Apoi spuse:

— Ştiinţa nu pomeneşte nimic despre existenţa balaurilor cu o sută de capete. Înseamnă că ei nu există.

Isteţilă îl contrazise:

— Dar ştiinţa nu pomeneşte nici că nu există balauri. Aşadar, s-ar putea să existe. De vreme ce lumea vorbeşte despre ei, se poate trage concluzia că ceva-ceva există.

— Dar despre Baba-Cloanţa lumea vorbeşte, răspunse Ştietot.

— Şi adică, după părerea dumitale, Baba Cloanţa nu există?

— Bineînţeles că nu există.

— Lasă-te păgubaş, asta sunt basme!

— Ba nu-s deloc basme. Baba-Cloanţa-i basm.

Hotărât, Ştietot decise să pornească spre Oraşul Verde, şi oricât au încercat localnicii să-l facă să se răzgândească, el a ţinut-o pe-a lui.

Nemaiavând ce-i face, prichindeii îl hrăniră bine, apoi îl conduseră până la marginea oraşului şi-i arătară drumul către Oraşul Verde. Socoteau cu toţii că se duce la o moarte sigură, şi-şi luau rămas-bun de la el cu lacrimi în ochi.

În vremea asta, departe, pe drum, apăru un nor de praf. Se

apropia cu repeziciune şi devenea tot mai mare. Prichindeii se împrăştiară care încotro, se ascunseră prin case şi-şi scoteau doar capul pe fereastră. Erau cu toţii încredinţaţi că balaurul cu o sută de capete vine năprasnic spre ei. Numai Ştietot nu se sperie şi rămase în mijlocul străzii.

În curând văzură cu toţii că se apropiau de oraş, unul după altul, trei automobile. Acestea ridicaseră norul de praf de pe drum. În prima maşină se afla un măr mare, cu coaja roşie; în cea de-a doua — o pară bine coaptă; într-a treia maşină, aşezate stivă — cinci prune. Ajungând în dreptul lui Ştietot maşinile se opriră şi din ele se dădură jos Covrig, Elice şi Cuişor. Văzând asta prichindeii năvăliră de prin case şi începură să-i îmbrăţişeze pe Covrig şi pe Elice, ba chiar şi pe Cuişor. Îi întrebară despre balaur, şi când auziră că nu există nici un fel de balaur şi nici n-a fost vreunul, rămaseră grozav de miraţi.

— Atunci unde-aţi dispărui atâta vreme? îi întrebară.

— Am ajutat la culesul fructelor, răspunse Cuişor.

Răspunsul acesta aduse surâsul pe feţele tuturor.

— Alţii poate că au ajutat, dar tu, de bună seamă că ai stat tot timpul agăţat de garduri şi ai spart geamurile caselor! spuse cu ironie Isteţilă.

— Ba uite că nu! răspunse Cuişor cu ciudă. Am ajutat şi eu. Eu m-am... cum se spune... m-am... reeducat!...

Elice şi Covrig confirmară că într-adevăr Cuişor se reeducase şi povestiră apoi că prichinduţele au rămas foarte mulţumite de munca lui şi le-au dăruit pentru asta, celor din Oraşul Zmeelor, o mulţime de mere, pere şi prune.

Toţi prichindeii se bucurară, căci tuturor le plăceau foarte mult fructele.

Aflând că Ştietot pornise spre Oraşul Verde, Covrig se oferi să-l ducă cu maşina lui şi plecară îndată.

Locuitorii din Oraşul Zmeelor forfoteau veseli pe străzi. Erau bucuroşi cu toţii că nu există nici un balaur, că s-au întors Covrig şi Elice şi mai ales că fusese reeducat Cuişor. Erau şi unii care nu credeau deloc în această reeducare şi-l urmăreau cu îngrijorare, temându-se ca nu cumva să le spargă iar geamurile. Peste un timp îl văzură pe Cuişor la râu. Numai în chiloţei, şedea pe mal şi-şi spăla hainele.

— Ce ţi-a venit aşa, tam-nesam, să-ţi speli hainele? îl întrebară ei.

— Mâine mă duc la bal, spuse Cuişor. De aceea trebuie să mă îmbrac cât mai curat şi să mă pieptăn.

— Dar ce, prichinduţele dau un bal?

— Dau. Vin acolo şi Covrig, şi Elice. Am fost invitaţi cu toţii.

— Vrei să spui că te-au invitat şi pe tine? îl întrebară neîncrezători prichindeii.

— Păi, cum altfel? Bineînţeles că m-au invitat.

— Bravo! dădură din cap prichindeii. Dacă l-au invitat prichinduţele la bal, înseamnă că a fost cu adevărat reeducat. Cine şi-ar fi putut închipui una ca asta.

CAPITOLUL XXVII
O întâlnire neaşteptată

Pregătirile pentru organizarea balului erau în toi. Foişorul pentru orchestră şi chioşcurile din jurul ringului de dans fuseseră deja construite.

Acuarelă decora foişorul cu cele mai ingenioase desene, iar ceilalţi prichindei vopseau chioşcurile în toate culorile curcubeului. Prichinduţele împodobeau ringul cu flori, steguleţe colorate şi lampioane. Habarnam alerga de colo-colo şi dădea ordine. I se părea că munca se desfăşoară prea încet. Striga, se agita şi nu făcea decât să-i încurce pe ceilalţi. Din fericire, fiecare ştia şi fără el ce are de făcut.

Cineva îşi aminti că ar trebui nişte bănci în jurul ringului, dar nu aveau scânduri pentru aşa ceva. Habarnam era gata să-şi smulgă părul din cap de necaz.

— Uf, strigă el, nu v-a dat prin minte să aduceţi nişte scânduri în plus, şi acuma, poftim, toate maşinile au plecat în Oraşul Zmeelor! Ei, haideţi să dărâmăm vreunul din chioşcuri. Să facem bănci din el.

— În regulă! îl susţinu Probabil şi se şi năpusti cu toporul spre chioşcul cel mai apropiat.

— Auzi vorbă! se supără Acuarelă. De construit — s-a construit, de vopsit — s-a vopsit şi acum să-l dărâmăm!

— Nu-i treaba ta! strigă Probabil. Trebuie şi bănci.

— Dar nu se poate aşa ceva: pe-o parte să construieşti şi pe alta să dărâmi.

— Te-ai apucat să dai dispoziţii? se amestecă în vorbă

Habarnam. Cine-i cel mai mare aici, tu sau eu? S-a spus că trebuie dărâmat — să fie dărâmat!

Nu se ştie cum s-ar fi sfârşit discuţia asta, dacă n-ar fi apărut în depărtare o maşină.

— S-a întors Covrig! începură să strige toţi cu bucurie. Acum se vor putea aduce scânduri şi nu va mai trebui dărâmat chioşcul.

Maşina se apropie. Din cabină coborî Covrig. În urma lui apăru încă un prichindel. Toţi îl priveau cu uimire.

— Fraţilor, păi ăsta-i Ştietot al nostru! strigă doctorul Pilulă.

— A venit Ştietot! porni să urle Zăpăcilă.

Prichindeii făcură imediat cerc în jurul lui Ştietot, începură să-l îmbrăţişeze, să-l sărute.

— În sfârşit, te-am găsit! spuneau ei.

— Adică cum — voi m-aţi găsit pe mine? se miră Ştietot. După părerea mea, eu v-am găsit pe voi!

— Da, da, aşa e, tu ne-ai găsit, dar noi credeam că ne-ai părăsit pentru totdeauna!

— Eu v-am părăsit? se miră iarăşi Ştietot. După părerea mea — voi m-aţi părăsit!

— Ba tu ai sărit cu paraşuta, iar noi am rămas, răspunse Gogoaşă.

— Păi, de ce-aţi rămas? N-am dat eu comanda să sară toţi? Trebuia să săriţi după mine, pentru că balonul, oricum nu mai putea zbura multă vreme, dar voi, desigur, v-aţi speriat, v-a fost teamă.

— Da, da, ne-am speriat..., încuviinţară cu toţii din cap.

— Bineînţeles că ne-am speriat! spuse Habarnam. Ne-a fost teamă să sărim. Ar fi interesant să lămurim cine s-a speriat cel dintâi?

— Cine? întrebă Posibil. Tu, probabil, te-ai şi speriat cel dintâi.

— Eu? se miră Habarnam.

— Bineînţeles că tu! începură să strige îndată cu toţii. Cine a spus că nu trebuie să sărim? N-ai spus tu?

— Ei bine, eu, recunoscu Habarnam. Dar de ce m-aţi ascultat?

— Just! zâmbi Ştietot. Aţi şi găsit pe cine să ascultaţi! Parcă voi nu ştiţi că Habarnam e-un măgar?

— Ei poftim, îşi desfăcu mâinile a nedumerire Habarnam, acuma iese că aş fi măgar!

— Şi fricos, adăugă Limonadă.

— Şi pe deasupra şi mincinos, intră în vorbă şi Gogoaşă.

— Mă rog, când am minţit eu? se miră Habarnam.

— Dar cine spunea că tu ai născocit balonul? întrebă Gogoaşă.

— Da de unde, da de unde! începu să-şi agite mâinile Habarnam. N-am inventat eu nici un balon. Ştietot a născocit balonul.

— Dar cine spunea că tu eşti mai mare peste noi? trecu la asalt Limonadă.

— Eu să fiu mai mare? Eu, pur şi simplu, nu sunt nimic, se justifica Habarnam.

— Iar noi, pur şi simplu, scuipăm pe tine. Ptiu! Acum Ştietot e mai mare peste noi! continua să strige Limonadă.

Prichinduţele, care auziseră toată discuţia asta, începură să râdă cu poftă. Văzuseră şi ele că Habarnam e un lăudăros oarecare. Stăncuţa şi Bondocica dădură fuga să le povestească tuturor că Habarnam e un mincinos şi că balonul nu l-a inventat el — ci Ştietot.

Ochi-albaştri se apropie de Habarnam şi-i spuse cu dispreţ:

— De ce ne-ai minţit? Noi te-am crezut, am crezut că eşti într-adevăr inteligent, cinstit, curajos, şi când colo s-a dovedit că nu eşti decât un biet mincinos şi un fricos demn de dispreţ!

Plină de mândrie ea îi întoarse spatele şi se apropie de Ştietot, în jurul căruia se şi adunaseră o mulţime de prichinduţe. Toate îl priveau cu interes şi erau numai ochi şi urechi.

— Spune-ne, e adevărat că atunci când zbori cu balonul, pământul, văzut de acolo, pare doar cât o plăcintă de mare? îl întrebă Veveriţa pe Ştietot.

— Nu, nu-i adevărat, răspunse Ştietot. Pământul este foarte mare, şi oricât de sus te-ai ridica cu balonul, el pare şi mai mare, deoarece cu cât sui ţi se deschide o vedere mai largă.

— Dar spune-mi, le rog, e adevărat că norii sunt foarte tari, astfel că în timpul zborului, aţi fost nevoiţi să-i despicaţi cu toporul? întrebă Ochi-albaştri.

— Nici asta nu-i adevărat, răspunse Ştietot. Norii sunt moi, ca acrul, pentru că sunt formaţi din ceaţă, şi nu-i deloc nevoie să fie despicaţi cu toporul.

Prichinduţele îl întrebară apoi pe Ştietot, dacă e adevărat că baloanele trebuie umplute cu abur, dacă e adevărat că un balon poate zbura cu susul în jos, dacă e adevărat că, în timpul zborului era un ger de o mie şi o zecime de grade. Ştietot răspunse că toate sunt neadevăruri şi întrebă:

— Dar cine v-a îndrugat prostiile astea?
— Habarnam, răspunse Iepurica şi izbucni în râs.
Se întoarseră cu toţii spre Habarnam şi începură să râdă în hohote. Habarnam se înroşi tot de ruşine şi ar fi fost bucuros să-l înghită pământul. El o rupse la fugă şi se ascunse într-un desiş de păpădie.
"O să stau aici, printre păpădii, şi n-o să ies decât atunci când or să uite de istoria asta", hotărî el.
Ştietot dorea tare mult să viziteze Oraşul Verde. Ochi-albaştri, Fulg-de-nea şi alte prichinduţe îl însoţiră ca să-i arate tot ce era demn de văzut. Ştietot cercetă cu atenţie podul de peste râu, apoi se opri la conductele din tulpini de stuf. Se interesă îndeosebi cum sunt construite conductele şi fântânile arteziene. Prichinduţele îi povestiră în amănunt cum au fost construite conductele şi cum trebuie făcute artezienele, pentru ca apa să ţâşnească în sus şi nu în jos. Lui Ştietot îi plăcu ordinea exemplară şi curăţenia absolută care domnea peste tot la prichinduţe. El le lăudă pentru faptul că acopereau până şi trotuarele străzilor cu covoraşe. Prichinduţele se bucurară şi începură să-l invite pe Ştietot prin case, pentru a vedea şi felul cum sunt aranjate interioarele. Şi înăuntru era la fel de bine şi curat ca şi pe din afară. Într-una din case Ştietot văzu un dulap cu cărţi şi spuse că, atunci când se va întoarce acasă, îşi va face şi el un dulap pentru cărţi.
— Dar ce, dumneata n-ai dulap pentru cărţi? îl întrebară prichinduţele.
— N-am, recunoscu Ştietot.
— Atunci unde-ţi păstrezi cărţile?
Ştietot se mulţumi să ridice din umeri. Îi era ruşine să mărturisească adevărul că acasă la el cărţile zăceau pur şi simplu pe masă, alteori sub masă, iar câteodată chiar şi sub pat.
Desigur, lui Ştietot îi stârniră interesul şi pepenii. Prichinduţele îi povestiră despre Fir-de-pai şi Ştietot spuse că ar dori s-o cunoască. O găsiră şi i-o prezentară. Ştietot revărsă asupra ei o ploaie de întrebări. Fir-de-pai îi vorbi despre munca sa la cultivarea diferitelor fructe şi legume. Ştietot o asculta foarte atent şi chiar îşi nota câte ceva în carneţelul său de însemnări.
— Asta-i cu adevărat un prichindel înţelept, spuneau prichinduţele. Se vede cât de colo că-i place să tragă învăţătură

din orice.
Cât despre Habarnam, bineînţeles că se plictisise să tot stea în desişul de păpădie. Mai ieşea din când în când de acolo, dar de amare clipe avea parte atunci. Prichinduţele nu-i dădeau nici un fel de atenţie, ca şi cum nici n-ar fi existat, în schimb prichindeii îl hărţuiau fără încetare.
— Habarnam-mincinosul! strigau ei. Habarnam-lăudărosul! Habarnam-fricosul!
"Nu, se vede că încă n-au uitat!" îşi zicea cu obidă Habarnam şi se năpustea înapoi printre păpădii.
După un timp iarăşi ieşea şi totul se repeta ca mai înainte. În cele din urmă îşi zise:
"De acum n-am să mai ies! Trebuie să fiu tare. Trebuie să fiu tare şi să stau aici chiar şi până mâine. O să ies numai după ce va începe balul."

CAPITOLUL XXVIII
Împăcarea

A doua zi avu loc balul aşteptat cu atâta nerăbdare de toţi. În apropierea ringului de dans se înălţau, în toată splendoarea lor, chioşcurile frumos împodobite.
Ele străluceau în culori vii, întocmai unor căsuţe din turtă dulce. Pe deasupra ringului erau întinse sforicele de care atârnau mici lampioane şi steguleţe. Steguleţe şi lampioane asemănătoare erau agăţate în toţi copacii din jur. Fiecare copac semăna cu un brad gătit de anul nou.
La primul etaj al foişorului, din belşug împodobit cu flori, se instalase orchestra. Instrumentul prichinduţelor era harpa. Puteau fi văzute harpe foarte mici, care trebuiau purtate pe palmă; altele, puţin mai mari, erau ţinute pe genunchi; erau şi harpe mari, aşezate pe podea; iar una dintre ele era cu adevărat uriaşă: pentru a cânta la ea trebuia să te urci pe o scăriţă.
Deşi nu se înserase încă, toată suflarea era adunată în jurul ringului, aşteptându-i pe invitaţii din Oraşul Zmeelor. Cel dintâi sosi Cuişor. Cămăşuţa strălucea pe el, era spălat şi pieptănat. E adevărat că în creştetul capului rămăsese un vârtej ca o creastă de cocoş, dar, oricum, se vedea că avusese de furcă cu pieptănătura.

— Uite, acuma arăţi ca un adevărat prichindel, îi spuse Pisicuţa. Probabil că-ţi place şi dumitale când eşti aşa de gătit şi curăţel.

— Bineînţeles, fu de acord Cuişor, netezindu-şi cămaşa.

Îndată după Cuişor sosiră Elice şi Covrig, iar în urma lor începură să-şi facă apariţia şi alţi locuitori din Oraşul Zmeelor.

Cu toate că nimeni nu-i chemase, fiecare se scuza că a venit doar să mulţumească prichinduţelor pentru fructe, dar pe loc primeau invitaţia de a rămâne la bal.

Habarnam stătu pitit, într-adevăr, în desişul de păpădii, până începu balul. În realitate, el nu stătea pitit ci se întinsese pe iarbă, adică, la drept vorbind, dormea, însă, îndată ce văzu că prichindeii încep să se adune, ieşi de acolo şi o porni direct spre ring.

De cum îl văzură, aceştia începură să strige:

— A, mincinosule, ai şi sosit? Hai, vino şi povesteşte cum zburai tu cu picioarele în sus!

— Haide, spune cum ai mâncat tu pilaf de nori! începu să strige Gogoaşă.

Habarnam se simţi grozav de jignit. El întoarse spatele tuturor şi porni încotro vedea cu ochii. Prichindeii continuau să râdă şi să strige în urma lui, dar el nu-i mai auzea.

Mergând la întâmplare, se trezi la marginea oraşului, se izbi de un gard şi-şi făcu un cucui în frunte. Oprindu-se, îşi ridică privirea şi văzu că pe gard scria: "Habarnam e măgar!"

"Ei, poftim! zise el. Acum au începui să apară şi inscripţii pe garduri despre mine."

Nu există cuvinte care să arate mila teribilă ce-l cuprinse pe Habarnam pentru propria-i persoană!

Se propti cu fruntea în gard şi lacrimile porniră să-i curgă şiroaie.

— Vai, cât sunt de nefericit! spunea el. Toţi râd de mine! Toţi mă dispreţuiesc! Şi nimeni, nimeni pe lume nu mă iubeşte!

Stătu multă vreme aşa, cu fruntea lipită de gard, în timp ce lacrimile îi curgeau fără încetare.

Deodată simţi mâna cuiva pe umăr, iar o voce duioasă îi spuse:

— Nu plânge, Habarnam.

Se răsuci şi o văzu pe Ochi-albaştri.

— Nu plânge, repetă ea.

Habarnam îi întoarse spatele, se agăţă cu mâinile de gard şi începu să urle şi mai tare. Ochi-albaştri îl mângâie în tăcere pe umăr. Habarnam îşi smuci umărul, încercând să-i dea jos mâna, ba chiar începu să bată din picioare.

— Ei haide, nu mai fi atât de încăpăţânat! îi zise ea punând multă căldură în glas. Doar eşti un prichindel blând şi bun. Ai vrut să le arăţi şi mai bun şi de aceea ai început să te lauzi şi să ne minţi. Dar de-acum n-o să mai faci aşa ceva. N-o să mai faci?

Habarnam tăcea.

— Hai, spune că n-o să mai faci. Doar eşti bun.

— Nu, eu sunt rău!

— Bine, dar există alţii şi mai răi.

— Nu, eu sunt cel mai rău...

— Nu-i adevărat! Cuişor era şi mai rău decât dumneata. Dumneata n-ai făcut niciodată ticăloşiile pe care le făcea Cuişor şi, până la urmă, s-a îndreptat şi el. Înseamnă că dacă vrei poţi să devii şi dumneata mai bun. Promite că n-ai să mai faci ce-ai făcut şi că ai să-ncepi o viaţă nouă. Să nu ne mai amintim de trecut.

— Ei, mă rog, n-o să mai fac! mormăi Habarnam morocănos.

— Uite, aşa e bine! se bucură Ochi-albaştri. De-acum o să te străduieşti să fii cinstit, curajos, înţelept, o să faci fapte bune şi n-o să mai simţi nevoia să scorneşti tot felul de bazaconii ca să-ţi dai importanţă. Nu-i aşa?

— Aşa e, răspunse Habarnam.

O privi cu tristeţe pe Ochi-albaştri şi-i zâmbi printre lacrimi. Ochi-albaştri îl luă de mână:

— Să mergem acolo unde se află şi ceilalţi.

Curând ajunseră lângă ringul de dans. Gogoaşă, văzându-l pe Habarnam că se întoarce împreună cu Ochi-albaştri răcni cât îl ţinea gura:

— Habarnam-mincinosul! Habamam-măgarul!

— Povesteşte-ne cum ai înghiţit norul! strigă Limonadă.

— Să vă fie ruşine, prichindeilor! se răsti la ei Ochi-albaştri. De ce-l necăjiţi?

— Dar el de ce-a minţit? întrebă Gogoaşă.

— Oare v-a minţit pe voi? se miră Ochi-albaştri. El ne-a minţit pe noi, iar voi aţi tăcut cu toţii, aşa că aţi fost părtaşi la minciuna lui!

— Nici voi nu sunteţi mai buni ca el! exclamă Fulg-de-nea. Ştiaţi că minte şi se laudă şi nimeni nu l-a oprit. Nimeni nu i-a spus că nu e bine să facă aşa ceva. Şi atunci, prin ce sunteţi voi mai buni decât el?

— Dar noi nici nu spunem că suntem mai buni, ridică din umeri Gogoaşă.

— Atunci nu-l mai necăjiţi, de vreme ce nici voi nu sunteţi mai buni! se amestecă în vorbă Pisicuţa. Alţii, în locul vostru, l-ar fi ajutat demult să se îndrepte.

Lui Gogoaşă şi lui Limonadă le fu ruşine şi încetară să-l mai necăjească pe Habarnam.

Rândunica se apropie de el şi-i spuse:

— Bietul de tine! Ai plâns? Te-au necăjit? Aşa sunt prichindeii, nesocotiţi, dar noi o să te apărăm. N-o să permitem nimănui să te necăjească. Se trase puţin într-o parte şi le şopti prichinduţelor: Cu el trebuie să ne purtăm mai blând. A greşit şi a fost pedepsit pentru asta, dar acuma îi pare rău şi o să se poarte frumos.

— Bineînţeles! reluă Pisicuţa. Şi nu e bine să fie provocat. O să se înfurie şi va deveni iarăşi rău. Însă dacă îi vom arăta înţelegere, îşi va simţi cu mai multă putere vina şi se va îndrepta mai repede.

Prichinduţele făcură cerc în jurul lui Habarnam şi căutară să-i arate cât mai multă înţelegere. Habarnam spuse:

— Înainte nu vroiam să am de-a face cu prichinduţele şi credeam că prichindeii sunt mai buni decât ele, dar acuma văd că nu sunt deloc mai buni. Prichindeii n-au făcut altceva decât să mă provoace, iar prichinduţele mi-au luat apărarea. De acuma voi fi întotdeauna prieten cu prichinduţele.

CAPITOLUL XXIX
Balul

Deodată muzica începu să cânte şi se avântară cu toţii la dans.

Grăbilă începu s-o învârtă pe Stăncuţa cea cu părul negru, Ştietot dansa cu Fulg-de-nea, Dondănel cu Rândunica. Şi — cine şi-ar fi putut imagina! — doctorul Pilulă dansa cu Mierinana. Da, da! Mierinana venise şi ea la bal. În locul halatului alb, în care se

obişnuiseră toţi s-o vadă, se îmbrăcase într-o rochie frumoasă, cu floricele şi nu mai semăna deloc cu acea Mierinana severă, care dădea dispoziţii cu atâta autoritate acolo, la spital. Se învârtea în dans cu mâna pe umărul lui Pilulă şi, zâmbind, îi spunea:

— Recunoaşte, totuşi, că metoda noastră de vindecare este mult mai bună decât a voastră. Orice leziune, rană, zgârietură, vânătaie, furuncul, ba chiar abcesele, trebuie unse cu miere. Mierea este o substanţă dezinfectantă foarte bună şi previne supuraţiile.

— Nu pot să fiu de acord cu dumneata, o contrazicea doctorul Pilulă. Toate rănile, zgârieturile, leziunile trebuie unse cu iod. Iodul este un foarte bun dezinfectant şi previne supuraţia.

— Cel puţin fii de acord că iodul dumitale arde pielea, în timp ce tratamentul cu miere este complet nedureros.

— Pot fi de acord că tratamentul cu miere poate fi indicat numai pentru prichinduţe, dar pentru prichindei mierea dumitale nu e bună de nimic.

— De ce? se miră Mierinana.

— Doar ai recunoscut şi dumneata că tratamentul cu miere e nedureros.

— Şi, dumneata ţii neapărat să fie dureros?

— Neapărat, răspunse doctorul Pilulă. Dacă un prichindel sare gardul şi-şi zgârie piciorul, zgârietura trebuie arsă cu iod pentru ca prichindelul să ţină minte că a te căţăra pe garduri e primejdios şi altă dată nu va mai sări gardurile.

— Altă dată el nu va mai sări gardurile ci se va urca pe acoperiş, va cădea şi-şi va sparge capul, spuse Mierinana.

— Atunci îi vom unge capul cu iod şi va ţine minte că urcatul pe acoperiş e la fel de periculos. Iodul are o foarte mare însemnătate educativă.

— Medicul trebuie să aibă în vedere nu importanţa educativă, ci alinarea suferinţelor bolnavului, îi răspunse Mierinana. Cu iodul ăsta al dumitale nu faci decât să-i măreşti suferinţele.

— Medicul trebuie să le aibă în vedere pe toate, spuse Pilulă. Bineînţeles, dumneata, care le tratezi pe prichinduţe, poţi, în general, să nu ai în vedere nimic, dar când îi vei trata pe prichindei…

— Să vorbim mai bine despre altceva, îl întrerupse Mierinana. Cu dumneata e imposibil să dansezi!

— Nu, cu dumneata e imposibil să dansezi!

— Şi nici nu prea eşti politicos!

— Da, sunt nepoliticos, deoarece dumneata susţii în faţa mea nişte opinii de o totală ignoranţă.

— Ba dumneata susţii opinii de o totală ignoranţă! Dumneata nu eşti medic ci un nenorocit de vraci...

— Iar dumneata... dumneata!...

De supărare doctorul Pilulă nu mai putu spune nimic.

Se oprise în mijlocul ringului şi, întocmai unui peşte scos din apă, ba deschidea, ba închidea gura. Perechile de dansatori veneau val-vârtej peste el. Mierinana se simţea şi ea prinsă în înghesuială. Ea îl trase de mânecă:

— Ei, haide, dansează! De ce te-ai oprit? îi încurcăm pe ceilalţi.

Pilulă dădu din mână a lehamite şi porniră să danseze din nou.

Un timp dansară în tăcere, apoi începură iarăşi discuţia despre metodele de vindecare.

Gogoaşă dansa cu Bondocica. Discuţia lor era cu totul diferită de a celor doi.

— Dumitale îţi plac bomboanele? o întrebă Gogoaşă.

— Foarte mult, răspunse Bondocica. Dar dumitale?

— Şi mie. Dar cel mai mult îmi plac prăjiturile.

— Iar mie, mai mult decât orice pe lume îmi place îngheţata.

Şurubel dansa cu Veveriţa.

— Eu visez să învăţ să conduc automobilul, spunea Veveriţa. Multe prichinduţe de la noi au învăţat — înseamnă că voi putea şi eu să învăţ.

— E un lucru foarte simplu, aprobă Şurubel. Întâi trebuie să cuplezi ambreiajul, pe urmă să alimentezi cu gaz...

Habarnam dansa cu Ochi-albaştri. De fapt e doar un fel de a spune că Habarnam dansa. În realitate dansa numai Ochi-albaştri, în timp ce Habarnam ţopăia asemenea unui ţap, o călca pe picioare pe Ochi-albaştri şi-i lovea cu coatele pe ceilalţi.

În cele din urmă Ochi-albaştri spuse:

— Hai să stăm jos, mai bine.

Se aşezară amândoi pe bancă.

— Ştii, mărturisi Habarnam, eu nu ştiu deloc să dansez.

— E bine că recunoşti singur asta, îi răspunse Ochi-albaştri. Altul în locul dumitale ar fi înşirat verzi şi uscate, că-l dor mâinile şi picioarele, pe când dumneata ai spus cinstit că nu ştii. Văd că pot să fiu prietenă cu dumneata.

— Bineînţeles că poţi, fu de acord Habarnam.

— Mie îmi place să fiu prietenă cu prichindeii, spuse Ochi-albaştri. Nu agreez prichinduţele pentru că se laudă cu frumuseţea lor şi-şi pierd timpul în faţa oglinzii.

— Sunt şi prichindei cărora le place să se tot privească în oglindă, răspunse Habarnam.

— Dar dumneata cred că nu eşti din ăştia, Habarnam, nu? Nu-i aşa că nu eşti din ăştia?

— Nu, eu nu sunt din ăştia, răspunse Habarnam. Spusese o minciună, în realitate se învârtea şi el destul de des în fata oglinzii, admirându-se. Ca de altminteri oricare alt prichindel.

— Sunt tare bucuroasă că nu eşti din ăştia, spuse Ochi-albaştri. O să fim prieteni amândoi. Vreau să-ţi fac o propunere nemaipomenită. Hai să ne scriem unul altuia ... scrisori. Întâi o să-mi scrii dumneata o scrisoare şi după aceea o să-ţi scriu eu.

"Na-ţi-o bună!" gândi Habarnam care nu cunoştea decât literele de tipar şi se ruşina grozav de neştiinţa sa.

— Ce nevoie avem de scrisori? mormăi el descumpănit. Doar locuim aproape. Putem să stăm de vorbă şi fără scrisori.

— Ah, ce nesuferit eşti, Habarnam! Nu vrei să faci nimic pentru mine. Doar e atât de interesant să primeşti o scrisoare!

— Ei, bine, fu de acord Habarnam. O să-ţi scriu o scrisoare.

Curând se întunecă. Peste tot se aprinseră sute de lampioane colorate. Scânteiau în copaci şi pe chioşcuri. Unele erau ascunse în iarba de sub pomi, astfel că totul părea învăluit într-o lume de vrajă. Parterul pavilionului pentru orchestră era ascuns de o frumoasă perdea albastră. Pe neaşteptate perdeaua se dădu în lături, descoperindu-le celor de faţă scena.

Pe scenă urcă poeta Floare-de-colţ care strigă:

— Linişte! Faceţi linişte! Imediat va începe concertul. Atenţie!

Se aşezară cu toţii pe bănci şi se pregătiră să asculte.

— Atenţie! continuă să strige Floare-de-colţ. Prima din program sunt eu. O să vă recit noile mele versuri despre

prietenie.
Prichindeii şi prichinduţele începură să bată furtunos din palme. îndată ce aplauzele se potoliră, Guslă făcu semn cu bagheta, orchestra începu să cânte şi Floare-de-colţ îşi recită versurile despre prietenie în acompaniament de muzică. Versurile acestea nu erau cu nimic mai prejos de alte compuneri ale sale şi se încheiau cu cuvintele: "Cu toţii azi să ne-mprietenim, cu toţii să-ntărim prietenia!"
După recitarea versurilor, care plăcură foarte mult tuturor, se produse ansamblul de dansuri. Douăsprezece prichinduţe, gătite cu panglici şi frumoase rochii viu colorate, au executat diferite dansuri, dintre care cel mai bun s-a dovedit a fi unul numit "Napul". Spectatorii au aplaudat îndelung şi au strigat "bis", astfel că "Napul" a fost repetat încă de două ori. După ansamblul de dansuri apăru corul prichindeilor din Oraşul Zmeelor. Corul execută câteva cântece.
Îndată ce corul părăsi scena, Guslă coborî de la etaj alunecând pe un stâlp, veni pe scenă şi începu să strige:
— Făceţi-vă-ncoace, fraţilor! Veniţi lângă mine!
Ştietot cu Grăbilă, doctorul Pilulă şi ceilalţi prieteni ai săi urcară pe scenă.
— Atenţie! anunţă Guslă. Acum se va produce corul prichindeilor din Oraşul Florilor.
Îşi duse piculina la buze şi împreună cu ceilalţi prichindei cântară balada micului greieraş, pe care o compusese poetul Floricică:

Şedea în iarbă-un greieraş,
Asemeni unui pepenaş,
Era verde peste tot,
Era verde peste tot.
Ierbuşoară doar mânca,
De gâze nu s-atingea,
El cu muştele-i prieten,
El cu muştele-i prieten.
Dar deodată se-arătă
Broasca burtă-lacomă,
Şi-l mâncă pe greieraş,
Şi-l mâncă pe greieraş.
Nu gândise, nu ştia,

Şi deloc nu se-aştepta
La acest sfârşit,
La acest sfârşit!

Atât de trist era acest cântecel, încât la final nici cântăreţii nu mai rezistară şi izbucniră în hohote sfâşietoare. Tuturor le părea rău după micul greieraş pe care-l mâncase broasca cea lacomă. Se vărsau şiroaie de lacrimi.

— Şi ce bun era micul greieraş! plângea cu sughiţuri Zăpăcilă.

— Nu se atingea de nimeni şi era prieten cu muştele, spuse Grăbilă.

— Şi drept răsplată l-a mâncat broasca! adăugă Şurubel.
Numai Ştietot nu plângea şi-şi consola prietenii:

— Nu plângeţi, fraţilor! Broasca nu l-a mâncat pe micul greieraş. Nu-i adevărat. Ea a înghiţit o muscă.

— Totuna e..., plângea cu sughiţuri Şurubel. Mie mi-e milă şi de muscă.

— De ce să ne fie milă de muşte? Ele nu fac decât să ne bâzâie pe toţi şi să răspândească molimele. Ia te uită, ce-aţi mai născocit — să plângeţi din pricina unei muşte.

— Dar eu nu plâng din pricina unei muşte, spuse Dondănel. Pur şi simplu mi-am adus aminte cum cântam cântecelul ăsta când eram la noi acasă.

Deodată Habarnam începu să urle cu atâta putere, că de mirare uitară cu toţii să mai plângă şi încercară să-l potolească. Îl întrebară de ce plânge atât de tare, însă Habarnam se smiorcăia şi nu răspundea. În sfârşit, spuse printre sughiţuri:

— Mie... de... Pe... mie de Pe... Mie de Peticel mi s-a făcut dor!

— Cum de te-a apucat aşa, tam-nesam? se mirară cu toţii. Nu ţi-a fost dor până acum şi deodată — nu mai poţi de dor!

— Da! răspunse Habarnam alintându-se. Eu sunt aici, iar Peticel a rămas acasă!

— Ei, lasă, că nu se prăpădeşte Peticel fără tine, spuse Grăbilă.

— Ba da, o să se prăpădească! Ştiu eu că lui îi e dor de mine. Peticel e cel mai bun prieten al meu, iar eu nici măcar nu mi-am luat rămas bun de la el când am plecat cu balonul.

— Păi, de ce nu ţi-ai luat rămas bun?

— Ne certasem şi n-am vrut să-mi iau rămas bun. Când ne-am luat zborul el se uita numai la mine şi-mi făcea semn cu mâna, iar eu, dinadins, m-am întors cu spatele şi n-am vrut să-l privesc. Pe atunci eram mândru pentru că zburam cu balonul, dar acum mă mustră asta... cum îi spune?

— Conştiinţa, îi suflă doctorul Pilulă.

— Întocmai, întocmai, fraţilor, conştiinţa! Dacă mi-aş fi luat rămas bun, mi-ar fi acum mai uşor. Să ne întoarcem acasă, fraţilor, ca să mă împac cu Peticel şi să-mi iau rămas bun de la dânsul.

— Dacă ne întoarcem va trebui să spunem "bun găsit", şi nu "la revedere", zise Ştietot.

— Totuna-i, eu o să-i spun întâi "la revedere" şi după aceea "bun găsit" şi totul va fi bine.

— Prieteni, va trebui s-o pornim înapoi, spuse Guslă. Habarnam vrea acasă.

— Da, fraţilor, şi eu cred că e timpul să mă întorc acasă, zise Pilulă. Păi, dacă se îmbolnăveşte cineva în Oraşul Florilor acuma cât eu lipsesc, n-are cine să-l trateze.

— Ei bine, ne-am plimbat destul, ajunge, hotărî Ştietot. Oricum, cândva tot trebuia să ne întoarcem acasă. Mâine pornim în călătorie.

Balul se sparse. Ochi-albaştri veni lângă Habarnam.

— Iată că a sosit clipa despărţirii, spuse ea cu tristeţe.

— Da..., răspunse încet Habarnam. E timpul să ne întoarcem acasă.

— Aţi stat puţin de tot la noi.

— Aş vrea foarte mult să mai rămân, dar aş vrea să merg şi acasă, zise Habarnam lăsând capul în jos.

Ochi-albaştri rămase o vreme pe gânduri, apoi spuse:

— Desigur, e timpul să te întorci acasă. Ţi-au rămas acolo atâţia prieteni care, fără îndoială, sunt neliniştiţi din cauza dumitale. E bine că nu ţi-ai uitat prietenii.

Stătură o vreme fără să vorbească. Habarnam ar fi vrut să spună ceva, dar nu se ştie de ce, i se ridicase un nod în gât şi cuvintele nu răzbeau în afară. Privea în jos, scurma pământul cu călcâiul şi nu se hotăra să se uite la Ochi-albaştri. Îi era teamă să nu-i observe lacrimile. În sfârşit, amândoi îşi ridicară în acelaşi timp capul. Ochii li se întâlniră.

— Vrei să-ţi cos o trăistuţă pentru drum? întrebă ea.

— Vreau.

A doua zi Ştietot şi prietenii lui porniră la drum. Se hotărâse ca întreaga călătorie să se desfăşoare pe jos. Balonul era spart, repararea lui aproape imposibilă şi pe deasupra nici vântul nu li se arăta prielnic, În fruntea tuturor păşea Ştietot cu busola în mână, în urma lui doctorul Pilulă, apoi Şurubel şi Piuliţă, iar după ei — ceilalţi prichindei. Habarnam mergea în urma tuturor.

Fiecare ducea pe umăr o trăistuţă. Trăistuţele fuseseră cusute anume pentru ei de prichinduţe. În trăistuţe aveau plăcinte pentru drum, precum şi diferite seminţe de fructe, de legume şi flori din acelea care nu existau în Oraşul Florilor. Limonadă avea în fiecare buzunar câte un sâmbure de pepene.

Toate prichinduţele ieşiseră să-i petreacă pe prichindei. Multe dintre ele plângeau.

— Nu plângeţi, le-a spus Ştietot. Cândva o să mai facem un balon şi-o să venim la voi în zbor.

— Să veniţi primăvara, când înfloresc merii! îi sfătuiră prichinduţele. Primăvara e foarte frumos la noi.

Prichinduţele se opriră la marginea oraşului iar prichindeii o porniră pe cărarea dintre tufele de iarbă şi flori de câmp.

— La revedere! La revedere! strigau prichinduţele agitându-şi mâinile.

— La revedere! le răspundeau prichindeii.

Ochi-albaştri doar îşi agita mâna în tăcere.

Curând prichindeii se depărtară atât de mult că glasurile prichinduţelor abia dacă mai ajungeau până la ei.

— Habarnam! Habarnam! începu să strige deodată Ochi-albaştri.

Habarnam se opri.

— Scrisoarea, Habarnam! Scrisoarea!

Habarnam dădu din cap în semn că da şi începu să-şi rotească pălăria.

— M-a auzit! se bucură Ochi-albaştri.

Curând călătorii deveniră ca nişte puncte abia vizibile, iar după aceea dispărură cu totul la o cotitură a drumului. Prichinduţele s-au împrăştiat pe la casele lor. Toate erau mâhnite.

CAPITOLUL XXX
Întoarcerea

Multe zile Ştietot şi prietenii săi osteniră prin păduri şi câmpii până ce, în sfârşit, ajunseră pe locuri cunoscute.

Se opriră pe o colină înaltă de unde putură admira, în toată frumuseţea lui, Oraşul Florilor. Vara se apropia de sfârşit şi străzile erau inundate de mulţimea florilor: crizanteme albe, dalii violete, margarete viu colorate. Prin curţi, presărate asemeni unor fluturi — străluceau frumoasele pansele. Condurii-doamnei, cu florile lor ca focul, se învolburau pe lângă garduri, îmbrăcau pereţii caselor, se iţeau până şi pe acoperişuri. Vântul uşor purta până la ei parfumul delicat al florilor de rezeda sau al romaniţei.

De bucurie Ştietot şi prietenii lui se îmbrăţişară.

Curând, ei păşeau pe străzile oraşului natal. Din toate casele, locuitorii ieşeau grăbiţi să-i vadă pe călătorii noştri. Ştietot şi prietenii lui erau atât de bronzaţi după îndelunga lor pribegie, că la început nimeni nu-i recunoscu.

Deodată cineva strigă:

— Fraţilor, dar ăsta-i Ştietot! Uitaţi-vă la el cum merge în fruntea tuturor!

Îndată porniră exclamaţii din toate părţile:

— Iată-l pe doctorul Pilulă! Şi pe vânătorul Glonţişor, şi pe Zăpăcilă, şi pe Gogoaşă!

Plini de bucurie locuitorii se porniră să strige:

— Ura!

Dar să-i fi văzut când Ştietot şi prietenii săi intrară pe strada Campanulelor! Aici toţi le erau vecini şi vechi cunoştinţe. Strada forfotea de pitici. Prichindeii îi îmbrăţişau şi-i sărutau pe îndrăzneţii călători, iar prichinduţele presărau în calea lor petale de margarete.

Deodată, de undeva năvăli în goană un căţeluş. Începu să latre, să sară în jurul lui Glonţişor şi să-i lingă mâinile.

— Fraţilor, păi, ăsta nu-i altul decât Strop al meu! strigă vânătorul.

Vecinii le povestiră cum, la câteva zile după ce balonul îşi luase zborul, Strop se întorsese acasă. De aceea ei au socotit că Glonţişor şi prietenii lui pieriseră şi nimeni nu mai spera să-i vadă vreodată.

— Ah, credinciosul, bunul meu căţel! îl mângâia Glonţişor. Vasăzică n-ai murit! Iar eu am suferit atâta pentru tine!

În această clipă apăru în celălalt capăt al străzii un alt grup de prichindei, în fruntea tuturor alerga poetul Floricică.

— O poezie! strigară cu toţii. Vrem o poezie imediat!

Prichinduţele începură să bală furtunos din palme, iar câţiva prichindei rostogoliră de undeva un butoi gol, pe care-l aşezară cu fundul în sus, în mijlocul străzii.

Cineva strigă:

— Sus pe butoi, Floricică, şi recită-ne o poezie!

Împins, dus de subţiori, Floricică fu urcat pe butoi. Rămase o clipă pe gânduri, tuşi scurt, apoi întinse mâna spre Ştietot şi prietenii săi şi declamă cu înflăcărare versurile pe care le compusese chiar acolo, stând pe butoi:

Cutezătorilor drumeţi o caldă urare,
Ei au plecat în zbor cu un balon mare,
Dar iată, ne-au făcut figura
Şi s-au întors fără balon — ura!

— Ura-a-a! strigară piticii din toate părţile.

Îl dădură imediat jos de pe butoi pe Floricică. Prichindeii îl prinseră de mâini şi-l purtară pe sus până acasă, iar prichinduţele alergau în urma lui şi aruncau petale de margarete.

Datorită acestor versuri Floricică ajunse atât de celebru, de parcă el însuşi ar fi înfăptuit minunata călătorie.

Drumeţii noştri cutezători au deschis portiţa şi s-au îndreptat spre căsuţa lor, care rămăsese pustie zile de-a rândul. Numai Habarnam rămase singur în stradă. El privi trist în urma mulţimii care se îndepărta, apoi îşi aruncă ochii în jur ca şi cum ar fi căutat pe cineva anume. Dar strada era complet goală. Parcă-i suflase vântul pe toţi. Ochii lui Habarnam se întunecară încă şi mai mult, dar în clipa aceea zări în capătul celălalt al străzii, la umbra unui gard, o siluetă firavă, care rămăsese cu gura căscată şi-l privea cu ochii larg deschişi.

— Peticel! exclamă Habarnam, recunoscându-şi prietenul şi întinse amândouă mâinile spre el.

Peticel chiui de bucurie şi se aruncă spre Habarnam, iar Habarnam alergă în întâmpinarea lui. Cei doi prieteni aproape

că-şi izbiră frunţile unul de altul şi se opriră în mijlocul străzii. Peticel îl privea cu mândrie şi dragoste pe prietenul său, care devenise un călător renumit, iar Habarnam se uita la el cu un zâmbet vinovat. Stătură astfel îndelung cercetându-se unul pe celălalt şi de emoţie nu putură să scoată o vorbă. După aceea se îmbrăţişară cu putere şi din ochii lor începură să curgă lacrimi.

Halal de asemenea întâlnire!

Cu asta renumita călătorie a lui Ştietot şi a prietenilor săi a luat sfârşit. În Oraşul Florilor viaţa începu să se desfăşoare ca mai înainte... adică nu, nu se poate spune că era chiar la fel ca mai înainte.

Din acea zi în care drumeţii noştri cutezători se întoarseră acasă, în oraş nu se vorbea decât despre ei. Toţi locuitorii, prichindei şi prichinduţe, veneau seara în căsuţa lui Ştietot şi ascultau poveşti despre întâmplările lor din Oraşul Verde.

Lui Gogoaşă îi plăcea să-şi amintească de gustoasele plăcinte cu care-l ospătaseră prichinduţele, iar Limonadă se lăuda cu limonada pe care o băuse.

Ştietot povestea despre conductele din tulpini de stuf şi fântânile arteziene, despre podul atât de minunat pe care-l construiseră prichinduţele, precum şi despre pepenii uriaşi pe care îi cultivau ele. Când se vorbea de asta, Limonadă scotea întotdeauna din buzunar câte un sâmbure de pepene şi spunea:

— Cine şi-ar fi putut închipui că dintr-un sâmbure ca ăsta se pot face câteva butoaie cu sirop!

Lui Probabil şi Grăbilă le plăcea cel mai mult să povestească cum lucraseră ei, împreună cu prichinduţele, la culesul recoltei. Şurubel şi Piuliţă vorbeau despre mecanizare, despre prietenii lor — şoferul Covrig şi mecanicul-inventator Elice, la care totul era acţionat de butoane. Plăcerea lui Glonţişor era să descrie cum a fost tratat în spital şi ce minunat doctor este Mierinana, care i-a vindecat atât de bine piciorul scrântit, că acuma poate nu numai să meargă, ci chiar să alerge şi să ţopăie. Ca dovadă Glonţişor începea să sară într-un picior — tocmai pe acela care-i fusese scrântit.

Cu toţii povesteau despre prietenia lor cu prichinduţele. Până şi Tăcutul, de la care cu greu puteai scoate măcar o vorbă, spuse:

— Pe cuvânt de onoare, fraţilor, înainte nici prin gând nu-mi trecea că te poţi împrieteni tot atât de bine cu prichinduţele ca

şi cu prichindeii.
— Tu mai bine-ai tăcea din gură! îi strigă Habarnam. N-am prea băgat de seamă să te fi împrietenit acolo cu cineva.
— Dar tu te-ai împrietenit? îl întrebară prichindeii.
— M-am împrietenit cu Ochi-albaştri! declară cu mândrie Habarnam.
— Vezi să nu te credem! spuse Ţintişoara. Tu până şi cu prietenul tău, Peticel, te-ai certat pentru că e prieten cu prichinduţele.
— Da' de unde! Cu Peticel m-am şi împăcat şi de-acum o să mă împrietenesc şi eu cât mai mult cu prichinduţele.
— Dar înainte de ce nu te împrieteneai cu ele? întrebă Romaniţa.
— Înainte eram un prost. Mă temeam să nu-şi bată joc de mine ceilalţi pentru că vorbesc cu prichinduţele.
— Ba o să-ţi fie teamă şi de-acuma, spuse Ţintişoara.
— Nu. Acum am devenit o persoană cultivată. Vrei să ne împrietenim? Iar dacă va râde cineva de mine, îi pocnesc una drept între ochi.
— Că mare nevoie am eu să te baţi din pricina mea! îi răspunse Ţintişoara.
— Ei bine, uite, n-am să mă bat. Pur şi simplu n-am să dau nici o atenţie ironiilor.
Habarnam se împrieteni cu Ţintişoara şi de atunci, ori de câte ori observa că cineva jigneşte vreo prichinduţă, el se apropia şi-i spunea:
— De ce necăjeşti prichinduţa? Bagă de seamă, să nu te mai prind că faci aşa ceva! La noi n-are voie nimeni să le necăjească pe prichinduţe.
Aşa se face că prichinduţele începură să-l respecte şi să spună despre el că nu e deloc un prichindel rău. Ceilalţi prichindei, desigur, îl invidiau pe Habarnam pentru laudele ce i se aduceau şi începură să ia şi ei apărarea prichinduţelor. Astfel că jignirea prichinduţelor fu interzisă cu desăvârşire în Oraşul Florilor. Dacă se întâmpla aşa ceva, dacă vreunul dintre prichindei îşi întrebuinţa pumnii, sau dacă numai adresa vreunei prichinduţe o vorbă jignitoare, era dispreţuit de toţi, se spunea despre el că e un bădăran prost crescut şi un prostănac necioplit, care nu cunoaşte cele mai elementare reguli de bună purtare.

Acum nimeni nu le mai alunga pe prichinduţe când vroiau să se joace cu prichindeii ci, dimpotrivă, le primeau întotdeauna în jocul lor.

În scurtă vreme Ştietot proiectă să se introducă în Oraşul Florilor conducte din tulpini de stuf şi să se amenajeze câteva fântâni arteziene, pentru început măcar câte una pe fiecare stradă. În afară de asta el propuse să fie făcut un pod peste pârâul Castraveţilor, pentru a se înlesni trecerea în pădure. Prichinduţele munceau şi ele alături de prichindei. De dimineaţă până la prânz lucrau cu toţii la construcţia podului, la montarea conductelor, la amenajarea fântânilor arteziene. După-amiază se jucau — care leapşa, care de-a v-aţi ascunselea, care fotbal sau volei.

Doar Habarnam nu prea lua parte la jocuri. El spunea:

— Acum n-am timp pentru joc. De citit, mai citesc eu cu chiu cu vai, dar de scris nu pot decât cu litere de tipar. Trebuie neapărat să învăţ să scriu frumos. Nimeni în afară de mine nu ştie pentru ce-mi trebuie asta.

În loc să se ducă la popice sau la fotbal, Habarnam se aşeza la masă şi se apuca să citească. Nu citea decât o pagină pe zi, dar asta, desigur, îi era de mare folos. Uneori citea şi câte două pagini: pentru azi şi pentru mâine. După ce isprăvea cu cititul, îşi lua un caieţel şi începea să scrie. Acum nu mai scria cu litere de tipar ci de mână, dar la început tare le mai făcea anapoda. Pe atunci, în loc de litere, apăreau în caietul lui un fel de mâzgăleli şi încolăcituri, însă Habarnam îşi dădu foarte multă silinţă şi treptat se obişnui să facă literele frumos, atât pe cele mari, adică acelea cu care se începe fraza, cât şi pe cele mici. Mult mai mare necaz avea cu petele de cerneală...

Habarnam îşi împodobea deseori caietul cu pete de cerneală. Şi pe deasupra, de îndată ce făcea o pată, dădea cu limba peste ea. Din cauza asta petele lui de cerneală căpătau şi câte o coadă lungă. Acestora el le spunea comete. Asemenea "comete" se lăfăiau aproape pe fiecare pagină. Dar Habarnam nu se descuraja, deoarece ştia că răbdarea şi munca îl vor ajuta să scape şi de "comete".